

Ik ben Utrecht

Ik ben Utrecht.

Niet de grootste provincie.

Niet de drukste.

Niet de rijkste.

Maar misschien wel het hart.

Wanneer je op een kaart van Nederland kijkt, zie je mij bijna in het midden liggen.

Alsof het land om mij heen is gegroeid.

Alsof wegen, spoorlijnen en rivieren vanzelf mijn kant op kwamen.

من اوترخت هستم

من اوترخت هستم.

نه بزرگترین استان.

نه شلوغترین.

نه ثروتمندترین.

اما شاید قلب هلند باشم.

اگر به نقشه نگاه کنی، مرا تقریباً در مرکز کشور می بینی.

گویی همه راه ها به من می رسند.

Voordat er steden waren

Lang voordat er snelwegen bestonden.

Lang voordat er treinen reden.

Lang voordat mensen over Nederland spraken zoals vandaag.

Stroomde hier al een rivier.

De Rijn.

Een rivier die mensen samenbracht.

Handel bracht.

En verhalen meebracht uit verre streken.

پیش از آنکه شهرها وجود داشته باشند

خیلی پیش از جاده‌ها و قطارها.

رود راین از اینجا عبور می‌کرد.

رودی که مردم را به هم متصل می‌کرد.

تجارت می‌آورد.

و داستان‌هایی از سرزمین‌های دور با خود می‌آورد.

De Romeinen

Op een dag verschenen soldaten.

Niet uit Utrecht.

Niet uit Holland.

Maar uit Rome.

Voor hen lag hier de grens van hun wereld.

Ze bouwden forten.

Wegen.

Uitkijktorens.

En eeuwenlang bleef hun aanwezigheid zichtbaar.

رومی‌ها

روزی سربازانی از روم به اینجا آمدند.

برای آن‌ها این منطقه مرز امپراتوری بود.

دژ ساختند.

جاده ساختند.

و رد پای خود را در تاریخ باقی گذاشتند.

Een mistige ochtend

Stel je een ochtend voor.

Mist hangt boven de rivier.

Een Romeinse soldaat staat op wacht.

Hij kijkt naar het water.

Naar de overkant.

Naar een wereld die hij nauwelijks kent.

Misschien denkt hij aan Rome.

Aan zijn familie.

Aan een thuis dat duizenden kilometers verder ligt.

صبحی مه‌آلود

صبحی را تصور کن.

مه روی رودخانه نشسته است.

سربازی رومی نگهبانی می‌دهد.

به آب نگاه می‌کند.

و شاید به خانه‌ای فکر می‌کند که هزاران کیلومتر دورتر است.

De rivier blijft

De soldaten verdwenen.

De forten verdwenen.

Maar de rivier bleef.

Zoals zij altijd blijft.

Generaties kwamen.

Generaties gingen.

De Rijn bleef stromen.

رودخانه باقی ماند

سربازان رفتند.

دژها از بین رفتند.

اما رودخانه باقی ماند.

نسل‌ها آمدند و رفتند.

و راین همچنان جاری ماند.

Een stad groeit

Langzaam ontstond Utrecht.

Niet plotseling.

Maar steen voor steen.

Huis voor huis.

Straat voor straat.

Mensen bouwden.

Handelden.

Werkten.

En droomden.

رشد یک شهر

او ترخت آرام آرام شکل گرفت.

سنگ به سنگ.

خانه به خانه.

خیابان به خیابان.

مردم ساختند.

کار کردند.

و رؤیاهای خود را دنبال کردند.

De Domtoren verschijnt

Toen gebeurde iets bijzonders.

Boven de stad verscheen een toren.

Steeds hoger.

Steeds indrukwekkender.

De Domtoren.

Eeuwenlang zou hij het gezicht van Utrecht bepalen.

برج دوم

سپس برجی بزرگ ساخته شد.

برج دوم.

برجی که برای قرن‌ها نماد اوترخت شد.

De klokken

Wanneer de wind goed staat, dragen de klokken hun geluid ver over de stad.

Mensen horen ze thuis.

Op straat.

Langs de grachten.

En zelfs kilometers buiten Utrecht.

ناقوس‌ها

وقتی باد مناسب باشد، صدای ناقوس‌ها کیلومترها دورتر شنیده می‌شود.

De student

Eeuwen later arriveert een jonge student.

Met een tas.

Een fiets.

En grote dromen.

Hij kent nog niemand.

Maar dat verandert snel.

Want Utrecht is al eeuwen een stad van studenten.

دانشجو

قرن ها بعد دانشجویی جوان به شهر می آید.

با یک کیف.

یک دوچرخه.

و رؤیاهای بزرگ.

او کسی را نمی شناسد.

اما این وضعیت زیاد دوام نمی آورد.

Langs de Oudegracht

Op een avond wandelt hij langs de Oudegracht.

Licht weerspiegelt in het water.

Mensen zitten aan de werfkelders.

Een boot vaart voorbij.

Muziek klinkt uit een café.

En voor het eerst voelt Utrecht als thuis.

کنار اودمخراخت

عصرگاهی کنار کانال قدیمی قدم می زند.

نورها روی آب منعکس می شوند.

قایقی عبور می کند.

موسیقی از کافه‌ای شنیده می‌شود.

و برای نخستین بار احساس می‌کند که این شهر خانه اوست.

Wat Utrecht mij leerde

Utrecht leerde mij dat het midden niet saai hoeft te zijn.

Soms gebeurt juist in het midden alles.

آنچه اوترخت به من آموخت

اوترخت به من آموخت که مرکز بودن به معنای معمولی بودن نیست.
گاهی مهم‌ترین داستان‌ها درست در قلب یک کشور اتفاق می‌افتند.

Hoofdstuk ۲ – De Domtoren kijkt al zeven eeuwen toe

فصل دوم – برج دوم، هفت قرن نگاه به شهر

Hoofdstuk ۳ – De Oudegracht, waar Utrecht zichzelf weerspiegelt

Ik ben Utrecht.

En als de Domtoren mijn gezicht is, dan is de Oudegracht mijn hartslag.

Eeuwenlang stroomde het leven langs dit water.

Niet snel.

Niet luid.

Maar voortdurend.

Zoals een hart dat nooit stopt met kloppen.

فصل سوم – اودمخراخت، جایی که اوترخت تصویر خود را در آب می‌بیند

من اوترخت هستم.

و اگر برج دوم چهره من باشد، اودمخراخت ضربان قلب من است.

قرن‌ها زندگی در کنار این آب جریان داشته است.

آرام.

پیوسته.

و بی‌وقفه.

De eerste schippers

Lang geleden voeren schippers door de gracht.

Hun boten waren gevuld met hout.

Met wijn.

Met graan.

Met stoffen uit verre landen.

Lang voordat vrachtwagens bestonden, was het water de snelweg van de stad.

نخستین قایقرانان

سال‌ها پیش قایقرانان در این کانال رفت‌وآمد می‌کردند.

قایق‌هایشان پر از چوب.

غلات.

شراب.

و کالاهایی از سرزمین‌های دور بود.

پیش از آنکه کامیونی وجود داشته باشد، آب بزرگراه شهر بود.

De werfkelders

Wat Utrecht bijzonder maakt, zijn de werfkelders.

Nergens zie je ze zoals hier.

Onder straatniveau liggen oude ruimtes.

Sommige werden gebruikt als opslagplaats.

Andere als werkplaats.

Vandaag zijn veel ervan cafés.

Restaurants.

Boekwinkels.

Of ateliers.

سرداب‌های کنار کانال

آنچه اوترخت را خاص می‌کند، سرداب‌های کنار کانال است.

فضاهایی که پایین‌تر از سطح خیابان قرار دارند.

زمانی انبار بودند.

یا محل کار.

و امروز بسیاری از آنها به کافه، کتابفروشی و رستوران تبدیل شده‌اند.

Een ochtend aan het water

Het is zeven uur.

De stad wordt langzaam wakker.

Een ober zet stoelen buiten.

Een boot ligt stil tegen de kade.

Een student fietst naar college.

Een oudere man laat zijn hond uit.

De dag begint.

Zoals duizenden dagen daarvoor.

صبحی کنار آب

ساعت هفت صبح است.

شهر آرام آرام بیدار می شود.

صندلی های کافه بیرون گذاشته می شوند.

دانشجویی به دانشگاه می رود.

پیرمردی سگش را برای پیاده روی آورده است.

و روزی تازه آغاز می شود.

De brug

Op een kleine brug staan twee mensen stil.

Ze kijken naar het water.

Niet omdat er iets bijzonders gebeurt.

Maar omdat het soms prettig is om even niets te doen.

پل

روی پلی کوچک دو نفر ایستاده اند.

به آب نگاه می کنند.

نه به این خاطر که اتفاقی افتاده باشد.

بلکه چون گاهی لازم است فقط لحظه ای مکث کنی.

De avond

Wanneer de zon ondergaat, verandert de gracht opnieuw.

Lampen verschijnen.

Het water wordt donkerder.

Geluiden worden zachter.

Een boot glijdt voorbij.

En de stad weerspiegelt zich opnieuw in het water.

عصر

وقتی خورشید غروب می‌کند، کانال دوباره تغییر می‌کند.

چراغ‌ها روشن می‌شوند.

آب تیره‌تر می‌شود.

و شهر بار دیگر در آن منعکس می‌شود.

Wat de Oudegracht mij leerde

De Oudegracht leerde mij dat een stad niet alleen wordt gebouwd met stenen.

Maar ook met ontmoetingen.

Met gesprekken.

Met mensen die even blijven staan kijken naar het water.

آنچه اوده‌خراخت به من آموخت

اوده‌خراخت به من آموخت که شهرها فقط با سنگ و آجر ساخته نمی‌شوند.

بلکه با دیدارها.

گفت وگوها.

و لحظه‌های کوچکی که مردم کنار آب می‌ایستند.

Hoofdstuk ۴ – De Universiteit, waar vragen belangrijker zijn dan antwoorden

فصل چهارم – دانشگاه، جایی که پرسش‌ها از پاسخ‌ها مهم‌ترند

Ik ben Utrecht.

En al eeuwen komen mensen hierheen om te leren.

Niet alleen om antwoorden te vinden.

Maar om betere vragen te stellen.

فصل چهارم – دانشگاه

من اوترخت هستم.

و قرن‌هاست که مردم برای یادگیری به اینجا می‌آیند.

نه فقط برای یافتن پاسخ.

بلکه برای پرسیدن پرسش‌های بهتر.

De eerste student

Op een herfstochtend arriveert een jonge student.

Met een tas.

Een paar boeken.

En veel onzekerheid.

Hij kent de stad nauwelijks.

Maar hij draagt een hoofd vol dromen.

نخستین دانشجو

در صبحی پاییزی دانشجویی جوان وارد شهر می‌شود.

با چند کتاب.

و ذهنی پر از رؤیا.

De bibliotheek

Tussen hoge boekenkasten loopt hij langzaam.

Duizenden boeken omringen hem.

Geschiedenis.

Filosofie.

Geneeskunde.

Talen.

Wetenschap.

Meer kennis dan één mens ooit kan lezen.

کتابخانه

میان قفسه‌های بلند کتاب قدم می‌زند.

هزاران کتاب اطراف او هستند.

تاریخ.

فلسفه.

پزشکی.

زبان‌ها.

و علوم مختلف.

De professor

In een oude collegezaal begint een professor te spreken.
Niet over feiten alleen.

Maar over ideeën.

Over twijfel.

Over nieuwsgierigheid.

Want wetenschap begint vaak met niet weten.

استاد

در کلاس درس، استادی شروع به صحبت می‌کند.

نه فقط درباره واقعیت‌ها.

بلکه درباره ایده‌ها.

تردید.

و کنجکاوی.

زیرا دانش اغلب از ندانستن آغاز می‌شود.

Vrienden voor het leven

Sommige studenten herinneren zich later niet ieder college.

Niet ieder examen.

Maar wel de mensen die zij ontmoetten.

Vriendschappen ontstaan.

Liefdes ontstaan.

Toekomsten ontstaan.

دوستانی برای تمام عمر

بسیاری از دانشجویان بعدها همه درس‌ها را به یاد نمی‌آورند.

اما دوستانی را که پیدا کردند فراموش نمی‌کنند.

دوستی‌ها شکل می‌گیرند.

عشق‌ها شکل می‌گیرند.

و آینده‌ها ساخته می‌شوند.

De nacht voor het examen

Het is laat.

Een student zit nog steeds achter zijn boeken.

Buiten is het donker.

Binnen brandt een lamp.

Hij leest dezelfde pagina opnieuw.

En opnieuw.

Morgen is het examen.

شب قبل از امتحان

دیر وقت است.

دانشجویی هنوز مشغول مطالعه است.

بیرون تاریک است.

چراغ اتاق روشن است.

و او همان صفحه را چند بار دیگر می‌خواند.

Wat de universiteit mij leerde

De universiteit leerde mij dat kennis nooit af is.

Er blijft altijd iets nieuws te ontdekken.

Iets nieuws te begrijpen.

Een nieuwe vraag om te stellen.

آنچه دانشگاه به من آموخت

دانشگاه به من آموخت که دانش هیچگاه کامل نمی‌شود.

همیشه چیز تازه‌ای برای کشف کردن وجود دارد.

و همیشه پرسش تازه‌ای برای پرسیدن.

Hoofdstuk ۵ – Amersfoort, de stad achter de poort

فصل پنجم – آمرفورت، شهری پشت دروازه

Lang voordat auto's door de straten reden, kwamen reizigers hier te voet.

Of te paard.

Vanuit alle richtingen.

En wanneer zij de beroemde Koppelpoort zagen, wisten zij dat Amersfoort dichtbij was.

فصل پنجم – آمرفورت

سال‌ها پیش مسافران از راه‌های مختلف به آمرفورت می‌آمدند.

و وقتی دروازه مشهور شهر را می‌دیدند، می‌دانستند که به مقصد نزدیک شده‌اند.

De poort

De Koppelpoort is meer dan een gebouw.

Zij is een herinnering.

Aan een tijd waarin muren steden beschermden.

En poorten bepaalden wie binnenkwam en wie buiten bleef.

دروازه

کوپل‌پورت فقط یک ساختمان نیست.

یادگاری از زمانی است که دیوارها از شهر محافظت می‌کردند.

Een reiziger

Op een regenachtige avond nadert een reiziger de stad.

Zijn mantel is nat.

Zijn paard is moe.

Maar wanneer hij de poort ziet, voelt hij opluchting.

Achter de muren wachten warmte.

Licht.

En veiligheid.

مسافر

در شبی بارانی مسافری به شهر نزدیک می‌شود.

لباسش خیس است.

اسیش خسته است.

اما با دیدن دروازه احساس آرامش می‌کند.

Het plein

Binnen de muren bruist het leven.

Marktkramen.

Bakkers.

Handelaars.

Kinderen.

En overal gesprekken.

میدان

درون شهر زندگی جریان دارد.

بازارها.

مغازه‌ها.

کودکان.

و گفت‌وگوهایی که در هر گوشه شنیده می‌شوند.

Wat Amersfoort mij leerde

Amersfoort leerde mij dat een stad niet groot hoeft te zijn om belangrijk te zijn.

Soms zit schoonheid juist in menselijke schaal.

آنچه آمرفورت به من آموخت

آمرسفورت به من آموخت که برای مهم بودن لازم نیست بزرگ باشی.
گاهی زیبایی در صمیمیت و اندازه انسانی نهفته است.

Hoofdstuk ۶ – De Utrechtse Heuvelrug

فصل ششم – تپه‌های اوترخت

Hoofdstuk ۶ – De Utrechtse Heuvelrug, waar het bos de tijd bewaart

Ik ben Utrecht.

Veel mensen denken bij Nederland aan vlak land.

Aan polders.

Aan weilanden.

Aan water.

Maar diep in mijn provincie ligt een plek die anders voelt.

De Utrechtse Heuvelrug.

Een landschap van bossen.

Van zandpaden.

Van heuvels.

Van stilte.

فصل ششم – تپه‌های اوترخت، جایی که جنگل زمان را در خود نگه می‌دارد
من اوترخت هستم.

بسیاری از مردم وقتی به هلند فکر می‌کنند، زمین‌های صاف را تصور می‌کنند.
اما در دل من منطقه‌ای وجود دارد که متفاوت است.
تپه‌های اوترخت.

سرزمینی از جنگل‌ها.

راه‌های شنی.

و سکوت.

Het pad tussen de bomen

Op een vroege ochtend wandelt een vrouw door het bos.

Dauw ligt op het gras.

Vogels zingen.

De lucht ruikt naar natte aarde.

Voor haar kronkelt een smal pad tussen oude bomen.

Zij heeft geen haast.

Niemand hier heeft haast.

راهی میان درختان

صبح زود زنی در جنگل قدم می‌زند.

شب‌نم روی چمن‌ها نشسته است.

پرندگان آواز می‌خوانند.

و بوی خاک مرطوب در هوا پیچیده است.

راهی باریک میان درختان قدیمی امتداد یافته است.

De oude eik

Langs het pad staat een eik.

Een enorme boom.

Misschien tweehonderd jaar oud.

Misschien ouder.

Toen deze boom jong was, bestond Nederland nog niet eens zoals vandaag.

Koningen kwamen en gingen.

Oorlogen begonnen en eindigden.

Maar de boom bleef groeien.

بلوط پیر

در کنار مسیر درخت بلوطی عظیم ایستاده است.

شاید دویست سال عمر داشته باشد.

شاید بیشتر.

زمانی که این درخت جوان بود، هلند امروز هنوز وجود نداشت.

پادشاهان آمدند و رفتند.

جنگ‌ها آغاز شدند و پایان یافتند.

اما درخت همچنان رشد کرد.

Het hert

Plotseling blijft de vrouw stilstaan.

Tussen de bomen staat een hert.

Ook het hert staat stil.

Een paar seconden kijken mens en dier elkaar aan.

Dan verdwijnt het dier geruisloos tussen de struiken.

Alsof het nooit bestaan heeft.

گوزن

ناگهان زن می ایستد.

در میان درختان گوزنی دیده می شود.

هر دو برای چند ثانیه به یکدیگر نگاه می کنند.

سپس حیوان بی صدا ناپدید می شود.

گویی هرگز آنجا نبوده است.

De seizoenen

De Heuvelrug verandert voortdurend.

In de lente wordt alles groen.

In de zomer vullen schaduwen de bossen.

In de herfst kleuren bladeren rood en goud.

In de winter blijven alleen stammen en takken over.

Maar ieder seizoen heeft zijn eigen schoonheid.

فصل‌ها

تپه‌های اوترخت مدام تغییر می کنند.

در بهار همه چیز سبز می شود.

در تابستان جنگل پر از سایه است.

در پاییز برگ‌ها طلایی و سرخ می شوند.

و در زمستان فقط تنه‌ها و شاخه‌ها باقی می مانند.

Een oude fietser

Op een middag fietst een oude man door het bos.

Langzaam.

Rustig.

Hij kent iedere bocht.

Iedere heuvel.

Iedere open plek.

Hij fietst hier al veertig jaar.

Misschien vijftig.

Voor hem voelt het bos als een oude vriend.

دوچرخه‌سوار سالخورده

بعد از ظهری مردی سالخورده در جنگل دوچرخه‌سواری می‌کند.

آرام.

بی‌عجله.

او هر پیچ مسیر را می‌شناسد.

هر تپه را.

هر فضای باز را.

سال‌هاست که اینجا رکاب می‌زند.

De stilte

Wat mensen hier vaak onthouden, is de stilte.

Niet omdat er geen geluid is.

Er zijn vogels.

Wind.

Bladeren.

Maar er is geen haast.

Geen drukte.

Geen constante stroom van stemmen.

سکوت

چیزی که بیشتر مردم از اینجا به یاد می‌آورند، سکوت است.

نه به این دلیل که صدایی وجود ندارد.

بلکه چون خبری از شتاب و هیاهو نیست.

Wat de Heuvelrug mij leerde

De Utrechtse Heuvelrug leerde mij dat rust niet hetzelfde is als leegte.

Rust is ruimte.

Ruimte om na te denken.

Om te wandelen.

Om te ademen.

آنچه تپه‌های اوترخت به من آموخت

تپه‌های اوترخت به من آموختند که آرامش به معنای خالی بودن نیست.

آرامش یعنی فضا.

فضا برای فکر کردن.

برای قدم زدن.

و برای نفس کشیدن.

Hoofdstuk ۷ – Slot Zeist, waar adel en stilte elkaar ontmoeten

فصل هفتم – کاخ زایست، جایی که اشرافیت و سکوت به هم می‌رسند

Op een ochtend verschijnt tussen de bomen een groot gebouw.

Symmetrisch.

Elegant.

Met lange lanen ervoor.

Slot Zeist.

Eeuwenlang woonden hier mensen die macht hadden.

Invloed hadden.

En dachten over de toekomst van hun tijd.

فصل هفتم – کاخ زایست

صبحی در میان درختان ناگهان ساختمانی باشکوه ظاهر می‌شود.

کاخ زایست.

جایی که قرن‌ها افراد بانفوذ زندگی کرده‌اند.

De tuin

Achter het gebouw ligt een tuin.

Niet wild.

Niet chaotisch.

Maar zorgvuldig ontworpen.

Iedere boom heeft een plaats.

Iedere vijver een bedoeling.

باغ

پشت کاخ باغی قرار دارد.

همه چیز با دقت طراحی شده است.

هر درخت جای خود را دارد.

و هر آبگیر هدفی.

Het meisje op het balkon

Lang geleden stond een jong meisje op een balkon.

Zij keek uit over de tuin.

Over de bomen.

Over de wereld die veel groter was dan zij kende.

Ze droomde van reizen.

Van steden.

Van verre landen.

دختر روی بالکن

سال‌ها پیش دختری جوان روی بالکن ایستاده بود.

به باغ نگاه می‌کرد.

به درختان.

و به جهانی که بسیار بزرگتر از آن چیزی بود که می‌شناخت.

De tijd verandert alles

De bewoners veranderden.

De generaties veranderden.

De wereld veranderde.

Maar het gebouw bleef.

Zoals een stille getuige van eeuwen geschiedenis.

زمان همه چیز را تغییر می‌دهد

ساکنان تغییر کردند.

نسل‌ها تغییر کردند.

جهان تغییر کرد.

اما ساختمان باقی ماند.

همچون شاهدهی خاموش بر گذر قرن‌ها.

Wat Slot Zeist mij leerde

Slot Zeist leerde mij dat gebouwen soms meer onthouden dan mensen.

Zij bewaren verhalen.

Zelfs wanneer niemand ze meer vertelt.

آنچه کاخ زایست به من آموخت

کاخ زایست به من آموخت که ساختمان‌ها گاهی بیش از انسان‌ها به یاد می‌آورند.

آن‌ها داستان‌ها را حفظ می‌کنند.

حتی زمانی که دیگر کسی آن‌ها را تعریف نمی‌کند.

Hoofdstuk ۸ – Kasteel de Haar, het kasteel van dromen

فصل هشتم – قلعه دِ هار، قلعه رؤیاها

Hoofdstuk ۸ – Kasteel de Haar, het kasteel van dromen

Ik ben Utrecht.

En ergens tussen weilanden, bossen en rustige dorpen staat een gebouw dat rechtstreeks uit een sprookje lijkt te komen.

Kasteel de Haar.

Met torens.

Met bruggen.

Met grachten.

En met verhalen die groter lijken dan het leven zelf.

فصل هشتم – قلعه دِ هار، قلعه رؤیاها

من اوترخت هستم.

و در میان دشت‌ها و جنگل‌ها، قلعه‌ای قرار دارد که گویی از دل یک افسانه بیرون آمده است.

قلعه دِ هار.

با برج‌ها.

پل‌ها.

خندق‌های آب.

و داستان‌هایی که از زندگی روزمره بزرگتر به نظر می‌رسند.

De eerste aanblik

Een bezoeker loopt over een lange weg.

Tussen bomen.

Langzaam verschijnt het kasteel.

Eerst een toren.

Dan nog een.

Dan de volledige contour.

Voor even voelt het alsof de tijd achteruit heeft gelopen.

نخستین نگاه

بازدیدکننده‌ای در مسیری طولانی قدم می‌زند.

در میان درختان.

کم‌کم قلعه نمایان می‌شود.

ابتدا یک برج.

سپس برجی دیگر.

و بعد تمام قلعه.

برای لحظه‌ای احساس می‌کند زمان به عقب بازگشته است.

Een oude ruïne

Lang geleden zag het kasteel er anders uit.

Stormen.

Oorlogen.

Verwaarlozing.

De eeuwen hadden hun sporen achtergelaten.

Sommige delen waren vervallen.

Andere stonden nog overeind.

Alsof het gebouw wachtte op een tweede kans.

ویرانه‌ای قدیمی

سال‌ها پیش این قلعه وضعیت دیگری داشت.

طوفان‌ها.

جنگ‌ها.

و گذر زمان.

بخش‌هایی ویران شده بودند.

اما هنوز ایستاده بودند.

گویی منتظر فرصتی دوباره بودند.

Een nieuwe droom

Toen kwam een familie die besloot het kasteel nieuw leven te geven.

Architecten kwamen.

Vakmensen kwamen.

Steenhouwers.

Timmerlieden.

Glasmakers.

Jarenlang werd gewerkt.

Niet om iets nieuws te bouwen.

Maar om een droom opnieuw tot leven te brengen.

رؤیایی تازه

سپس خانواده‌ای تصمیم گرفتند قلعه را احیا کنند.

معماران آمدند.

سنگتراشان آمدند.

نجاران آمدند.

و سال‌ها تلاش کردند تا رؤیایی قدیمی را دوباره زنده کنند.

De grote zaal

Wanneer bezoekers vandaag naar binnen lopen, kijken zij vaak omhoog.

Naar hoge plafonds.

Naar kroonluchters.

Naar enorme trappen.

Alles lijkt ontworpen om indruk te maken.

En dat doet het ook.

تالار بزرگ

امروزه بازدیدکنندگان وقتی وارد می‌شوند، معمولاً سرشان را بالا می‌گیرند.

سقف‌های بلند.

لسترهای عظیم.

راهپله‌های باشکوه.

همه چیز برای شگفت‌زده کردن طراحی شده است.

Het feest

Op een zomeravond, lang geleden, arriveerden gasten uit heel Europa.

Auto's reden de oprijlaan op.

Muziek klonk uit open ramen.

Lampen verlichtten het kasteel.

Mannen droegen nette pakken.

Vrouwen droegen elegante jurken.

Er werd gedanst.

Gelachen.

En gedroomd.

مهمانی

شبی تابستانی مهمانی از سراسر اروپا به قلعه آمدند.

موسیقی شنیده می شد.

چراغها روشن بودند.

مردان با لباس های رسمی.

زنان با لباس های زیبا.

و همه تا نیمه شب می رقصیدند.

De tuinman

Niet iedereen woonde in het kasteel.

Achter de schermen werkte een tuinman.

Iedere ochtend liep hij door de tuinen.

Hij snoeide struiken.

Plantte bloemen.

En zorgde ervoor dat alles er perfect uitzag.

De meeste bezoekers zagen hem niet.

Maar zonder hem zou het kasteel nooit hetzelfde zijn geweest.

باغبان

همه ساکنان قلعه نبودند.

باغبانی نیز هر روز کار می کرد.

گل می کاشت.

درختان را هرس می کرد.

و باغ را زیبا نگه می داشت.

بیشتر بازدیدکنندگان او را نمی دیدند.

اما بدون او قلعه این گونه نبود.

De winter

In de winter verandert alles.

Mist hangt boven het water.

De bomen zijn kaal.

De lucht is stil.

Het kasteel lijkt nog ouder.

Nog geheimzinniger.

Alsof het een verhaal bewaart dat niemand helemaal kent.

زمستان

در زمستان همه چیز تغییر می‌کند.

مه روی آب می‌نشیند.

درختان بی‌برگ می‌شوند.

و قلعه مرموزتر از همیشه به نظر می‌رسد.

Een kind

Op een middag bezoekt een kind het kasteel.

Hij kijkt naar de torens.

Naar de brug.

Naar de zalen.

Woonden hier echt ridders?” vraagt hij.“

Zijn vader glimlacht.

Misschien.

Misschien niet precies zoals in de verhalen.

Maar dat maakt voor het kind niet uit.

Voor hem is het al een sprookje.

یک کودک

بعد از ظهری کودکی از قلعه بازدید می‌کند.

به برج‌ها نگاه می‌کند.

به پل.

به تالارها.

و می‌پرسد:

«واقعاً شوالیه‌ها اینجا زندگی می‌کردند؟»

پدرش لبخند می‌زند.
و برای آن کودک، قلعه از همین حالا بخشی از یک افسانه است.

Wat Kasteel de Haar mij leerde

Kasteel de Haar leerde mij dat mensen altijd dromen nodig hebben.

Soms zijn dromen klein.

Soms groot.

En soms bouwen mensen een heel kasteel om die droom zichtbaar te maken.

آنچه قلعه دِ هار به من آموخت

قلعه دِ هار به من آموخت که انسان‌ها همیشه به رؤیا نیاز دارند.

گاهی رؤیاها کوچک‌اند.

گاهی بزرگ.

و گاهی آن‌قدر بزرگ هستند که به شکل یک قلعه ظاهر می‌شوند.

Hoofdstuk ۹ – Het geografische hart van Nederland

فصل نهم – قلب جغرافیایی هلند

Ik ben Utrecht.

En vaak zeggen mensen dat ik het hart van Nederland ben.

Niet alleen figuurlijk.

Maar ook letterlijk.

Vanuit bijna iedere richting komen wegen naar mij toe.

Treinen kruisen elkaar hier.

Reizigers stappen over.

Verhalen ontmoeten elkaar.

فصل نهم – قلب جغرافیایی هلند

من اوترخت هستم.

و بسیاری مرا قلب هلند می‌نامند.

نه فقط از نظر نمادین.

بلکه از نظر جغرافیایی نیز.

راه‌ها به من می‌رسند.

قطارها در من به هم می‌رسند.

و داستان‌ها در اینجا با یکدیگر ملاقات می‌کنند.

Utrecht Centraal

Op een gewone maandagmorgen stroomt Utrecht Centraal vol.

Duizenden mensen.

Studenten.

Werknemers.

Toeristen.

Iedereen onderweg.

Iedereen met een bestemming.

ایستگاه مرکزی اوترخت

صبح یک دوشنبه معمولی، ایستگاه مرکزی اوترخت پر از مردم می‌شود.

دانشجویان.

کارمندان.

گردشگران.

همه در حال حرکت‌اند.

همه مقصدی دارند.

De man met de krant

Tussen de menigte zit een oudere man.

Met een krant.

Met koffie.

Hij lijkt geen haast te hebben.

Misschien heeft hij geleerd wat veel anderen nog moeten leren.

Dat niet iedere trein hoeft te worden gehaald.

مردی با روزنامه

در میان جمعیت مردی سالخورده نشسته است.

روزنامه‌ای در دست دارد.

و فنجان قهوه.

عجله‌ای ندارد.

شاید چیزی را آموخته که بسیاری هنوز نیاموخته‌اند.

De ontmoeting

Twee mensen botsen bijna tegen elkaar op.

Ze lachen.

Maken een kort praatje.

En lopen weer verder.

Misschien zien ze elkaar nooit meer.

Maar voor een paar minuten kruisten hun verhalen elkaar.

دیدار

دو نفر نزدیک است به هم برخورد کنند.

لبخند می‌زنند.

چند کلمه حرف می‌زنند.

و دوباره راه خود را می‌روند.

شاید هرگز یکدیگر را نبینند.

اما داستان‌هایشان برای لحظه‌ای به هم رسید.

Wat het hart mij leerde

Het hart van een land is niet de plek waar iedereen blijft.

Het is de plek waar mensen elkaar ontmoeten.

آنچه قلب به من آموخت

قلب یک کشور جایی نیست که همه در آن بمانند.

بلکه جایی است که مردم در آن یکدیگر را ملاقات می‌کنند.

Hoofdstuk ۱۰ – Langs de rivier de Lek

فصل دهم – در امتداد رود لیک

Hoofdstuk ۱۰ – Langs de rivier de Lek

Ik ben Utrecht.

En hoewel veel mensen meteen aan de Domtoren denken wanneer zij mijn naam horen, begint niet ieder verhaal in een stad.

Sommige verhalen beginnen aan een rivier.

Aan de Lek.

Een rivier die rustig lijkt.

Maar die al eeuwenlang levens met elkaar verbindt.

فصل دهم – در امتداد رود لیک

من اوترخت هستم.

و اگرچه بسیاری با شنیدن نام من به برج دوم فکر می‌کنند، همه داستان‌های من در شهر آغاز نمی‌شوند.

برخی از آن‌ها کنار رودخانه‌ای آغاز می‌شوند.

رود لیک.

رودی آرام که قرن‌ها زندگی مردم را به هم پیوند داده است.

De ochtendmist

Het is vroeg.

Heel vroeg.

Mist hangt boven het water.

De zon is nog niet zichtbaar.

Alleen een zachte gloed verschijnt aan de horizon.

Een visser zit zwijgend aan de oever.

Hij heeft geen haast.

De rivier ook niet.

مه صبحگاهی

صبح زود است.

مه روی آب نشسته است.

خورشید هنوز دیده نمی شود.

فقط نوری کم رنگ در افق دیده می شود.

ماهیگیری ساکت کنار رود نشسته است.

او عجله ای ندارد.

رودخانه نیز همین طور.

Het veer

Op sommige plekken brengt een klein veerbootje mensen naar de overkant.

Fietsers wachten.

Wandelaars wachten.

Een boer met een tractor wacht.

Dan komt het pontje langzaam dichterbij.

Iedereen stapt aan boord.

Een paar minuten later gaat ieder zijn eigen kant weer op.

کشتی کوچک

در برخی نقاط قایق کوچکی مردم را به آن سوی رود می‌برد.

دو چرخه‌سواران منتظرند.

رهگذران منتظرند.

کشاورزی با تراکتورش منتظر است.

قایق می‌رسد.

همه سوار می‌شوند.

و چند دقیقه بعد هر کس راه خود را ادامه می‌دهد.

Het dorp aan de dijk

Langs de rivier liggen kleine dorpen.

Dorpen waar mensen elkaar nog groeten.

Waar de bakker de klanten kent.

Waar kinderen buiten spelen tot de straatlantaarns aangaan.

روستای کنار خاکریز

در امتداد رودخانه روستاهای کوچکی قرار دارند.

روستاهایی که مردم هنوز به یکدیگر سلام می‌کنند.

جایی که نانوا مشتریان را می‌شناسد.

و کودکان تا روشن شدن چراغ‌های خیابان بیرون بازی می‌کنند.

De oude boerderij

Aan de rand van een weiland staat een oude boerderij.

De rode dakpannen zijn verweerd.

De houten deuren piepen.

Maar de boerderij staat er nog steeds.

Misschien al honderd jaar.

Misschien langer.

مزرعه قدیمی

در کنار مرتعی وسیع مزرعه‌ای قدیمی قرار دارد.

سقف‌های سفالی آن کهنه شده‌اند.

درهای چوبی صدا می‌دهند.

اما هنوز پابرجاست.

شاید صد سال.

و شاید بیشتر.

Hoog water

Niet iedere dag is rustig.

Soms stijgt het water.

Regen valt dagenlang.

De rivier wordt breder.

Sneller.

Sterker.

Dan kijken mensen aandachtig naar de waterstand.

Zoals hun voorouders dat eeuwen geleden ook deden.

بالا آمدن آب

همه روزها آرام نیستند.

گاهی سطح آب بالا می‌آید.

باران روزها ادامه پیدا می‌کند.

رودخانه پهن‌تر و نیرومندتر می‌شود.

و مردم با دقت آن را زیر نظر می‌گیرند.

همان‌گونه که نیاکانشان قرن‌ها پیش انجام می‌دادند.

De dijken

Langs de rivier liggen dijken.

Sterke dijken.

Gebouwd door generaties.

Iedere steen vertelt een verhaal.

Iedere meter herinnert aan de strijd tegen het water.

خاکریزها

در کنار رودخانه خاکریزهای بلندی قرار دارند.

خاکریزهایی که نسل‌ها برای ساختنشان زحمت کشیده‌اند.

هر سنگ داستانی دارد.

و هر متر یادآور مبارزه با آب است.

Een zomeravond

De zon zakt langzaam.

Het water kleurt goud.

Een stel zit op de dijk.

Fietsers rijden voorbij.

Een boot trekt een lange streep door het water.

Niemand zegt veel.

Dat hoeft ook niet.

یک عصر تابستانی

خورشید آرام غروب می‌کند.

آب طلایی می‌شود.

زوجی روی خاکریز نشسته‌اند.

دوچرخه‌سواران عبور می‌کنند.

قایق‌های رد بلندی روی آب باقی می‌گذارد.

و سکوت کاملاً کافی است.

Wat de Lek mij leerde

De Lek leerde mij dat kracht niet altijd luid hoeft te zijn.

Sommige krachten bewegen langzaam.

Rustig.

Maar houden eeuwenlang stand.

آنچه رود لیک به من آموخت

رود لیک به من آموخت که قدرت همیشه پر سر و صدا نیست.

برخی نیروها آرام حرکت می‌کنند.

اما قرن‌ها دوام می‌آورند.

Hoofdstuk ۱۱ – Doorn, waar geschiedenis tussen de bomen woont

فصل یازدهم – دورن، جایی که تاریخ میان درختان زندگی می‌کند

Niet ver van de Utrechtse Heuvelrug ligt Doorn.

Een rustig dorp.

Met bossen.

Met lanen.

Met grote bomen.

Maar achter die rust schuilt een bijzonder verhaal.

فصل یازدهم – دورن

در نزدیکی تپه‌های اوترخت روستایی آرام قرار دارد.

دورن.

جایی پر از درختان بلند و خیابان‌های آرام.

اما پشت این آرامش، داستانی ویژه پنهان است.

Huis Doorn

Aan de rand van het dorp staat Huis Doorn.

Een statig landhuis.

Met grote tuinen.

Met oude kamers.

En met herinneringen aan een wereld die verdwenen is.

خانه دورن

در حاشیه روستا عمارتی قدیمی قرار دارد.

با باغ‌های بزرگ.

اتاق‌های قدیمی.

و خاطراتی از جهانی که دیگر وجود ندارد.

De keizer

Na de Eerste Wereldoorlog kwam hier een man wonen.

Geen gewone man.

Een keizer.

De voormalige Duitse keizer Wilhelm II.

Zijn rijk was verdwenen.

Zijn macht was verdwenen.

Maar hij leefde hier verder.

Ver weg van Berlijn.

Ver weg van de politiek.

امپراتور

پس از جنگ جهانی اول مردی به اینجا آمد.

نه یک مرد عادی.

بلکه یک امپراتور.

ویلهم دوم.

امپراتور پیشین آلمان.

امپراتوری اش از بین رفته بود.

اما زندگی اش در اینجا ادامه یافت.

Een wandeling

Iedere ochtend maakte hij een wandeling.

Langs bomen.

Langs paden.

Door het bos.

Misschien dacht hij aan het verleden.

Misschien aan beslissingen die hij anders had willen nemen.

Niemand weet het zeker.

قدم زدن

هر صبح در میان درختان قدم می زد.

شاید به گذشته فکر می کرد.

شاید به تصمیم هایی که می توانست متفاوت باشند.

هیچ کس دقیقاً نمی داند.

De stilte van Doorn

Wat veel bezoekers vandaag opvalt, is de stilte.

Niet de stilte van leegte.

Maar de stilte van herinneringen.

Alsof de bomen nog steeds weten wat hier ooit gebeurde.

سکوت دورن

چیزی که بسیاری از بازدیدکنندگان احساس می‌کنند، سکوت خاص این مکان است.

سکوتی از جنس خاطره.

گویی درختان هنوز گذشته را به یاد دارند.

Wat Doorn mij leerde

Doorn leerde mij dat geschiedenis niet alleen in boeken leeft.

Soms leeft zij in gebouwen.

In tuinen.

In oude bomen.

En in de stilte tussen twee voetstappen.

آنچه دورن به من آموخت

دورن به من آموخت که تاریخ فقط در کتاب‌ها زندگی نمی‌کند.

گاهی در ساختمان‌ها.

در باغ‌ها.

در درختان قدیمی.

و در سکوت میان دو قدم زندگی می‌کند.

Hoofdstuk ۱۲ – De nacht boven Utrecht

فصل دوازدهم – شب بر فراز اوترخت

Hoofdstuk ۱۲ – De nacht boven Utrecht

Ik ben Utrecht.

Overdag kennen mensen mij goed.

Zij zien de treinen.

De studenten.

De winkels.

De fietsen.

De drukte.

Maar wanneer de avond komt, verandert alles.

Langzaam.

Bijna ongemerkt.

فصل دوازدهم – شب بر فراز اوترخت

من اوترخت هستم.

مردم در طول روز مرا به خوبی می‌شناسند.

قطارها را می‌بینند.

دانشجویان را.

دوچرخه‌ها را.

و خیابان‌های شلوغ را.

اما وقتی شب فرا می‌رسد، همه چیز تغییر می‌کند.

آرام.

و تقریباً نامحسوس.

De laatste trein

Het is bijna middernacht.

Een trein rijdt Utrecht Centraal binnen.

Minder reizigers dan een paar uur geleden.

Minder stemmen.

Minder haast.

Een vrouw trekt haar jas dicht om zich heen.

Een student geeuwt.

Een conducteur kijkt op zijn horloge.

آخرین قطار

نزدیک نیمه‌شب است.

قطاری وارد ایستگاه مرکزی اوترخت می‌شود.

مسافران کمتر شده‌اند.

صداها کمتر شده‌اند.

و عجله‌ها نیز کمتر شده‌اند.

De Domtoren in het donker

Boven de stad staat de Domtoren.
Zoals altijd.
Verlicht door zachte lampen.
Zijn schaduw valt over de daken.
Hij lijkt kleiner dan overdag.
Maar tegelijkertijd ook groter.
Alsof de nacht hem extra kracht geeft.

برج دوم در تاریکی
برج دوم همچنان بر فراز شهر ایستاده است.
نور ملایمی آن را روشن کرده است.
سایه‌اش روی بام‌ها افتاده است.
و در تاریکی باشکوه‌تر به نظر می‌رسد.

De student die nog studeert
In een klein appartement brandt nog licht.
Een student zit achter zijn laptop.
Morgen heeft hij een deadline.
Of een tentamen.
Of een presentatie.
Buiten slaapt de stad langzaam.
Binnen wordt nog gewerkt.

دانشجویی که هنوز درس می‌خواند

در آپارتمانی کوچک چراغی هنوز روشن است.

دانشجویی پشت لپ‌تاپ نشسته است.

فردا امتحان دارد.

یا ارائه.

یا مهلت تحویل پروژه.

شهر آرام‌آرام به خواب می‌رود.

اما او هنوز بیدار است.

Langs de Oudegracht

Aan de Oudegracht wandelen nog een paar mensen.

Een stel.

Twee vrienden.

Een toerist die verdwaald lijkt.

Hun stemmen klinken zacht boven het water.

Daarna verdwijnen zij een zijstraat in.

En wordt het weer stil.

کنار اوده‌گراخت

کنار کانال قدیمی هنوز چند نفر قدم می‌زنند.

یک زوج.

دو دوست.

و گردشگری که انگار مسیرش را گم کرده است.

صدایشان روی آب می پیچد.

و بعد در یکی از کوچه ها ناپدید می شوند.

De schoonmaker

Terwijl anderen slapen, begint voor iemand anders de werkdag.

Een schoonmaker loopt door een leeg kantoorgebouw.

Verdieping na verdieping.

Kamer na kamer.

Morgen zullen duizenden mensen hier werken.

Maar vannacht is hij alleen.

نظافتچی

در حالی که دیگران می خوابند، روز کاری فرد دیگری آغاز می شود.

نظافتچی ای در ساختمانی اداری قدم می زند.

طبقه به طبقه.

اتاق به اتاق.

فردا هزاران نفر در این ساختمان خواهند بود.

اما امشب او تنهاست.

De verpleegkundige

Aan de rand van de stad branden de lichten van een ziekenhuis.

Voor ziekte bestaat geen sluitingstijd.

Geen weekend.

Geen vakantie.

Een verpleegkundige loopt door een gang.

Controleert een patiënt.

Geeft een glimlach.

En loopt weer verder.

پرستار

در بیمارستانی در حاشیه شهر چراغ‌ها روشن هستند.

بیماری ساعت نمی‌شناسد.

پرستاری در راهرو قدم می‌زند.

به بیماری سر می‌زند.

لبخند می‌زند.

و به اتاق بعدی می‌رود.

De bakker

Terwijl Utrecht nog slaapt, wordt ergens al brood gebakken.

De oven is warm.

De straat is donker.

Maar binnen begint een nieuwe dag.

نانوا

در حالی که اوترخت هنوز خواب است، جایی نانوايي مشغول کار است.

تنور گرم است.

خیابان تاریک است.

اما روز جدید از همین حالا آغاز شده است.

Vier uur in de ochtend

Dit is misschien het stilste moment van de dag.

Geen druk verkeer.

Geen volle terrassen.

Geen colleges.

Alleen een paar taxi's.

Een enkele fietser.

En de eerste vogels.

ساعت چهار صبح

شاید این آرام‌ترین لحظه روز باشد.

نه ترافیکی وجود دارد.

نه کافه‌های شلوغ.

فقط چند تاکسی.

یک دوچرخه‌سوار.

و نخستین پرندگان.

De eerste zon

Langzaam verschijnt licht aan de horizon.

De nacht trekt zich terug.

De stad ontwaakt opnieuw.

Treinen beginnen te rijden.

Fietsers verschijnen.

Winkels openen.

En een nieuwe dag begint.

نخستین نور خورشید

کمکم نور در افق ظاهر می‌شود.

شب عقب‌نشینی می‌کند.

شهر دوباره بیدار می‌شود.

قطارها حرکت می‌کنند.
دوچرخه‌سواران ظاهر می‌شوند.

مغازه‌ها باز می‌شوند.

و روزی تازه آغاز می‌شود.

Wat de nacht mij leerde

De nacht leerde mij iets wat de dag soms vergeet.

Een stad leeft niet alleen dankzij de mensen die zichtbaar zijn.

Maar ook dankzij degenen die werken terwijl anderen slapen.

آنچه شب به من آموخت

شب به من آموخت که شهر فقط به کمک کسانی که دیده می‌شوند زنده نیست.

بلکه به کمک کسانی نیز زنده است که وقتی دیگران خواب‌اند، کار می‌کنند.

Hoofdstuk ۱۳ – De vrouw op de fiets

فصل سیزدهم – زن دوچرخه‌سوار

Op een regenachtige ochtend stapt een vrouw op haar fiets.

Ze woont in Utrecht.

Zoals duizenden anderen.

Maar haar verhaal is uniek.

Zoals ieder verhaal.

فصل سیزدهم – زن دوچرخه‌سوار

در صبحی بارانی زنی سوار دوچرخه می‌شود.

او در اوترخت زندگی می‌کند.

مثل هزاران نفر دیگر.

اما داستان او منحصر به فرد است.

همان‌طور که داستان هر انسانی منحصر به فرد است.

Haar route

Ze fietst iedere dag dezelfde weg.

Langs de gracht.

Langs de universiteit.

Langs een bakker.

Langs een park.

Toch is geen dag precies hetzelfde.

مسیر او

هر روز از یک مسیر عبور می‌کند.

در کنار کانال.

دانشگاه.

نانوایی.

و پارک.

اما هیچ روزی کاملاً شبیه روز قبل نیست.

De oude man op het bankje

Iedere ochtend ziet zij dezelfde oude man.

Op hetzelfde bankje.

Met dezelfde hond.

Zij kennen elkaars naam niet.

Maar zij groeten elkaar altijd.

پیرمرد روی نیمکت

هر صبح همان پیرمرد را می‌بیند.

روی همان نیمکت.

با همان سگ.

نام یکدیگر را نمی‌دانند.

اما همیشه به هم سلام می‌کنند.

De regen

Vandaag regent het harder dan normaal.

Druppels tikken tegen haar jas.

De wind blaast in haar gezicht.

Maar zij fietst door.

Zoals bijna iedereen in Utrecht.

باران

امروز باران شدیدتر از همیشه است.

قطره‌ها به بارانی او می‌خورند.

باد به صورتش می‌وزد.

اما او به مسیرش ادامه می‌دهد.

Wat zij niet weet

Terwijl zij fietst, passeert zij honderden verhalen.

Een student die verliefd is.

Een ondernemer die een nieuw bedrijf begint.

Een kind dat zenuwachtig is voor zijn eerste schooldag.

Een oudere vrouw die op weg is naar haar kleinkinderen.

آنچه او نمی‌داند

در طول مسیر از کنار صدها داستان عبور می‌کند.

دانشجویی عاشق شده است.

کارآفرینی کسب‌وکاری تازه را آغاز می‌کند.

کودکی برای نخستین روز مدرسه هیجان دارد.

و مادر بزرگی در راه دیدن نوه هایش است.

Wat de fiets mij leerde

De fiets leerde mij dat een stad niet alleen bestaat uit gebouwen.

Maar uit bewegende verhalen.

Verhalen die elkaar kruisen.

Soms voor één seconde.

Soms voor een heel leven.

آنچه دوچرخه به من آموخت

دوچرخه به من آموخت که شهر فقط از ساختمان‌ها ساخته نشده است.

بلکه از داستان‌هایی ساخته شده که در حرکت‌اند.

داستان‌هایی که گاهی برای یک لحظه.

و گاهی برای تمام عمر به هم می‌رسند.

Hoofdstuk ۱۴ – De Rijn die terugkeert

فصل چهاردهم – راین که بازمی‌گردد

Hoofdstuk ۱۴ – De Rijn die terugkeert

Ik ben Utrecht.

En hoe ver je ook reist door mijn provincie, vroeg of laat kom je de rivier weer tegen.

Soms breed.

Soms smal.

Soms zichtbaar.

Soms bijna verborgen achter bomen en huizen.

Maar altijd aanwezig.

Zoals een oude vriend die nooit helemaal vertrekt.

فصل چهاردهم – راین که بازمی‌گردد

من او ترخت هستم.

و هر قدر هم در استان من سفر کنی، دیر یا زود دوباره به رودخانه می‌رسی.

گاهی پهن.

گاهی باریک.

گاهی آشکار.

و گاهی پنهان در میان درختان و خانه‌ها.

اما همیشه حضور دارد.

مثل دوستی قدیمی که هرگز کاملاً نمی‌رود.

De oude vrouw aan het water

Aan de rand van een dorp woont een oude vrouw.

Iedere ochtend opent zij haar gordijnen.

En kijkt naar het water.

Dat doet zij al jaren.

Misschien al tientallen jaren.

Niet omdat er iedere dag iets gebeurt.

Maar juist omdat de rivier blijft stromen.

پیرزن کنار رودخانه
در حاشیه یکی از روستاها پیرزنی زندگی می‌کند.
هر صبح پرده را کنار می‌زند.
و به رودخانه نگاه می‌کند.
سال‌هاست این کار را انجام می‌دهد.
شاید دهه‌ها.
نه به این دلیل که هر روز اتفاق خاصی می‌افتد.
بلکه چون رودخانه همچنان جاری است.

Haar herinneringen

Soms ziet zij zichzelf als jong meisje.

Rennend langs dezelfde oever.

Met natte schoenen.

Met modder aan haar broek.

En zonder te weten hoe snel een mensenleven voorbijgaat.

خاطرات او
گاهی خودش را به یاد می‌آورد.
دختر بچه‌ای که کنار همین رودخانه می‌دوید.
با کفش‌های خیس.
و شلواری گلی.
بی‌آنکه بداند زندگی چقدر سریع می‌گذرد.

De jongen met de kano

Verderop stapt een jongen in een kano.

Hij is misschien zestien.

Misschien zeventien.

Hij duwt zich af van de kant.

En laat zich meevoeren door het water.

Voor hem is de rivier geen herinnering.

Maar avontuur.

پسر و قایق کوچک

کمی آن طرفتر پسری سوار قایقی کوچک می شود.

شانزده یا هفده ساله است.

قایق را از ساحل دور می کند.

و خود را به جریان آب می سپارد.

برای او رودخانه نه خاطره است.

بلکه ماجراجویی.

Twee generaties

De vrouw kijkt naar de jongen.

De jongen ziet de vrouw niet.

Toch delen zij iets.

Dezelfde rivier.

Dezelfde lucht.

Dezelfde ochtend.

دو نسل

پیرزن به پسر نگاه می‌کند.

اما پسر او را نمی‌بیند.

با این حال چیزی مشترک دارند.

همان رودخانه.

همان آسمان.

و همان صبح.

Langs de boomgaard

De rivier slingert verder.

Langs weilanden.

Langs boomgaarden.

Langs kleine dorpen.

In de lente bloeien de fruitbomen.

Witte bloemen.

Roze bloemen.

Alsof de hele oever even feestviert.

در کنار باغ‌های میوه

رودخانه به راه خود ادامه می‌دهد.

از کنار مرتع‌ها.

از کنار باغ‌ها.

و از کنار روستاهای کوچک.

در بهار درختان شکوفه می‌دهند.

سفید.

صورتی.

و ساحل برای مدتی کوتاه شبیه جشن می‌شود.

Een onverwacht gesprek

Op een bankje zit een man met een thermoskan koffie.

Een wandelaar vraagt:

Mooie dag, hè?”“

De man knikt.

Dat is alles.

Maar soms is dat genoeg.

گفت‌وگویی کوتاه

مردی روی نیمکتی نشسته است.

رهگذری می‌گوید:

«روز قشنگی است، نه؟»

مرد سر تکان می‌دهد.

همین.

اما گاهی همین کافی است.

De avond

Aan het einde van de dag verandert de rivier opnieuw.

De zon zakt.

Het water wordt goudkleurig.

Een paar eenden trekken voorbij.

De wind gaat liggen.

En de wereld lijkt voor even langzamer te draaien.

غروب

در پایان روز رودخانه دوباره تغییر می کند.

خورشید پایین می رود.

آب طلایی می شود.

چند اردک از کنار می گذرند.

باد آرام می شود.

و جهان برای لحظه ای آهسته تر می چرخد.

Wat de Rijn mij leerde

De Rijn leerde mij dat niet alles in het leven hoeft te haasten.

Water bereikt uiteindelijk ook zijn bestemming.

Niet door te rennen.

Maar door te blijven stromen.

آنچه راین به من آموخت

راین به من آموخت که لازم نیست همه چیز با عجله انجام شود.

آب نیز سرانجام به مقصد می‌رسد.

نه با دویدن.

بلکه با ادامه دادن.

Hoofdstuk ۱۵ – De bibliotheek van de stad

فصل پانزدهم – کتابخانه شهر

Op een regenachtige middag stapt een meisje een bibliotheek binnen.

Ze schudt de regendruppels van haar jas.

Kijkt om zich heen.

En blijft even staan.

Voor haar staan duizenden boeken.

Duizenden stemmen.

Duizenden levens.

فصل پانزدهم – کتابخانه شهر

در یک بعدازظهر بارانی دختری وارد کتابخانه می‌شود.

قطره‌های باران را از روی کت خود می‌تکاند.
به اطراف نگاه می‌کند.

و برای لحظه‌ای می‌ایستد.

در برابرش هزاران کتاب قرار دارد.

هزاران صدا.

هزاران زندگی.

De man achter de balie

Achter de balie zit een medewerker.

Hij werkt hier al jaren.

Hij kent niet ieder boek.

Maar hij kent wel mensen.

Hij weet welk jongetje van dinosaurussen houdt.

Welke vrouw graag romans leest.

Welke student altijd op het laatste moment komt lenen.

مرد پشت میز امانت

پشت میز امانت مردی نشسته است.

سال هاست اینجا کار می کند.

همه کتاب ها را نمی شناسد.

اما مردم را می شناسد.

می داند کدام کودک عاشق دایناسورهاست.

کدام زن رمان دوست دارد.

و کدام دانشجو همیشه در آخرین لحظه کتاب می گیرد.

Een boek kiest jou

Het meisje loopt langs de planken.

Ze zoekt niets specifiek.

Toch stopt ze plotseling.

Een boek trekt haar aandacht.

Soms kiezen wij een boek.

En soms kiest een boek ons.

کتابی که تو را انتخاب می‌کند

دختر در میان قفسه‌ها قدم می‌زند.

دنبال کتاب خاصی نیست.

اما ناگهان می‌ایستد.

کتابی توجهش را جلب کرده است.

گاهی ما کتابی را انتخاب می‌کنیم.

و گاهی کتابی ما را.

Buiten regent het

Buiten valt de regen harder.

Mensen haasten zich over straat.

Paraplu's bewegen voorbij.

Maar binnen lijkt de tijd langzamer te gaan.

بیرون باران می‌بارد

بیرون باران شدیدتر شده است.

مردم با عجله راه می‌روند.

چترها در حرکت‌اند.

اما درون کتابخانه زمان آرام‌تر می‌گذرد.

Wat de bibliotheek mij leerde

Een stad bestaat niet alleen uit stenen.

Niet alleen uit wegen.

Maar ook uit verhalen.

Verhalen die worden verteld.

Verhalen die worden gelezen.

En verhalen die nog geschreven moeten worden.

آنچه کتابخانه به من آموخت

یک شهر فقط از خیابان و ساختمان ساخته نمی‌شود.

بلکه از داستان‌ها ساخته می‌شود.

داستان‌هایی که خوانده می‌شوند.

نوشته می‌شوند.

و هنوز در انتظار نوشته شدن هستند.

Hoofdstuk ۱۶ – De eerste sneeuw boven Utrecht

فصل شانزدهم – نخستین برف بر فراز اوترخت

Hoofdstuk ۱۶ – De eerste sneeuw boven Utrecht

Ik ben Utrecht.

En ieder jaar gebeurt er iets bijzonders.

Niet omdat het zeldzaam is.

Maar omdat mensen het nooit helemaal gewoon vinden.

De eerste sneeuw.

فصل شانزدهم – نخستین برف بر فراز اوترخت

من اوترخت هستم.

و هر سال اتفاقی می افتد که هرگز کاملاً عادی نمی شود.

نخستین برف.

Het bericht

Vaak begint het met een bericht.

Morgen kan het gaan sneeuwen.”“

Mensen lezen het.

En vergeten het weer.

Tot zij de volgende ochtend naar buiten kijken.

خبر

همه چیز معمولاً با یک خبر آغاز می شود.

«فردا احتمال بارش برف وجود دارد.»

مردم آن را می خوانند.

و بعد فراموش می کنند.

تا صبح روز بعد.

De stilte

In de nacht vallen de eerste vlokken.

Zacht.

Bijna onhoorbaar.

Wanneer mensen wakker worden, merken zij iets vreemds.

De wereld klinkt anders.

Stilller.

Alsof sneeuw ook geluid kan bedekken.

سکوت

شب هنگام نخستین دانه‌های برف می‌بارند.

آرام.

بی‌صدا.

و صبح، جهان ساکت‌تر به نظر می‌رسد.

گویی برف صداها را نیز پوشانده است.

Het kind aan het raam

Een jongen rent naar het raam.

Zijn pyjama zit nog scheef.

Zijn haar staat alle kanten op.

Maar dat maakt niet uit.

Buiten is alles wit!”“

roept hij.

Alsof hij de eerste mens op aarde is die sneeuw ontdekt.

کودک کنار پنجره

پسری با عجله به سمت پنجره می‌دود.

هنوز لباس خواب به تن دارد.

موهایش نامرتب است.

اما اهمیتی نمی‌دهد.

فریاد می‌زند:

«همه جا سفید شده!»

انگار نخستین کسی است که برف را کشف کرده است.

De student

Aan de andere kant van de stad kijkt een student minder enthousiast naar buiten.

Hij heeft over een uur tentamen.

Treinen rijden misschien langzamer.

Fietsen wordt moeilijker.

Toch moet hij gaan.

دانشجو

در سوی دیگر شهر دانشجویی به بیرون نگاه می‌کند.

هیجانش کمتر است.

یک ساعت دیگر امتحان دارد.

شاید قطارها تأخیر داشته باشند.

شاید دوچرخه‌سواری سخت‌تر شود.

اما باید حرکت کند.

De bakker

Nog voordat de zon opkomt, heeft de bakker zijn winkel geopend.

Voetstappen verschijnen in de sneeuw.

De eerste klanten komen binnen.

Hun jassen zijn wit geworden.

Hun neuzen rood van de kou.

نانوا

پیش از طلوع خورشید نانوا مغازه را باز کرده است.

رد پاها روی برف دیده می‌شود.

مشتریان وارد می‌شوند.

کت‌هایشان از برف سفید شده است.

و بینی‌هایشان از سرما سرخ است.

De Domtoren in het wit

Langzaam wordt de Domtoren zichtbaar.

Met een dunne laag sneeuw op de daken rondom hem.

De stad lijkt even zachter.

Rustiger.

Jonger.

Alsof zij opnieuw begonnen is.

برج دوم در لباس سفید

کمکم برج دوم در میان سفیدی شهر نمایان می‌شود.

برف روی بام‌ها نشست است.

و شهر برای لحظه‌ای جوان‌تر به نظر می‌رسد.

Het park

In het park verschijnen kinderen.

Sleden worden uit schuren gehaald.

Handschoenen worden gezocht.

Sjaals worden omgeknoopt.

Niemand voelt de kou echt.

Daarvoor is het plezier te groot.

پارک

کودکان وارد پارک می‌شوند.

سورتمه‌ها از انبارها بیرون می‌آیند.

دستکش‌ها پیدا می‌شوند.

و هیجان آن‌قدر زیاد است که کسی به سرما فکر نمی‌کند.

Een oude herinnering

Op een bankje zit een man van tachtig jaar.

Hij kijkt naar de sneeuw.

Plotseling denkt hij aan een winter uit zijn jeugd.

Aan een bevroren sloot.

Aan schaatsen.

Aan vrienden die er niet meer zijn.

Sneeuw brengt soms meer terug dan alleen een seizoen.

خاطره‌ای قدیمی

پیرمردی هشتاد ساله روی نیمکتی نشسته است.

به برف نگاه می‌کند.

و ناگهان زمستانی از دوران کودکی‌اش را به یاد می‌آورد.

جوی یخ‌زده‌ای.

دوستانی که دیگر نیستند.

و روزهایی که خیلی دور به نظر می‌رسند.

De avond

Tegen de avond beginnen de straatlantaarns te branden.

Hun licht valt op de sneeuw.

Alles glinstert.

Fietssporen tekenen lijnen door het wit.

Mensen lopen langzamer.

Alsof niemand deze dag te snel voorbij wil laten gaan.

غروب

غروب که می‌شود چراغ‌های خیابان روشن می‌شوند.

نورشان روی برف می افتد.

همه چیز می درخشد.

و مردم آرام تر راه می روند.

گویی نمی خواهند این روز زود تمام شود.

De volgende ochtend

Vaak is een deel van de sneeuw alweer verdwenen.

Auto's hebben sporen achtergelaten.

Voetstappen kruisen elkaar.

De stad wordt weer zichzelf.

Maar niet helemaal.

Want iedereen draagt nog iets van die witte ochtend met zich mee.

صبح روز بعد
اغلب بخشی از برف آب شده است.

رد چرخ ها روی زمین مانده است.

شهر دوباره به حالت عادی بازمی گردد.

اما نه کاملاً.

چون خاطره آن صبح سفید هنوز همراه مردم است.

Wat de sneeuw mij leerde

De sneeuw leerde mij dat schoonheid soms maar kort blijft.

Juist daarom kijken mensen er zo aandachtig naar.

Niet omdat zij blijft.

Maar omdat zij weer verdwijnt.

آنچه برف به من آموخت

برف به من آموخت که بعضی زیبایی‌ها ماندگار نیستند.

و شاید دقیقاً به همین دلیل این قدر ارزشمندند.

Hoofdstuk ۱۷ – De markt op zaterdag

فصل هفدهم – بازار روز شنبه

Op zaterdagochtend wordt Utrecht wakker met een ander geluid.

Niet het geluid van treinen.

Niet van colleges.

Maar van marktkramen die worden opgebouwd.

فصل هفدهم – بازار روز شنبه

صبح شنبه اوترخت با صدایی متفاوت بیدار می‌شود.

نه صدای قطارها.

نه صدای کلاس‌ها.

بلکه صدای برپا شدن غرفه‌های بازار.

De bloemenverkoper

Een bloemenverkoper zet emmers neer.

Tulpen.

Rozen.

Zonnebloemen.

Nog voordat de eerste klant verschijnt, ruikt de straat al naar lente.

گل فروش

گل فروشی سطل هایش را می چیند.

لاله ها.

رزها.

و گل های آفتابگردان.

خیابان پیش از رسیدن نخستین مشتری بوی بهار گرفته است.

De vrouw met het lijstje

Een vrouw loopt langzaam tussen de kramen.

Met een lijstje in haar hand.

Maar zoals iedere week koopt zij meer dan op haar lijstje staat.

زنی با فهرست خرید

زنی آرام میان غرفه ها قدم می زند.

فهرستی در دست دارد.

اما مثل هر هفته بیشتر از آنچه نوشته خریده است.

De verkoper kent haar naam

Goedemorgen, mevrouw Jansen.”“

zegt een groenteverkoper.

Zij glimlacht.

Na twintig jaar hoeft niemand meer te vragen wie zij is.

فروشنده نامش را می‌داند

فروشنده سبزیجات می‌گوید:

«صبح بخیر خانم یانسن.»

او لبخند می‌زند.

بعد از بیست سال دیگر نیازی به معرفی نیست.

De jongen met de viool

Aan de rand van de markt speelt een jongen viool.

Mensen lopen voorbij.

Sommigen luisteren.

Sommigen hebben haast.

Maar een klein meisje blijft staan.

Vol bewondering.

پسر ویولن‌زن

در گوشه بازار پسری ویولن می‌نوازد.

مردم عبور می‌کنند.

برخی گوش می‌دهند.

برخی عجله دارند.

اما دختر کوچکی همان‌جا می‌ایستد.

Wat de markt mij leerde

De markt leerde mij dat een stad niet alleen draait om kopen en verkopen.

Maar om elkaar tegenkomen.

Om even praten.

Om even deel uitmaken van hetzelfde verhaal.

آنچه بازار به من آموخت

بازار به من آموخت که شهر فقط محل خرید و فروش نیست.

جایی است برای دیدار.

برای گفت‌وگو.

و برای اینکه برای چند دقیقه بخشی از داستان یکدیگر شویم.

Hoofdstuk ۱۸– De man die iedere ochtend dezelfde route liep

فصل هجدهم – مردی که هر صبح همان مسیر را می‌رفت

Hoofdstuk ۱۸– De man die iedere ochtend dezelfde route liep

Ik ben Utrecht.

En tussen alle studenten.

Alle reizigers.

Alle toeristen.

En alle drukte van een moderne stad.

Zijn er mensen die bijna onzichtbaar worden.

Niet omdat zij onbelangrijk zijn.

Maar omdat zij zo vanzelfsprekend deel van het landschap zijn geworden.

فصل هجدهم – مردی که هر صبح همان مسیر را می‌رفت

من اوترخت هستم.

و میان همه دانشجویان.

مسافران.

گردشگران.

و شلوغی شهر.

آدم‌هایی هستند که تقریباً نامرئی می‌شوند.

نه به این دلیل که اهمیت ندارند.

بلکه چون آن‌قدر بخشی از زندگی روزمره شده‌اند که دیگر کسی متوجه حضورشان نمی‌شود.

Iedere ochtend om zeven uur

Iedere ochtend om precies zeven uur verliet hij zijn huis.

Niet om zeven uur en vijf minuten.

Niet om kwart over zeven.

Maar precies om zeven uur.

Alsof zijn horloge verbonden was met de stad zelf.

هر صبح ساعت هفت

هر صبح دقیقاً ساعت هفت از خانه خارج می‌شد.

نه هفت و پنج دقیقه.

نه هفت و ربع.

دقیقاً هفت.

گویی ساعت او با ضربان شهر تنظیم شده بود.

Dezelfde straat

Hij liep altijd dezelfde straat door.

Langs dezelfde bomen.

Langs dezelfde bakker.

Langs dezelfde fietsen die tegen dezelfde muur stonden.

Voor anderen was het een gewone straat.

Voor hem was het een verzameling herinneringen.

همان خیابان

همیشه از همان خیابان عبور می‌کرد.

از کنار همان درخت‌ها.

همان نانوايي.

و همان دوچرخه‌هایی که کنار همان دیوار پارک شده بودند.

برای دیگران خیابانی معمولی بود.

اما برای او مجموعه‌ای از خاطرات.

De hond

Halverwege zijn wandeling kwam hij altijd dezelfde hond tegen.

Een grote bruine hond.

Met een vriendelijke blik.

De eigenaar kende hij nauwelijks.

Maar de hond kende hij goed.

سگ

در میانه مسیر همیشه سگی را می دید.

سگی قهوه ای و بزرگ.

با نگاهی مهربان.

صاحب سگ را چندان نمی شناخت.

اما خود سگ را خوب می شناخت.

De groet

Goedemorgen.”“

Dat was alles.

Iedere dag.

Jarenlang.

Soms denken mensen dat vriendschap begint met lange gesprekken.

Maar soms begint zij met één woord dat vaak genoeg wordt herhaald.

سلام

«صبح بخیر.»

همین.

هر روز.

سال ها.

گاهی مردم فکر می‌کنند دوستی با گفت‌وگوهای طولانی آغاز می‌شود.
اما گاهی با یک کلمه شروع می‌شود که بارها تکرار شده است.

De verandering

Op een ochtend zag hij de hond niet.

Ook de volgende dag niet.

En de dag daarna ook niet.

Pas een week later ontmoette hij de eigenaar.

Zonder hond.

تغییر

یک روز صبح سگ را ندید.

روز بعد هم نه.

و روز بعد نیز نه.

یک هفته بعد صاحب سگ را دید.

تنها.

بدون سگ.

Geen woorden nodig

De eigenaar glimlachte voorzichtig.

De man knikte.

Meer werd er niet gezegd.

Dat hoefde ook niet.

Sommige dingen begrijpen mensen zonder woorden.

نیازی به کلمات نبود

صاحب سگ لبخند کوچکی زد.

مرد سر تکان داد.

چیز دیگری گفته نشد.

نیازی هم نبود.

بعضی چیزها بدون کلمات فهمیده می شوند.

De jaren

De tijd ging verder.

Zoals tijd altijd doet.

Nieuwe mensen kwamen in de straat wonen.

Kinderen werden volwassenen.

Bomen werden groter.

Winkels verdwenen.

Nieuwe winkels verschenen.

Maar de man bleef wandelen.

سالها

زمان گذشت.

همانطور که همیشه می گذرد.

همسایه های جدید آمدند.

کودکان بزرگ شدند.
درختان بلندتر شدند.
مغازه‌هایی بسته شدند.
و مغازه‌های تازه‌ای باز شدند.
اما او همچنان قدم می‌زد.

De jongen

Op een dag zag hij een jongen fietsen.

De jongen groette hem.

Net zoals hij vroeger de eigenaar van de hond groette.

De man glimlachte.

Misschien begon hier opnieuw een klein verhaal.

پسر

روزی پسری را دید که از کنارش با دوچرخه عبور می‌کرد.

پسر گفت:

«صبح بخیر.»

مرد لبخند زد.

شاید داستان کوچکی دوباره آغاز شده بود.

Wat de wandeling mij leerde

Die man leerde mij iets belangrijks.

Het leven bestaat niet alleen uit grote gebeurtenissen.

Niet alleen uit diploma's.

Verhuizingen.

Bruiloften.

Of afscheid.

Het bestaat ook uit kleine gewoontes.

Kleine ontmoetingen.

Kleine groeten.

Dingen die zo gewoon lijken dat je pas merkt hoe belangrijk ze waren wanneer ze verdwijnen.

آنچه این پیاده‌روی به من آموخت

آن مرد چیز مهمی به من آموخت.

زندگی فقط از اتفاقات بزرگ ساخته نشده است.

فقط از فارغ‌التحصیلی.

از دواج.

یا خداحافظی‌ها.

بلکه از عادت‌های کوچک ساخته شده است.

از دیدارهای کوتاه.

از سلام‌های روزانه.

و از چیزهایی که آن‌قدر عادی به نظر می‌رسند که فقط هنگام از دست رفتنشان ارزششان را می‌فهمیم.

Hoofdstuk ۱۹ – De herfst in Utrecht

فصل نوزدهم – پاییز در اوترخت

Op een ochtend wordt de lucht anders.

Niemand kan precies aanwijzen wanneer het gebeurt.

Maar ineens weet iedereen het.

De zomer is voorbij.

فصل نوزدهم – پاییز در اوترخت

یک روز صبح آسمان متفاوت به نظر می‌رسد.

هیچ‌کس دقیقاً نمی‌داند چه زمانی این اتفاق افتاده است.

اما ناگهان همه می‌فهمند.

تابستان تمام شده است.

De bladeren

Langzaam veranderen de bladeren van kleur.

Eerst een beetje geel.

Dan oranje.

Dan rood.

En uiteindelijk laten zij los.

برگ‌ها

برگ‌ها کم‌کم رنگ عوض می‌کنند.

ابتدا زرد.

سپس نارنجی.

و بعد سرخ.

و سرانجام از شاخه جدا می‌شوند.

De student met de sjaal

Dezelfde student die een maand geleden nog in een T-shirt liep, draagt nu een dikke sjaal.

Hij steekt zijn handen diep in zijn zakken.

En fietst tegen de wind in.

دانشجو با شال‌گردن

همان دانشجویی که یک ماه پیش با تی‌شرت راه می‌رفت، حالا شال‌گردنی ضخیم به گردن دارد.

دستانش را در جیب فرو برده است.

و در برابر باد رکاب می‌زند.

De geur van regen

In de herfst ruikt de stad anders.

Natte bladeren.

Regen.

Koffie.

Vers brood.

Het zijn kleine dingen.

Maar samen vormen zij het seizoen.

بوی باران

در پاییز بوی شهر متفاوت می‌شود.

بوی برگ‌های خیس.

باران.

قهوه.

و نان تازه.

همه این‌ها کنار هم پاییز را می‌سازند.

Het café

Bij het raam van een café zit een vrouw met een boek.

Buiten regent het.

Binnen is het warm.

Af en toe kijkt zij op van haar pagina.

Naar de mensen die voorbijlopen.

Naar de paraplu's.

Naar de herfst.

کافه

زنی کنار پنجره کافه نشسته است.

کتابی در دست دارد.

بیرون باران می‌بارد.

داخل گرم است.

گاهی سرش را از روی کتاب بلند می‌کند.

و به رهگذران نگاه می‌کند.

Wat de herfst mij leerde

De herfst leerde mij dat loslaten niet altijd verdrietig is.

Soms maakt loslaten ruimte voor iets nieuws.

Zoals bomen hun bladeren verliezen.

Om in de lente opnieuw te kunnen groeien.

آنچه پاییز به من آموخت

پاییز به من آموخت که رها کردن همیشه غم‌انگیز نیست.

گاهی لازم است چیزی را رها کنی.

تا برای چیز تازه‌ای جا باز شود.

Hoofdstuk ۲۰ – De verhalen van morgen

فصل بیستم – داستان‌های فردا

Hoofdstuk ۲۰ – De verhalen van morgen

Ik ben Utrecht.

En wanneer mensen over geschiedenis praten, kijken zij vaak achterom.

Naar oude gebouwen.

Naar oude foto's.

Naar gebeurtenissen die al lang voorbij zijn.

Maar een provincie leeft niet alleen van gisteren.

Iedere ochtend begint hier ook een nieuw verhaal.

فصل بیستم – داستان‌های فردا

من اوترخت هستم.

و وقتی مردم از تاریخ حرف می‌زنند، معمولاً به گذشته نگاه می‌کنند.

به ساختمان‌های قدیمی.

به عکس‌های قدیمی.

به اتفاقاتی که مدت‌ها پیش رخ داده‌اند.

اما یک استان فقط با گذشته زنده نمی‌ماند.

هر صبح داستانی تازه آغاز می‌شود.

Het meisje met de rugzak

Op een maandagochtend stapt een meisje uit de trein.

Een grote rugzak hangt over haar schouders.

Vandaag is haar eerste dag op de universiteit.

Ze kent bijna niemand.

De gebouwen zijn nieuw.

De stad voelt groot.

Een beetje te groot misschien.

دختری با کوله‌پشتی

صبح دوشنبه دختری از قطار پیاده می‌شود.

کوله‌ای بزرگ روی دوشش است.

امروز نخستین روز دانشگاه اوست.

تقریباً کسی را نمی‌شناسد.

ساختمان‌ها برایش ناآشنا هستند.

و شهر کمی بزرگتر از آن چیزی به نظر می‌رسد که انتظار داشت.

De eerste les

In een collegezaal zoekt zij een plek.

Mensen praten zachtjes met elkaar.

Sommigen lijken zelfverzekerd.

Anderen kijken net zo onzeker als zij.

Dan gaat de docent staan.

En begint een nieuw hoofdstuk van haar leven.

نخستین کلاس

در کلاس درسی به دنبال جایی برای نشستن می‌گردد.

برخی دانشجویان با اعتمادبه‌نفس به نظر می‌رسند.

برخی دیگر درست مثل خودش مضطرب‌اند.

استاد وارد می‌شود.

و فصل تازه‌ای از زندگی او آغاز می‌شود.

De jonge ondernemer

Aan de andere kant van de stad opent een jonge ondernemer zijn laptop.

Hij heeft een idee.

Geen groot kantoor.

Geen tientallen werknemers.

Alleen een idee.

En de hoop dat het genoeg zal zijn.

کارآفرین جوان

در سوی دیگر شهر جوانی لپتاپش را باز می‌کند.

ایده‌ای در ذهن دارد.

نه دفتر بزرگی دارد.

نه کارمندانی زیاد.

فقط یک ایده.

و امیدی که شاید کافی باشد.

De verpleegkundige

In het ziekenhuis begint een nieuwe dienst.

Een verpleegkundige trekt haar uniform recht.

Drinkt snel een kop koffie.

En loopt de afdeling op.

Voor sommige patiënten wordt dit een gewone dag.

Voor anderen een dag die zij nooit zullen vergeten.

پرستار

در بیمارستان شیفت جدیدی آغاز می‌شود.

پرستاری لباس کارش را مرتب می‌کند.

قهوه‌اش را می‌نوشد.

و وارد بخش می‌شود.

برای برخی بیماران امروز روزی عادی است.

برای برخی دیگر روزی فراموش‌نشدنی.

Het kind in groep drie

In een basisschool leert een jongen vandaag een nieuw woord.

Misschien lijkt dat klein.

Maar voor hem opent dat woord een nieuwe deur.

Morgen leert hij nog een woord.

En daarna nog één.

Zo groeit een wereld.

Woord voor woord.

کودک کلاس سوم

در مدرسه ابتدایی پسری امروز واژه‌ای تازه یاد می‌گیرد.

شاید این اتفاق کوچک به نظر برسد.

اما برای او دری تازه باز می‌شود.

فردا واژه‌ای دیگر یاد خواهد گرفت.

و بعد واژه‌ای دیگر.

و جهان‌ش کلمه به کلمه بزرگ‌تر خواهد شد.

De oude vrouw

Aan het einde van de middag zit een oude vrouw voor haar raam.

Zij ziet mensen voorbijgaan.

Kinderen.

Studenten.

Fietsers.

Werkenden.

Zij weet dat veel van hen denken dat hun leven pas begint.

En misschien hebben zij gelijk.

Maar zij weet ook iets anders.

Dat ieder begin ooit een herinnering wordt.

زن سالخورده

عصر هنگام زنی سالخورده پشت پنجره نشسته است.

مردم را می بیند که عبور می کنند.

کودکان.

دانشجویان.

دوچرخه سواران.

کارمندان.

او می داند بسیاری از آن ها فکر می کنند زندگی شان تازه آغاز شده است.

و شاید درست فکر می کنند.

اما او چیز دیگری نیز می داند.

اینکه هر آغاز، روزی به خاطره تبدیل می شود.

Morgen

Morgen zal iemand verliefd worden.

Morgen zal iemand verhuizen.

Morgen zal iemand afstuderen.

Morgen zal iemand een baan krijgen.

Morgen zal iemand afscheid nemen.

Niemand weet precies wie.

Maar het zal gebeuren.

Zoals het altijd gebeurt.

فردا

فردا کسی عاشق خواهد شد.

فردا کسی خانه‌اش را عوض خواهد کرد.

فردا کسی فارغ‌التحصیل می‌شود.

فردا کسی شغل تازه‌ای پیدا می‌کند.

و کسی نیز خداحافظی خواهد کرد.

هیچ‌کس دقیقاً نمی‌داند چه کسی.

اما این اتفاق‌ها رخ خواهند داد.

همان‌طور که همیشه رخ داده‌اند.

Wat morgen mij leerde

Morgen leerde mij dat een provincie nooit af is.

Een stad nooit af is.

Een mens nooit af is.

Er is altijd nog een verhaal dat geschreven moet worden.

Een weg die bewandeld moet worden.

Een ontmoeting die nog moet plaatsvinden.

آنچه فردا به من آموخت

فردا به من آموخت که هیچ استانی کامل نمی‌شود.

هیچ شهری کامل نمی‌شود.

و هیچ انسانی نیز کامل نمی‌شود.

همیشه داستان دیگری برای نوشتن وجود دارد.

راه دیگری برای رفتن.

و دیداری که هنوز اتفاق نیفتاده است.

Hoofdstuk ۲۱ – De vrouw die iedere woensdag bloemen kocht

فصل بیست و یکم – زنی که هر چهارشنبه گل می‌خرد

Op woensdagochtend, precies om half tien, verscheen zij op de markt.

Niet soms.

Niet meestal.

Maar bijna altijd.

De bloemenverkoper kon zijn klok erop gelijkzetten.

فصل بیست و یکم – زنی که هر چهارشنبه گل می‌خرد

چهارشنبه‌ها ساعت نه و نیم صبح او در بازار ظاهر می‌شد.

تقریباً همیشه.

آن قدر منظم که گل‌فروش می‌توانست ساعتش را با او تنظیم کند.

De gele tulpen

Bijna iedere week koos zij dezelfde bloemen.

Gele tulpen.

Soms witte.

Maar meestal gele.

Niemand vroeg waarom.

En zij vertelde het ook niet.

لاله‌های زرد

تقریباً هر هفته همان گل‌ها را انتخاب می‌کرد.

لاله‌های زرد.

گاهی سفید.

اما بیشتر زرد.

کسی دلیلش را نمی‌پرسید.

و او هم توضیحی نمی‌داد.

Een gewoonte

Mensen denken vaak dat gewoontes saai zijn.

Maar sommige gewoontes dragen een heel leven met zich mee.

Een herinnering.

Een liefde.

Een gemis.

یک عادت

مردم گاهی فکر می‌کنند عادت‌ها چیزهای ساده‌ای هستند.

اما بعضی عادت‌ها تمام یک زندگی را در خود حمل می‌کنند.

یک خاطره.

یک عشق.

یا یک دلتنگی.

De begraafplaats

Na de markt fietste zij altijd dezelfde kant op.

Langs dezelfde weg.

Langs dezelfde bomen.

Tot aan een kleine begraafplaats.

Daar zette zij de bloemen neer.

En bleef even staan.

گورستان

بعد از بازار همیشه از همان مسیر می‌رفت.

تا گورستانی کوچک.

گل‌ها را می‌گذاشت.

و چند دقیقه همان‌جا می‌ایستاد.

Wat niemand wist

De bloemenverkoper wist niet voor wie de bloemen waren.

De voorbijgangers wisten het niet.

De fietsers ook niet.

Maar dat maakte niet uit.

Niet ieder verhaal hoeft verteld te worden om echt te zijn.

آنچه کسی نمی‌دانست

گل‌فروش نمی‌دانست گل‌ها برای چه کسی هستند.

رهگذران هم نمی‌دانستند.

اما اهمیتی نداشت.

همه داستان‌ها لازم نیست تعریف شوند تا واقعی باشند.

Wat zij mij leerde

Die vrouw leerde mij dat liefde niet altijd luid is.

Niet altijd zichtbaar.

Soms bestaat liefde uit iets eenvoudigs.

Een fietstocht.

Een bos bloemen.

En trouw blijven aan een herinnering.

آنچه او به من آموخت

آن زن به من آموخت که عشق همیشه پر سر و صدا نیست.

گاهی عشق فقط یک دوچرخه‌سواری است.

یک دسته گل.

و وفادار ماندن به یک خاطره.

Hoofdstuk ۲۲ – Wanneer de regen over Utrecht trekt

فصل بیست و دوم – وقتی باران از روی اوترخت عبور می‌کند

Hoofdstuk ۲۲ – Wanneer de regen over Utrecht trekt

Ik ben Utrecht.

En als je lang genoeg hier woont, leer je iets belangrijks.

Je wacht niet op perfect weer.

Want dan zou je veel missen.

فصل بیست و دوم – وقتی باران از روی اوترخت عبور می‌کند

من اوترخت هستم.

و اگر مدت کافی اینجا زندگی کنی، یک چیز مهم یاد می‌گیری.

برای زندگی منتظر هوای کاملاً خوب نمی‌مانی.

وگرنه چیزهای زیادی را از دست خواهی داد.

De eerste druppels

Het begint vaak onverwacht.

Een paar minuten geleden scheen de zon nog.

Mensen zaten op terrassen.

Fietsers reden zonder jas.

Dan verschijnt er een donkere wolk.

Niet groot.

Niet indrukwekkend.

Maar voldoende.

نخستین قطره‌ها

همه چیز اغلب ناگهانی شروع می‌شود.

چند دقیقه پیش خورشید می‌تابید.

مردم روی تراس کافه‌ها نشسته بودند.

دوچرخه‌سواران بدون بارانی حرکت می‌کردند.

و ناگهان ابری ظاهر می‌شود.

De student zonder paraplu

Bij Utrecht Centraal loopt een student haastig over het plein.

Zoals zo vaak heeft hij geen paraplu meegenomen.

Hij kijkt omhoog.

Zucht.

En begint iets sneller te lopen.

Na tien meter begint hij te lachen.

Want nat worden is soms makkelijker dan je ertegen verzetten.

دانشجوی بدون چتر

در نزدیکی ایستگاه مرکزی دانشجویی با عجله راه می‌رود.

مثل همیشه چتر همراهش نیست.

به آسمان نگاه می‌کند.

آهی می‌کشد.

و کمی تندتر قدم برمی‌دارد.

اما چند دقیقه بعد می‌خندد.

چون گاهی خیس شدن آسان‌تر از جنگیدن با باران است.

Onder de bomen

In een park zoeken mensen beschutting.

Onder bomen.

Onder afdakjes.

Onder alles wat droog lijkt.

Een moeder trekt de capuchon van haar dochter recht.

Een hond schudt het water van zijn vacht.

Een jogger loopt gewoon door.

زیر درختان

در پارک مردم به دنبال سرپناه می‌گردند.

زیر درخت‌ها.

زیر سایه‌بان‌ها.

هر جا که خشک‌تر به نظر برسد.

مادری کلاه بارانی دخترش را مرتب می‌کند.

سگی آب را از روی بدنش می‌تکاند.

و دنده‌ای بدون توقف به مسیرش ادامه می‌دهد.

Het café aan de gracht

Aan de Oudegracht zit een man bij het raam van een café.

Hij had eigenlijk ergens anders moeten zijn.

Maar de regen gaf hem een reden om even te blijven.

Hij bestelt nog een koffie.

Kijkt naar de druppels op het water.

En merkt dat hij dat helemaal niet erg vindt.

کافه کنار کانال

کنار اوده‌خراخت مردی پشت پنجره کافه نشسته است.

قرار بود جای دیگری باشد.

اما باران بهانه‌ای شد تا کمی بیشتر بماند.

یک فنجان قهوه دیگر سفارش می‌دهد.

به قطره‌های باران روی آب نگاه می‌کند.

و می‌فهمد که از این توقف ناراضی نیست.

De vrouw op de fiets

Aan de andere kant van de stad fietst een vrouw naar huis.

De regen valt harder.

Haar jas wordt donkerder.

Haar haren worden nat.

Maar zij stopt niet.

Ze heeft kinderen die thuis wachten.

Boodschappen in haar tas.

En een avond die nog moet beginnen.

زن دوچرخه‌سوار

در سوی دیگر شهر زنی در راه خانه است.

باران شدیدتر می‌شود.

کتش خیس شده است.

موهایش نیز.

اما توقف نمی‌کند.

کودکانی در خانه منتظرش هستند.

خریده‌هایش در کیفش قرار دارد.

و شبش تازه قرار است آغاز شود.

De geur daarna

Na een uur wordt het lichter.

De regen stopt.

De wolken schuiven uiteen.

En ineens ruikt de stad anders.

Frisser.

Rustiger.

Alsof alles even is schoongespoeld.

بوی بعد از باران
پس از مدتی باران متوقف می‌شود.
ابر ها کنار می‌روند.
و شهر بوی دیگری می‌گیرد.
تازه‌تر.
آرام‌تر.
گویی همه چیز شسته شده است.

De oude man
Een oude man kijkt naar de natte straat.
Hij glimlacht.
Hij heeft al duizenden regenbuien gezien.
Meer dan hij kan tellen.
En toch vindt hij dit moment nog steeds mooi.

پیرمرد
پیرمردی به خیابان خیس نگاه می‌کند.
لبخند می‌زند.
در طول زندگی‌اش هزاران باران دیده است.
اما هنوز هم این لحظه را دوست دارد.

Wat de regen mij leerde
De regen leerde mij dat niet iedere onderbreking een probleem is.

Soms brengt een onderbreking juist iets terug.

Rust.

Aandacht.

Een gesprek.

Een herinnering.

Of simpelweg een paar minuten waarin niemand haast heeft.

آنچه باران به من آموخت

باران به من آموخت که هر وقفه‌ای مشکل نیست.

گاهی یک وقفه چیز ارزشمندی را باز می‌گرداند.

آرامش.

توجه.

یک گفت‌وگو.

یک خاطره.

یا فقط چند دقیقه بدون عجله.

Hoofdstuk ۲۳ – De boekhandel op de hoek

فصل بیست و سوم – کتابفروشی سر خیابان

Op een rustige straat in Utrecht staat een kleine boekhandel.

Geen grote keten.

Geen moderne glazen gevel.

Alleen een oude winkel.

Met houten planken.

En een belletje boven de deur.

فصل بیست و سوم – کتابفروشی سر خیابان

در خیابانی آرام در اوترخت کتابفروشی کوچکی قرار دارد.

نه فروشگاههای بزرگ.

نه ساختمانی مدرن.

فقط مغازه‌های قدیمی.

با قفسه‌های چوبی.

و زنگ کوچکی بالای در.

De eigenaar

De eigenaar werkt hier al bijna dertig jaar.

Hij kent zijn boeken.

Maar nog meer kent hij zijn klanten.

Hij weet wie van geschiedenis houdt.

Wie altijd poëzie zoekt.

En wie iedere maand zegt dat hij geen nieuwe boeken meer gaat kopen.

صاحب کتابفروشی

صاحب مغازه نزدیک به سی سال است که اینجا کار می‌کند.

کتاب‌هایش را می‌شناسد.

اما مشتریان را بهتر می‌شناسد.

می‌داند چه کسی عاشق تاریخ است.

چه کسی شعر می‌خواند.

و چه کسی هر ماه می‌گوید دیگر کتابی نخواهد خرید.

Het meisje

Op een middag komt een meisje binnen.

Misschien twaalf jaar oud.

Misschien dertien.

Ze loopt langs de planken.

Raakt voorzichtig de ruggen van boeken aan.

Alsof zij schatten onderzoekt.

دخترک

بعد از ظهری دختری وارد مغازه می‌شود.

شاید دوازده ساله.

شاید سیزده ساله.

در میان قفسه‌ها قدم می‌زند.

و با احتیاط به کتاب‌ها دست می‌کشد.

انگار در حال کشف گنجی پنهان است.

Een eerste boek

Na lang zoeken kiest zij een boek.

Niet te dik.

Niet te dun.

Precies goed.

Wanneer zij betaalt, kijkt de eigenaar naar de titel.

Hij glimlacht.

Dat was ook één van mijn favorieten.”“

نخستین کتاب

پس از جست‌وجوی زیاد کتابی انتخاب می‌کند.

نه خیلی قطور.

نه خیلی نازک.

درست مناسب.

وقتی برای پرداخت می‌رود، صاحب مغازه عنوان کتاب را می‌بیند.

لبخند می‌زند.

«این یکی از کتاب‌های محبوب من هم بود.»

Jaren later

Misschien komt zij jaren later terug.

Als student.

Als leraar.

Als schrijver.

Of gewoon als iemand die nog steeds van boeken houdt.

En misschien herinnert zij zich die ene middag nog.

سال‌ها بعد

شاید سال‌ها بعد دوباره بازگردد.

به عنوان دانشجو.

معلم.

نویسنده.

یا فقط کسی که هنوز کتاب دوست دارد.

و شاید آن بعدازظهر را هنوز به یاد داشته باشد.

Wat de boekhandel mij leerde

Sommige plekken verkopen geen producten.

Zij geven herinneringen mee.

آنچه کتابفروشی به من آموخت

بعضی مکان‌ها فقط کالا نمی‌فروشند.

آن‌ها خاطره می‌بخشند.

Hoofdstuk ۲۴ – Het licht boven de Oudegracht

Hoofdstuk ۲۴ – Het licht boven de Oudegracht

Ik ben Utrecht.

En wanneer de avond langzaam over de stad valt, gebeurt er iets bijzonders.

Niet plotseling.

Niet met veel lawaai.

Maar heel rustig.

Het licht verandert.

فصل بیست و چهارم – نور بر فراز اودمخراخت

من اوترخت هستم.

و وقتی شب آرام آرام بر شهر فرود می آید، اتفاقی خاص رخ می دهد.

نه ناگهانی.

نه با سر و صدا.

بلکه آرام.

نور تغییر می کند.

Het einde van de werkdag

De kantoren lopen leeg.

Fietsen verschijnen weer op straat.

Mensen sluiten hun laptops.

Trekken hun jassen aan.

En gaan naar huis.

De stad ademt uit.

پایان روز کاری

اداره ها کم کم خالی می شوند.

دوچرخه ها دوباره در خیابان ها ظاهر می شوند.

مردم لپ تاپ های خود را می بندند.

کت هایشان را می پوشند.

و راه خانه را در پیش می گیرند.

شهر نفسی عمیق می‌کشد.

De eerste lampen

Langs de Oudegracht springen de eerste lampen aan.

Hun licht valt op het water.

Niet fel.

Maar warm.

Het water begint te glinsteren.

Alsof iemand duizenden kleine sterren heeft uitgestrooid.

نخستین چراغ‌ها

در امتداد اوده‌گراخت نخستین چراغ‌ها روشن می‌شوند.

نورشان روی آب می‌افتد.

نه تند و خیرمکننده.

بلکه گرم و آرام.

آب شروع به درخشیدن می‌کند.

گویی هزاران ستاره کوچک روی آن پاشیده شده است.

De ober

Voor een restaurant zet een ober de laatste tafels klaar.

Kaarsjes worden aangestoken.

Menukaarten rechtgelegd.

Glazen gepolijst.

Binnenkort zullen de gasten komen.

Maar nu is er nog een moment van rust.

گارسون

مقابل رستورانی گارسونی آخرین میزها را آماده می‌کند.

شمع‌ها روشن می‌شوند.

منوها مرتب می‌شوند.

لیوان‌ها برق می‌زنند.

مهمانان به‌زودی خواهند آمد.

اما هنوز لحظه‌ای آرامش باقی مانده است.

Het stel op de brug

Op een brug staan twee jonge mensen.

Zij praten niet veel.

Dat hoeft ook niet.

Soms kijken zij alleen naar het water.

Naar de lichten.

Naar de boten die langzaam voorbijglijden.

زوج جوان روی پل

روی پلی دو جوان ایستاده‌اند.

زیاد حرف نمی‌زنند.

نیازی هم نیست.

گاهی فقط به آب نگاه می‌کنند.

به چراغ‌ها.

و به قایق‌هایی که آرام عبور می‌کنند.

De muzikant

Onder een oude brug zit een muzikant.

Met een gitaar.

Zijn koffer ligt open.

Mensen lopen voorbij.

Sommigen geven een muntje.

Sommigen luisteren even.

Een klein meisje blijft iets langer staan.

نوازنده

زیر پلی قدیمی نوازنده‌ای نشسته است.

گیتاری در دست دارد.

کیفش روی زمین باز است.

برخی رهگذران سکه‌ای می‌اندازند.

برخی چند لحظه گوش می‌دهند.

و دختر کوچکی کمی بیشتر می‌ایستد.

De vrouw met het boek

Aan de waterkant zit een vrouw met een boek.

Ze leest niet meer.

Het boek ligt open op haar schoot.

Ze kijkt naar de lucht.

Naar de weerspiegeling van de stad.

Alsof zij even nergens anders hoeft te zijn.

زن و کتاب

زنی کنار آب نشسته است.

کتابی روی زانوهایش قرار دارد.

اما دیگر مطالعه نمی‌کند.

به آسمان نگاه می‌کند.

به انعکاس شهر روی آب.

گویی برای لحظه‌ای هیچ جای دیگری لازم نیست باشد.

De boot

Een kleine boot vaart langzaam door de gracht.

Mensen praten zacht.

Iemand lacht.

Glazen klinken tegen elkaar.

Dan verdwijnt de boot onder een brug.

En wordt het weer stil.

قایق

قایق کوچک آرام در کانال حرکت می‌کند.

مردم آهسته صحبت می‌کنند.

کسی می‌خندد.

صدای برخورد لیوان‌ها شنیده می‌شود.

سپس قایق زیر پل ناپدید می‌شود.

و دوباره سکوت باز می‌گردد.

De oude fotograaf

Een oudere fotograaf staat met zijn camera langs de kade.

Al veertig jaar maakt hij foto's van Utrecht.

Toch komt hij nog steeds terug.

Want het licht van vanavond is anders dan dat van gisteren.

En morgen zal het weer anders zijn.

عکاس سالخورده

عکاسی سالخورده کنار آب ایستاده است.

چهل سال است از اوترخت عکس می‌گیرد.

اما هنوز باز می‌گردد.

زیرا نور امشب با نور دیشب متفاوت است.

و فردا نیز متفاوت خواهد بود.

Middernacht

Tegen middernacht wordt het rustiger.

De terrassen raken leeg.

De stemmen verdwijnen.

Alleen het water blijft bewegen.

Zoals het gisteren deed.

Zoals het morgen zal doen.

نیمه شب

نزدیک نیمه شب شهر آرام تر می شود.

تراس ها خالی می شوند.

صداها کم کم ناپدید می شوند.

اما آب همچنان در حرکت است.

همان گونه که دیروز بود.

و فردا نیز خواهد بود.

Wat het licht mij leerde

Het licht boven de Oudegracht leerde mij dat schoonheid vaak niet schreeuwt.

Zij fluistert.

Je moet soms even stilstaan om haar te zien.

آنچه نور به من آموخت

نور اودمخراخت به من آموخت که زیبایی معمولاً فریاد نمی زند.

آرام نجوا می کند.

و برای دیدنش باید لحظه ای مکث کرد.

Hoofdstuk ۲۵ – De bakker die iedereen kende

فصل بیست و پنجم – نانوائی که همه او را می شناختند

Op een hoek van een straat stond een kleine bakkerij.

Niet bijzonder groot.

Niet beroemd.

Maar bijna iedereen uit de buurt kende de bakker.

فصل بیست و پنجم – نانوائی که همه او را می شناختند

در گوشه یکی از خیابان ها نانوائی کوچکی قرار داشت.

نه خیلی بزرگ بود.

نه مشهور.

اما تقریباً همه اهالی محله نانوا را می شناختند.

Vroeg wakker

Iedere ochtend ging zijn wekker om vier uur.

Terwijl de stad nog sliep, begon zijn werkdag.

Hij maakte deeg.

Verwarmde de ovens.

En wachtte tot de eerste geur van vers brood de ruimte vulde.

بیداری زود هنگام

هر صبح ساعت چهار بیدار می شد.

در حالی که شهر هنوز خواب بود.

خمیر آماده می‌کرد.

تنورها را روشن می‌کرد.

و منتظر می‌ماند تا بوی نان تازه فضا را پر کند.

De eerste klant

Om half zeven kwam vaak dezelfde klant binnen.

Een oudere vrouw.

Zij kocht altijd hetzelfde brood.

En vertelde iedere keer een klein stukje van haar dag.

نخستین مشتری

ساعت شش و نیم اغلب همان مشتری وارد می‌شد.

زنی سالخورده.

همیشه همان نان را می‌خرید.

و هر بار بخشی کوچک از روزش را تعریف می‌کرد.

Namen onthouden

De bakker had een bijzonder talent.

Hij onthield namen.

Niet alleen van vaste klanten.

Maar ook van hun kinderen.

En soms zelfs van hun honden.

به خاطر سپردن نام‌ها

نانوا استعداد عجیبی داشت.
نام مردم را فراموش نمی کرد.
نه فقط خودشان.
بلکه فرزندان شان را هم.
و گاهی حتی نام سگ های شان را.

De jongen van vroeger
Op een dag kwam een jonge man binnen.
De bakker keek hem aan.
En glimlachte.
Jij kwam hier vroeger met je moeder.”“
De jonge man lachte verbaasd.
Dat was bijna twintig jaar geleden.

پسر سال های دور
روزی مرد جوانی وارد مغازه شد.
نانوا نگاهش کرد و لبخند زد.
«تو قبلاً با مادرت به اینجا می آمدی.»
مرد جوان خندید.
این مربوط به نزدیک بیست سال پیش بود.

Meer dan brood

Mensen kwamen voor brood.

Maar vaak gingen zij naar huis met iets meer.

Een gesprek.

Een glimlach.

Een gevoel dat iemand hen had gezien.

چیزی بیشتر از نان

مردم برای خرید نان می آمدند.

اما اغلب چیزی بیشتر با خود می بردند.

یک گفت و گو.

یک لبخند.

و احساس اینکه کسی آن ها را دیده است.

Wat de bakker mij leerde

De bakker leerde mij dat een gemeenschap niet alleen wordt gebouwd door grote plannen.

Maar ook door kleine dagelijkse aandacht.

Door mensen die elkaar herkennen.

En onthouden.

آنچه نانوا به من آموخت

نانوا به من آموخت که یک جامعه فقط با برنامه های بزرگ ساخته نمی شود.

بلکه با توجه های کوچک روزانه.

با آدم هایی که یکدیگر را به خاطر می سپارند.

و فراموش نمی‌کنند.

Hoofdstuk ۲۶ – De stad die blijft luisteren

فصل بیست و ششم – شهری که همچنان گوش می‌دهد

Hoofdstuk ۲۶ – De stad die blijft luisteren

Ik ben Utrecht.

Steden praten veel.

Met klokken.

Met verkeer.

Met markten.

Met muziek.

Met stemmen op terrassen.

Maar de mooiste steden zijn misschien niet de steden die het hardst praten.

Misschien zijn het de steden die goed luisteren.

فصل بیست و ششم – شهری که همچنان گوش می‌دهد

من اوترخت هستم.

شهرها زیاد حرف می‌زنند.

با صدای ناقوس‌ها.

با ترافیک.

با بازارها.

با موسیقی.

و با صدای مردم.

اما شاید زیباترین شهرها آنهایی باشند که خوب گوش می‌دهند.

De jongen op het station

Op Utrecht Centraal zit een jongen op een bankje.

Een rugzak naast zich.

Een telefoon in zijn hand.

Maar hij kijkt niet naar het scherm.

Hij kijkt naar de mensen.

Naar de reizigers.

Naar de ontmoetingen.

Naar de afscheiden.

پسر در ایستگاه

در ایستگاه مرکزی اوترخت پسری روی نیمکتی نشسته است.

کوله‌پشتی‌اش کنارش قرار دارد.

تلفنش در دستش است.

اما به صفحه نگاه نمی‌کند.

به مردم نگاه می‌کند.

به دیدارها.

و به خداحافظی‌ها.

De moeder

Niet ver daarvandaan loopt een moeder met haar dochter.

Het meisje stelt vragen.

Veel vragen.

Waarom rijden treinen?

Waarom zijn sommige wolken donker?

Waarom vliegen vogels niet tegen elkaar aan?

De moeder geeft antwoorden.

Soms goede antwoorden.

Soms halve antwoorden.

En soms zegt zij:

Dat weet ik eigenlijk niet.”“

مادر

کمی دورتر مادری همراه دخترش قدم می‌زند.

دختر سؤال می‌پرسد.

سؤال‌های فراوان.

چرا قطارها حرکت می‌کنند؟

چرا بعضی ابرها تیره‌اند؟

چرا پرنده‌ها به هم برخورد نمی‌کنند؟

مادر پاسخ می‌دهد.

و گاهی هم می‌گوید:

«راستش را نخواهی، نمی‌دانم.»

De oude muzikant

Aan de rand van een plein zit een oude muzikant.

Zijn handen zijn ouder geworden.

Langzamer geworden.

Maar wanneer hij speelt, blijft iets hetzelfde.

Mensen vertragen hun pas.

Kijken om.

Luisteren.

نوازنده سالخورده

در گوشه میدانی نوازنده‌ای سالخورده نشسته است.

دستانش پیرتر شده‌اند.

کندتر شده‌اند.

اما وقتی می‌نوازد، چیزی تغییر نمی‌کند.

مردم قدم‌هایشان را آهسته‌تر می‌کنند.

برمی‌گردند.

و گوش می‌دهند.

De bibliothecaresse

In de bibliotheek helpt een vrouw een kind dat een boek zoekt.

Niet voor school.

Niet voor een toets.

Gewoon omdat het kind nieuwsgierig is.

De vrouw glimlacht.

Want nieuwsgierigheid is misschien wel het begin van bijna alles.

کتابدار

در کتابخانه زنی به کودکی کمک می‌کند که به دنبال کتابی می‌گردد.

نه برای امتحان.

نه برای تکلیف.

فقط از روی کنجکاوی.

و کتابدار لبخند می‌زند.

چون می‌داند بسیاری از چیزهای بزرگ از کنجکاوی آغاز می‌شوند.

Een stad vol verhalen

Iedere dag hoor ik duizenden verhalen.

Sommige duren een minuut.

Andere een leven lang.

Sommige worden verteld.

Andere blijven geheim.

Maar allemaal horen zij bij mij.

شهری پر از داستان

هر روز هزاران داستان می‌شنوم.

بعضی فقط یک دقیقه طول می‌کشند.

بعضی یک عمر.

برخی گفته می‌شوند.

برخی هرگز گفته نمی‌شوند.

اما همه بخشی از من هستند.

De avondwandeling

Wanneer de avond valt, wandelt een man langs de Oudegracht.

Hij heeft geen bestemming.

Geen haast.

Hij wandelt alleen.

Hij kijkt naar het water.

Naar de lichten.

Naar de mensen die voorbijgaan.

En hij voelt zich onderdeel van iets groters dan zichzelf.

قدم‌زدن عصرگاهی

وقتی شب فرا می‌رسد، مردی در کنار اوده‌خراخت قدم می‌زند.

مقصودی ندارد.

عجله‌ای ندارد.

فقط راه می‌رود.

به آب نگاه می‌کند.

به چراغ‌ها.

به مردم.

و احساس می‌کند بخشی از چیزی بزرگ‌تر از خودش است.

Wat luisteren mij leerde

Luisteren leerde mij dat mensen vaak meer nodig hebben dan advies.

Meer dan oplossingen.

Meer dan antwoorden.

Soms hebben zij alleen iemand nodig die werkelijk luistert.

آنچه گوش دادن به من آموخت

گوش دادن به من آموخت که مردم همیشه به راه حل نیاز ندارند.

همیشه به پاسخ نیاز ندارند.

گاهی فقط به کسی نیاز دارند که واقعاً گوش بدهد.

Daarom ben ik Utrecht

Ik ben de Domtoren.

Ik ben de Oudegracht.

Ik ben de universiteit.

Ik ben de bossen van de Heuvelrug.

Ik ben de markt.

Ik ben het station.

Ik ben de fietser in de regen.

De student met grote dromen.

De bakker die namen onthoudt.

De vrouw met de bloemen.

De jongen die voor het eerst alleen reist.

En de oude man die iedere ochtend dezelfde wandeling maakt.

به همین دلیل من اوترخت هستم

من برج دوم هستم.

من اودهخراخت هستم.

من دانشگاه هستم.

من جنگل‌های تپه‌های اوترخت هستم.

من بازار هستم.

من ایستگاه هستم.

من دوچرخه‌سواری هستم که زیر باران رکاب می‌زند.

دانشجویی با رؤیاهای بزرگ.

نانوایی که نام مردم را به خاطر می‌سپارد.

زنی که گل می‌خرد.

پسری که نخستین سفر مستقلش را تجربه می‌کند.

و پیرمردی که هر صبح همان مسیر را قدم می‌زند.

Morgen zal er weer een verhaal beginnen

Morgen stapt iemand voor het eerst uit de trein.

Morgen opent iemand een nieuwe winkel.

Morgen wordt ergens een kind geboren.

Morgen wordt iemand verliefd.

Morgen neemt iemand afscheid.

En ik zal luisteren.

Zoals ik gisteren luisterde.

Zoals ik vandaag luister.

Zoals ik morgen zal blijven luisteren.

فردا داستان دیگری آغاز خواهد شد

فردا کسی برای نخستین بار از قطار پیاده می‌شود.

فردا کسی مغازه‌ای جدید باز می‌کند.

فردا کودکی به دنیا می‌آید.

فردا کسی عاشق می‌شود.

و کسی نیز خداحافظی می‌کند.

و من گوش خواهم داد.

همان‌گونه که دیروز گوش دادم.

همان‌گونه که امروز گوش می‌دهم.

و همان‌گونه که فردا نیز گوش خواهم داد.

Einde van Deel Utrecht – Eerste Grote Verhaallijn

پایان بخش نخست اوترخت

Hoofdstuk ۲۷ – Amelisweerd, waar de stad even verdwijnt

Ik ben Utrecht.

Veel mensen denken dat je ver moet reizen om rust te vinden.

Naar de kust.

Naar de bergen.

Naar een afgelegen dorp.

Maar soms ligt rust verrassend dichtbij.

Aan de rand van de stad.

Tussen bomen.

Langs een rivier.

In Amelisweerd.

فصل بیست و هفتم – آملیس وئرد، جایی که شهر برای لحظه‌ای ناپدید می‌شود

من اوترخت هستم.

بسیاری فکر می‌کنند برای پیدا کردن آرامش باید سفر کرد.

اما گاهی آرامش درست کنار شهر قرار دارد.

در میان درختان.

کنار رودخانه.

در آملیس وئرد.

De vroege wandelaar

Nog voordat de stad volledig wakker wordt, loopt een man over een smal bospad.

Hij hoort vogels.

Het ruisen van bladeren.

En zijn eigen voetstappen.

Meer niet.

Zijn telefoon blijft in zijn jaszak.

Voor even bestaat de rest van de wereld niet.

رهگذر صبحگاهی

پیش از آنکه شهر کاملاً بیدار شود، مردی در مسیر باریکی میان درختان قدم می‌زند.

صدای پرندگان را می‌شنود.

خش‌خش برگ‌ها را.

و صدای قدم‌های خودش را.

برای چند دقیقه جهان بیرون وجود ندارد.

De rivier

Naast het bos stroomt de Kromme Rijn.

Niet indrukwekkend groot.

Niet wild.

Maar rustig.

Alsof hij geen haast heeft om ergens te komen.

رودخانه

در کنار جنگل رود کروم‌راین جریان دارد.

رودخانه‌ای آرام.

بی‌عجله.

گویی خودش هم از این سکوت لذت می‌برد.

De vrouw met de hond

Iedere ochtend komt dezelfde vrouw hier wandelen.

Met dezelfde hond.

De hond kent iedere bocht.

Iedere boom.

Iedere geur.

Soms lijkt het alsof hij de weg beter kent dan zijn eigenaar.

زن و سگش

هر صبح زنی همراه سگش به اینجا می آید.

سگ تمام مسیرها را می شناسد.

همه بوها را.

و گاهی انگار بهتر از صاحبش راه را بلد است.

Een herinnering

Onder een oude boom stopt de vrouw even.

Hier kwam zij vroeger met haar vader.

Toen zij nog klein was.

Nu is haar vader er niet meer.

Maar de boom staat er nog.

En ineens voelt het alsof verleden en heden elkaar even raken.

یک خاطره

زیر درختی قدیمی زن لحظه ای می ایستد.

کودکی اش را به یاد می آورد.

زمانی که همراه پدرش به اینجا می‌آمد.

پدر دیگر نیست.

اما درخت هنوز همان‌جاست.

و برای لحظه‌ای گذشته و حال به هم می‌رسند.

De fietser

Een fietser rijdt voorbij.

Niet snel.

Niet langzaam.

Gewoon precies snel genoeg om van de ochtend te genieten.

Hij groet de wandelaar.

De wandelaar groet terug.

Zij kennen elkaar niet.

Maar dat is niet belangrijk.

دوچرخه‌سوار

دوچرخه‌سواری از کنارشان عبور می‌کند.

سلامی کوتاه رد و بدل می‌شود.

آن‌ها یکدیگر را نمی‌شناسند.

اما همین کافی است.

Wat Amelisweerd mij leerde

Amelisweerd leerde mij dat sommige plekken geen attractie hoeven te zijn.

Geen monument.

Geen wereldberoemde bestemming.

Soms is het genoeg dat een plek mensen helpt om weer even adem te halen.

آنچه آملیس وئرد به من آموخت

آملیس وئرد به من آموخت که بعضی مکان‌ها لازم نیست مشهور باشند.

گاهی کافی است جایی وجود داشته باشد که انسان بتواند برای لحظه‌ای آرام نفس بکشد.

Hoofdstuk ۲۸ – Langs de Vecht

فصل بیست و هشتم – در امتداد رود فخت

Wanneer mensen over Utrecht praten, denken zij vaak aan de stad.

Maar mijn verhaal speelt zich ook af buiten de stadsgrenzen.

Langs de Vecht.

Een rivier die door dorpen, buitenplaatsen en oude landhuizen stroomt.

فصل بیست و هشتم – در امتداد رود فخت

وقتی مردم از اوترخت حرف می‌زنند، اغلب فقط شهر را به یاد می‌آورند.

اما داستان من در کنار رود فخت نیز ادامه دارد.

Het grote huis

Aan de rivier staat een oud landhuis.

Met hoge ramen.

Met een tuin die tot aan het water loopt.

Vroeger woonden hier rijke families.

Handelaars.

Bestuurders.

Mensen die hun geluk hadden gevonden.

خانه بزرگ

در کنار رودخانه خانه‌ای قدیمی قرار دارد.

پنجره‌های بلند دارد.

و باغی که تا لب آب امتداد یافته است.

زمانی خانواده‌های ثروتمند در آن زندگی می‌کردند.

De tuinman

Iedere ochtend opent een tuinman het hek.

Hij werkt hier al twintig jaar.

Misschien dertig.

Hij kent iedere boom.

Iedere struik.

En iedere vogel die in de tuin nestelt.

باغبان

هر صبح باغبانی دروازه را باز می‌کند.

سال‌هاست اینجا کار می‌کند.

همه درخت‌ها را می‌شناسد.

و همه پرندگانی را که در باغ لانه دارند.

Het meisje op de steiger

Aan de rivier zit een meisje met een schetsboek.
Ze tekent het water.

De bomen.

De wolken.

Niet omdat zij kunstenaar wil worden.

Maar omdat tekenen haar helpt beter te kijken.

دختر روی اسکله

دختری روی اسکله‌ای کوچک نشسته است.

دفتر طراحی در دست دارد.

آب را می‌کشد.

درختان را.

ابرها را.

نه برای اینکه نقاش شود.

بلکه چون طراحی به او کمک می‌کند دقیق‌تر ببیند.

De oude schipper

Even later vaart een kleine boot voorbij.

Aan het roer staat een oude schipper.

Hij kent de rivier al zijn hele leven.

Hij weet waar de stroming sterker is.

Waar het water dieper wordt.

Waar de mooiste zonsondergangen te zien zijn.

قایقران سالخورده

کمی بعد قایقی کوچک از کنارشان عبور می‌کند.

پیرمردی آن را هدایت می‌کند.

تمام عمرش را روی این رودخانه گذرانده است.

و پیچ‌وخم‌های آن را بهتر از هر کسی می‌شناسد.

De avondzon

Wanneer de zon langzaam zakt, verandert de rivier in een spiegel.

Huizen weerspiegelen zich in het water.

Bomen weerspiegelen zich in het water.

De lucht weerspiegelt zich in het water.

En voor even lijkt de wereld dubbel te bestaan.

غروب آفتاب

وقتی خورشید پایین می‌رود، رودخانه به آینه‌ای بزرگ تبدیل می‌شود.

خانه‌ها در آن دیده می‌شوند.

درختان در آن دیده می‌شوند.

و آسمان نیز در آن منعکس می‌شود.

Wat de Vecht mij leerde

De Vecht leerde mij dat schoonheid vaak langzaam groeit.

Niet in één dag.

Niet in één jaar.

Maar in generaties.

آنچه فخت به من آموخت

فخت به من آموخت که زیبایی معمولاً آرام شکل می‌گیرد.

نه در یک روز.

و نه در یک سال.

بلکه در طول نسل‌ها.

Hoofdstuk ۲۹ – Het huis van de studenten

فصل بیست و نهم – خانه دانشجویان

Op een oude straat in Utrecht staat een huis.

Van buiten lijkt het niet bijzonder.

Maar achter de voordeur begint een heel universum.

فصل بیست و نهم – خانه دانشجویان

در یکی از خیابان‌های قدیمی اوترخت خانه‌ای قرار دارد.

از بیرون معمولی به نظر می‌رسد.

اما پشت در آن جهانی کامل جریان دارد.

Zes bewoners

Er wonen zes studenten.

Zes verschillende levens.

Zes verschillende dromen.

Eén wil arts worden.

Een ander historicus.

Een derde weet het nog niet precies.

شش ساکن

شش دانشجو در آن زندگی می‌کنند.

هر کدام رؤیایی دارند.

هر کدام داستانی متفاوت.

De keuken

De keuken is het hart van het huis.

Hier worden examens besproken.

Liefdes besproken.

Problemen besproken.

En soms wordt er gewoon gelachen om niets.

آشپزخانه

آشپزخانه قلب خانه است.

اینجاست که درباره امتحان‌ها حرف می‌زنند.

درباره عشق‌ها.

درباره نگرانی‌ها.

و گاهی بدون دلیل خاصی می‌خندند.

De laatste avond

Op een dag komt de laatste avond.

De studie is afgerond.

Kamers worden leeggehaald.

Dozen worden gevuld.

Sleutels worden ingeleverd.

آخرین شب

روزی آخرین شب فرا می‌رسد.

تحصیل تمام شده است.

اتاق‌ها خالی می‌شوند.

کارتن‌ها پر می‌شوند.

و کلیدها تحویل داده می‌شوند.

Wat zij later missen

Jaren later zullen zij zich niet ieder college herinneren.

Niet ieder cijfer.

Niet ieder tentamen.

Maar waarschijnlijk wel deze keuken.

Deze gesprekken.

En deze jaren.

آنچه بعدها دلتنگش می‌شوند

سال‌ها بعد احتمالاً همه درس‌ها را به یاد نمی‌آورند.

اما این خانه را فراموش نمی‌کنند.

این آشپزخانه را.

و این سال‌های مشترک را.

Wat het studentenhuus mij leerde

Het studentenhuus leerde mij dat thuis soms tijdelijk is.

Maar daarom niet minder echt.

آنچه خانه دانشجویی به من آموخت

خانه دانشجویی به من آموخت که خانه همیشه دائمی نیست.

اما این باعث نمی‌شود واقعی نباشد.

Hoofdstuk ۳۰ – De provincie die in beweging blijft

فصل سی‌ام – استانی که همچنان در حرکت است

Hoofdstuk ۳۰ – De provincie die in beweging blijft

Ik ben Utrecht.

Sommige mensen denken dat beweging altijd zichtbaar moet zijn.

Een trein die vertrekt.

Een fietser die voorbijrijdt.

Een rivier die stroomt.

Maar niet alle beweging kun je zien.

Sommige beweging gebeurt vanbinnen.

In gedachten.

In dromen.

In beslissingen.

فصل سیام – استانی که همچنان در حرکت است

من اوترخت هستم.

بعضی‌ها فکر می‌کنند حرکت همیشه باید دیده شود.

قطاری که حرکت می‌کند.

دوچرخه‌سواری که عبور می‌کند.

یا رودخانه‌ای که جریان دارد.

اما همه حرکت‌ها قابل دیدن نیستند.

بعضی حرکت‌ها در درون انسان اتفاق می‌افتند.

در فکرها.

در رؤیاها.

و در تصمیم‌ها.

Het meisje dat bleef twijfelen

Aan de universiteit zit een meisje in de bibliotheek.

Voor haar liggen drie boeken open.

Ze moet een keuze maken.

Niet voor morgen.

Niet voor volgende week.

Maar misschien voor de komende jaren.

دختری که هنوز مردد است

در کتابخانه دانشگاه دختری نشسته است.

سه کتاب مقابلش باز هستند.

باید تصمیمی بگیرد.

نه برای فردا.

بلکه شاید برای سال‌های آینده.

Haar vader

Die avond belt zij haar vader.

Hij woont ver weg.

In een andere stad.

Misschien zelfs in een ander land.

Ze praat over haar twijfels.

Over haar toekomst.

Over haar onzekerheid.

Haar vader luistert.

Zoals vaders soms doen.

پدرش

آن شب به پدرش زنگ می‌زند.

پدر در شهری دیگر زندگی می‌کند.

شاید حتی در کشوری دیگر.

دختر از تردیدهایش می‌گوید.

از آینده.

از نگرانی‌هایش.

و پدر فقط گوش می‌دهد.

De jonge arts

In een ziekenhuis loopt een jonge arts door een gang.

Nog niet zo lang geleden was hij zelf student.

Net zo onzeker.

Net zo zoekend.

Vandaag draagt hij verantwoordelijkheid voor anderen.

Soms kan hij het zelf nauwelijks geloven.

پزشک جوان

در بیمارستان پزشکی جوان در راهرو قدم می‌زند.

چند سال پیش خودش دانشجو بود.

با همان تردیدها.

با همان سؤال‌ها.

امروز مسئولیت زندگی دیگران را بر عهده دارد.

و گاهی خودش هم از این موضوع شگفت‌زده می‌شود.

De ondernemer

Aan een bureau zit een ondernemer.

Buiten regent het.

Binnen brandt nog licht.

Zijn bedrijf bestaat pas één jaar.

Misschien lukt het.

Misschien niet.

Maar vanavond werkt hij verder.

Omdat sommige dromen geduld nodig hebben.

کارآفرین

کارآفرینی پشت میز نشسته است.

بیرون باران می بارد.

داخل چراغ روشن است.

شرکتش فقط یک سال عمر دارد.

شاید موفق شود.

شاید نه.

اما امشب نیز کارش را ادامه می دهد.

چون بعضی رویاها به صبر نیاز دارند.

De vrijwilliger

In een buurthuis schenkt een vrijwilliger koffie in.

Voor ouderen.

Voor nieuwkomers.

Voor mensen die zich soms alleen voelen.

Het lijkt misschien iets kleins.

Maar voor iemand aan tafel kan het het verschil maken tussen een eenzame dag en een goede dag.

داوطلب

در مرکز محله داوطلبی برای مردم قهوه می‌ریزد.

برای سالمندان.

برای تازه‌واردان.

برای کسانی که گاهی احساس تنهایی می‌کنند.

شاید کار کوچکی به نظر برسد.

اما برای کسی پشت آن میز می‌تواند تفاوت بزرگی ایجاد کند.

De trein naar huis

Tegen de avond vertrekt een trein uit Utrecht.

Mensen kijken uit het raam.

Naar weilanden.

Naar dorpen.

Naar de lucht die langzaam van kleur verandert.

Sommigen denken aan hun werkdag.

Anderen aan hun gezin.

Weer anderen aan iets wat nog moet gebeuren.

قطار راهی خانه

عصر هنگام قطاری از اوترخت حرکت می‌کند.

مردم از پنجره به بیرون نگاه می‌کنند.

به دشت‌ها.

به روستاها.

به آسمانی که آرام آرام رنگ عوض می‌کند.

هر کسی در فکر چیزی است.

De man die terugkomt

Tussen de reizigers zit een man die jaren geleden uit Utrecht vertrok.

Werk bracht hem naar andere steden.

Andere landen.

Andere levens.

Maar vandaag is hij terug.

Niet voor een vergadering.

Niet voor werk.

Gewoon om weer even door de stad te lopen.

مردی که بازگشته است

در میان مسافران مردی نشسته است که سال‌ها پیش اوترخت را ترک کرده بود.

کار او را به شهرها و کشورهای دیگر برد.

اما امروز بازگشته است.

نه برای کار.

نه برای جلسه‌ای مهم.

فقط برای اینکه دوباره در خیابان‌های شهر قدم بزند.

Wat hij ontdekt

Wanneer hij langs de Oudegracht loopt, ziet hij dat veel veranderd is.

Nieuwe winkels.

Nieuwe gezichten.

Nieuwe fietsen.

Maar iets is hetzelfde gebleven.

Het gevoel.

آنچه کشف می‌کند

وقتی کنار اودمخراخت قدم می‌زند، می‌بیند بسیاری چیزها تغییر کرده‌اند.

مغازه‌های تازه.

چهره‌های تازه.

اما چیزی تغییر نکرده است.

احساس شهر.

Wat beweging mij leerde

Beweging betekent niet altijd weggaan.

Soms betekent beweging terugkomen.

Terug naar een plek.

Terug naar een herinnering.

Terug naar een deel van jezelf.

آنچه حرکت به من آموخت

حرکت همیشه به معنای دور شدن نیست.

گاهی به معنای بازگشتن است.

بازگشت به یک مکان.

به یک خاطره.

یا به بخشی از خودت.

Hoofdstuk ۳۱ – De ochtend van morgen

فصل سی و یکم – صبح فردا

Het is nog donker boven Utrecht.

De meeste mensen slapen.

De stad lijkt stil.

Maar ergens brandt al licht.

Een bakker begint zijn werk.

Een verpleegkundige eindigt haar nachtdienst.

Een student leert nog voor een examen.

Een taxichauffeur rijdt door lege straten.

En ergens wordt een kind geboren.

فصل سی و یکم – صبح فردا

هنوز هوا بر فراز اوترخت تاریک است.
بیشتر مردم خواب هستند.
اما زندگی متوقف نشده است.
نانوایی کارش را آغاز کرده است.
پرستاری شیفت شب را به پایان می‌رساند.
دانشجویی هنوز درس می‌خواند.
راننده تاکسی در خیابان‌های خلوت حرکت می‌کند.
و جایی کودکی به دنیا می‌آید.

Daarom ben ik Utrecht
Ik ben niet alleen mijn gebouwen.
Niet alleen mijn geschiedenis.
Niet alleen mijn universiteit.
Ik ben mensen.
Hun dromen.
Hun zorgen.
Hun ontmoetingen.
Hun herinneringen.
En hun toekomst.

به همین دلیل من اوترخت هستم
من فقط ساختمان‌هایم نیستم.
فقط تاریخم نیستم.

فقط دانشگاه‌هایم نیستم.

من مردم.

رؤیاهایشان.

نگرانی‌هایشان.

دیدارهایشان.

خاطراتشان.

و آینده‌شان.

Morgen begint opnieuw

Morgen zal iemand voor het eerst verliefd worden.

Morgen zal iemand een baan vinden.

Morgen zal iemand afscheid nemen.

Morgen zal iemand thuiskomen.

En ik zal er zijn.

Zoals ik er gisteren was.

Zoals ik er vandaag ben.

En zoals ik er morgen zal zijn.

فردا دوباره آغاز می‌شود

فردا کسی برای نخستین بار عاشق می‌شود.

فردا کسی شغلی پیدا می‌کند.

فردا کسی خدا حافظی می‌کند.

فردا کسی به خانه باز می‌گردد.

و من اینجا خواهم بود.

همان‌طور که دیروز بودم.

همان‌طور که امروز هستم.

و همان‌طور که فردا خواهم بود.

Hoofdstuk ۳۲ – Woerden, waar de ochtend naar kaas ruikt

Ik ben Utrecht.

Niet alle verhalen beginnen in een grote stad.

Sommige beginnen op een marktplaats.

Tussen boeren.

Handelaars.

En mensen die elkaar al jaren kennen.

Zoals in Woerden.

فصل سی و دوم – ورودن، جایی که صبح بوی پنیر می‌دهد

من اوترخت هستم.

همه داستان‌های من در شهرهای بزرگ آغاز نمی‌شوند.

بعضی از آن‌ها در میدان‌های کوچک بازار شروع می‌شوند.

در میان کشاورزان.

تاجران.

و مردمی که سال‌هاست یکدیگر را می‌شناسند.

De marktmeester

Vroeg in de ochtend loopt de marktmeester over het plein.

Hij kijkt naar de kramen.

Controleert of alles klaarstaat.

Na twintig jaar kent hij bijna iedereen.

En bijna iedereen kent hem.

مسئول بازار

صبح زود مسئول بازار در میدان قدم می‌زند.

غرفه‌ها را بررسی می‌کند.

بعد از بیست سال تقریباً همه را می‌شناسد.

و تقریباً همه نیز او را می‌شناسند.

De kaasboer

Een kaasboer zet grote ronde kazen neer.

Zijn handen bewegen automatisch.

Jaren ervaring.

Zijn vader deed hetzelfde werk.

Zijn grootvader ook.

پنیرفروش

پنیرفروشی قالب‌های بزرگ پنیر را می‌چیند.

دستانش با اطمینان حرکت می‌کنند.

پدرش همین کار را انجام می‌داد.

و پدربزرگش نیز.

Het meisje uit de stad

Een meisje uit Utrecht bezoekt de markt voor het eerst.

Ze kijkt nieuwsgierig rond.

Alles voelt anders dan in de stad.

Langzamer.

Persoonlijker.

Menselijker.

دختري از شهر

دختري از اوترخت براي نخستين بار به بازار آمده است.

با کنجکاوی به اطراف نگاه می‌کند.

همه چیز با شهر متفاوت است.

آرام‌تر.

صمیمی‌تر.

و انسانی‌تر.

De oude klant

Bij een kraam staat een oudere vrouw.

De verkoper weet al wat zij gaat kopen.

Zij weet al wat hij gaat zeggen.

Toch voeren zij hetzelfde gesprek opnieuw.

Niet omdat het nodig is.

Maar omdat sommige gewoontes prettig zijn.

مشتري قدیمی

پیرزنی کنار یکی از غرفه‌ها ایستاده است.

فروشنده از قبل می‌داند چه خواهد خرید.

او هم می‌داند فروشنده چه خواهد گفت.

اما باز همان گفت‌وگو را تکرار می‌کنند.

چون بعضی عادت‌ها دلیزیرند.

Wat Woerden mij leerde

Woerden leerde mij dat vooruitgang belangrijk is.

Maar dat mensen soms vooral behoefte hebben aan herkenning.

Aan gezichten die blijven.

Aan plekken die vertrouwd voelen.

آنچه ووردن به من آموخت

ووردن به من آموخت که پیشرفت مهم است.

اما انسان‌ها به آشنایی نیز نیاز دارند.

به چهره‌هایی که باقی می‌مانند.

و به مکان‌هایی که حس خانه می‌دهند.

Hoofdstuk ۳۳ – De man van de molen

فصل سی و سوم – مرد آسیاب

Aan de rand van een dorp staat een oude molen.

Al generaties lang.

Tegen wind.

Tegen regen.

Tegen de tijd.

فصل سی و سوم – مرد آسیاب

در حاشیه روستایی آسیابی قدیمی قرار دارد.

نسل‌هاست که همان‌جا ایستاده است.

در برابر باد.

باران.

و گذر زمان.

De molenaar

Iedere zaterdag opent een vrijwillige molenaar de deur.

Hij krijgt er geen salaris voor.

Hij doet het omdat hij van de molen houdt.

Omdat geschiedenis alleen blijft bestaan wanneer iemand ervoor zorgt.

آسیابان

هر شنبه آسیابانی داوطلب در را باز می‌کند.

حقوقی دریافت نمی‌کند.

فقط چون آسیاب را دوست دارد.

و می‌داند که تاریخ بدون مراقبت زنده نمی‌ماند.

Het jongetje

Een jongetje van acht kijkt omhoog.

Is die molen echt zo oud?”“

vraagt hij.

De molenaar lacht.

Veel ouder dan ik.”“

پسرک

پسرکی هشت ساله به آسیاب نگاه می‌کند.

می‌پرسد:

«واقعاً این آسیاب این قدر قدیمی است؟»

آسیابان می‌خندد.

«خیلی قدیمی‌تر از من.»

De wind

Buiten trekt de wind aan.

Langzaam beginnen de wieken te draaien.

Eerst traag.

Dan sneller.

Het geluid vult de lucht.

Niet luid.

Maar vertrouwd.

باد

باد شدت می‌گیرد.

پره‌ها شروع به چرخیدن می‌کنند.

ابتدا آرام.

بعد سریع‌تر.

و صدای آشنایشان در فضا می‌پیچد.

Wat de molen mij leerde

De molen leerde mij dat niet alles wat oud is achterhaald is.

Sommige oude dingen herinneren ons eraan waar we vandaan komen.

آنچه آسیاب به من آموخت

آسیاب به من آموخت که هر چیز قدیمی از مد افتاده نیست.

بعضی چیزهای قدیمی به ما یادآوری می‌کنند از کجا آمده‌ایم.

Hoofdstuk ۳۴ – De school op maandagochtend

فصل سی و چهارم – مدرسه در صبح دوشنبه

Maandagochtend.

Het schoolplein loopt langzaam vol.

Kinderen komen aan.

Met rugzakken.

Met verhalen.

Met energie.

فصل سی و چهارم – مدرسه در صبح دوشنبه

صبح دوشنبه است.

حیات مدرسه کم‌کم پر می‌شود.

کودکان می‌آیند.

با کوله‌پشتی‌هایشان.

با داستان‌های آخر هفته.

و با انرژی فراوان.

Het meisje met de tekening

Een meisje draagt een tekening onder haar arm.

Ze heeft het hele weekend eraan gewerkt.

Vandaag wil ze hem aan haar juf laten zien.

دختر و نقاشی

دختری نقاشی‌ای را زیر بغل گرفته است.

تمام آخر هفته روی آن کار کرده.

امروز می‌خواهد آن را به معلمش نشان دهد.

De meester

Bij de ingang staat een meester.

Hij begroet ieder kind.

Met een glimlach.

Met een knikje.

Soms lijkt dat iets kleins.

Maar kinderen onthouden vaak meer dan volwassenen denken.

معلم

معلم کنار در ایستاده است.

به هر کودک سلام می‌کند.

با لبخند.

با مهربانی.

و گاهی همین چیزهای کوچک بیشتر از آنچه فکر می‌کنیم در ذهن کودکان می‌مانند.

De jongen die stil is

In de klas zit een jongen stil achter zijn tafel.

Hij praat minder dan de anderen.

De meester merkt het.

Niet omdat de jongen iets zegt.

Maar juist omdat hij niets zegt.

پسری که ساکت است

در کلاس پسری ساکت نشسته است.

کمتر از دیگران حرف می‌زند.

معلم متوجه می‌شود.

نه به خاطر چیزی که می‌گوید.

بلکه به خاطر چیزی که نمی‌گوید.

Wat de school mij leerde

Een school gaat niet alleen over rekenen.

Niet alleen over taal.

Een school gaat ook over gezien worden.

آنچه مدرسه به من آموخت

مدرسه فقط محل یادگیری ریاضی و زبان نیست.

جایی است که کودکان دیده می‌شوند.

شنیده می‌شوند.

و رشد می‌کنند.

Hoofdstuk ۳۵ – De vrouw in de trein naar huis

فصل سی و پنجم – زنی در قطار راه خانه

Hoofdstuk ۳۵ – De vrouw in de trein naar huis

Ik ben Utrecht.

Iedere avond vertrekken er treinen uit de stad.

Naar kleine dorpen.

Naar grote steden.

Naar plekken waar mensen worden verwacht.

Tussen al die reizigers zit een vrouw bij het raam.

فصل سی و پنجم – زنی در قطار راه خانه

من اوترخت هستم.

هر عصر قطارهایی از شهر حرکت می‌کنند.

به روستاها.

به شهرها.

به خانه‌هایی که در آن‌ها کسی منتظر است.

در میان مسافران زنی کنار پنجره نشسته است.

Een lange dag

De dag begon vroeg.

Met e-mails.

Vergaderingen.

Telefoontjes.

Problemen die opgelost moesten worden.

Nu kijkt zij naar buiten.

Naar de weilanden die langzaam voorbijglijden.

روزی طولانی

روز او زود آغاز شده بود.

با ایمیل‌ها.

جلسه‌ها.

تلفن‌ها.

و مسئله‌هایی که باید حل می‌شدند.

اکنون به بیرون نگاه می‌کند.

به دشت‌هایی که آرام از مقابلش عبور می‌کنند.

Het bericht

Haar telefoon trilt.

Een bericht.

Van haar zoon.

Vergeet je mijn voetbalspullen niet?”“

Ze glimlacht.

Ze was het inderdaad bijna vergeten.

پیام

تلفنش می‌لرزد.

پیامی از پسرش.

«وسایل فوتبال من یادت نره.»

لبخند می‌زند.

واقعاً نزدیک بود فراموش کند.

Tegenover haar

Aan de andere kant van het gangpad zit een oudere man.

Hij leest een boek.

Niet snel.

Bladzijde voor bladzijde.

Alsof hij nergens hoeft te zijn.

رو به رویش

در آن سوی راهرو مردی سالخورده نشسته است.

کتابی می‌خواند.

آرام.

صفحه به صفحه.

گویی هیچ عجله‌ای ندارد.

Het meisje met de koptelefoon

Verderop zit een meisje met een koptelefoon.

Zij kijkt uit het raam.

Af en toe beweegt haar hoofd mee met de muziek.

Niemand weet wat zij luistert.

Maar het lijkt haar gelukkig te maken.

دختر با هدفون

کمی آن‌طرف‌تر دختری با هدفون نشسته است.

به بیرون نگاه می‌کند.

گاهی سرش را با ریتم موسیقی تکان می‌دهد.

کسی نمی‌داند به چه چیزی گوش می‌دهد.

اما به نظر می‌رسد خوشحال است.

Een klein station

De trein stopt bij een klein station.

Een paar mensen stappen uit.

Een paar stappen in.

Dan vertrekken zij weer.

Het duurt minder dan een minuut.

Maar voor iemand op het perron kan dit het belangrijkste moment van de dag zijn.

ایستگاهی کوچک

قطار در ایستگاهی کوچک توقف می‌کند.

چند نفر پیاده می‌شوند.

چند نفر سوار می‌شوند.

و دوباره حرکت می‌کند.

کمتر از یک دقیقه طول می‌کشد.

اما برای بعضی‌ها همان یک دقیقه مهم‌ترین بخش روز است.

Thuiskomen

Wanneer de vrouw eindelijk uitstapt, is het al donker.

In een straat verderop brandt licht.

Ze ziet haar huis.

Een raam.

Een gordijn dat beweegt.

Iemand kijkt uit naar haar komst.

En ineens voelt de dag minder zwaar.

رسیدن به خانه

وقتی زن پیاده می‌شود، هوا تاریک شده است.

چراغ خانه‌اش روشن است.

پرده‌ای تکان می‌خورد.

کسی منتظر اوست.

و ناگهان خستگی روز کمتر می‌شود.

Wat de trein mij leerde

Treinen vervoeren niet alleen mensen.

Zij vervoeren ook verwachtingen.

Verlangens.

Herinneringen.

En het eenvoudige verlangen om thuis te komen.

آنچه قطار به من آموخت

قطارها فقط انسان‌ها را جابه‌جا نمی‌کنند.

بلکه امیدها.

دلتنگی‌ها.

خاطرات.

و میل ساده بازگشت به خانه را نیز حمل می‌کنند.

Hoofdstuk ۳۶ – De vrijwilliger van het buurthuis

فصل سی و ششم – داوطلب مرکز محله

Op woensdagmiddag opent een vrijwilliger de deur van het buurthuis.

Niet omdat hij moet.

Maar omdat hij wil.

فصل سی و ششم – داوطلب مرکز محله

بعد از ظهر چهارشنبه داوطلبی در مرکز محله را باز می‌کند.

نه چون مجبور است.

بلکه چون می‌خواهد.

De koffie

Het eerste wat hij doet, is koffie zetten.

Niet omdat koffie bijzonder is.

Maar omdat veel gesprekken ermee beginnen.

قهوه

اولین کاری که انجام می‌دهد، آماده کردن قهوه است.

نه چون قهوه چیز خاصی است.

بلکه چون بسیاری از گفت‌وگوها با آن آغاز می‌شوند.

De nieuwe buurvrouw

Een nieuwe buurvrouw komt binnen.

Ze woont pas een paar weken in Utrecht.

Ze kent bijna niemand.

Ze twijfelde of ze zou komen.

Toch is ze hier.

همسایه جدید

زن جدیدی وارد می‌شود.

فقط چند هفته است که به او ترخت آمده.

تقریباً کسی را نمی‌شناسد.

برای آمدن تردید داشت.

اما حالا اینجاست.

De gepensioneerde leraar

Aan een tafel zit een gepensioneerde leraar.

Vroeger gaf hij les aan honderden kinderen.

Vandaag helpt hij mensen met formulieren.

Brieven.

En moeilijke woorden.

معلم بازنشسته

پشت میزی معلمی بازنشسته نشسته است.

زمانی به صدها کودک درس داده بود.

امروز به مردم کمک می‌کند نامه‌ها و فرم‌ها را بفهمند.

Een gesprek

Na een uur praten mensen met elkaar alsof zij elkaar al maanden kennen.

Ze lachen.

Vertellen verhalen.

Wisselen tips uit.

Soms is een gemeenschap niets meer dan een groep mensen die besluit niet langs elkaar heen te leven.

یک گفت و گو

بعد از یک ساعت مردم طوری با هم صحبت می کنند که انگار مدت ها است همدیگر را می شناسند.
می خندند.

داستان تعریف می کنند.

و به هم کمک می کنند.

Wat het buurthuis mij leerde

Een stad wordt niet alleen gebouwd met huizen.

Maar ook met verbindingen tussen mensen.

آنچه مرکز محله به من آموخت

یک شهر فقط با خانه ها ساخته نمی شود.
بلکه با ارتباط میان انسان ها ساخته می شود.

Hoofdstuk ۳۷– De eerste dag van de lente

فصل سی و هفتم – نخستین روز بهار

Hoofdstuk ۳۷– De eerste dag van de lente

Ik ben Utrecht.

Na een lange winter gebeurt het bijna ongemerkt.

Niet op één vast moment.

Niet met een luid signaal.

Maar opeens voelen mensen het.

De lente komt eraan.

فصل سی و هفتم – نخستین روز بهار

من اوترخت هستم.

پس از زمستانی طولانی، اتفاقی آرام رخ می‌دهد.

نه با صدایی بلند.

نه در یک لحظه مشخص.

اما ناگهان مردم احساسش می‌کنند.

بهار در راه است.

De eerste warme ochtend

Een vrouw opent haar voordeur.

De lucht voelt anders.

Zachter.

Lichter.

Warmer.

Ze blijft even staan.

Alsof haar lichaam eerder dan haar hoofd begrijpt dat de winter voorbij is.

نخستین صبح گرم

زنی در خانه را باز می‌کند.

هوا متفاوت است.

ملایم‌تر.

روشن‌تر.

گرم‌تر.

لحظه‌ای می‌ایستد.

گویی بدنش زودتر از ذهنش فهمیده که زمستان تمام شده است.

De bomen

Langs de grachten verschijnen kleine groene knopjes.

Nog voorzichtig.

Nog kwetsbaar.

Maar vastberaden.

Alsof de natuur ieder jaar opnieuw besluit om opnieuw te beginnen.

درختان

در امتداد کانال‌ها جوانه‌های سبزی ظاهر می‌شوند.

کوچک.

شکننده.

اما مصمم.

گویی طبیعت هر سال تصمیم می‌گیرد از نو آغاز کند.

De oude man

Een oude man zit op een bankje.

Dezelfde bank waar hij in de herfst zat.

En in de winter.

Vandaag zit hij zonder dikke jas.

Hij sluit zijn ogen.

En laat de zon op zijn gezicht vallen.

پیرمرد

پیرمردی روی نیمکتی نشسته است.

همان نیمکتی که در پاییز و زمستان نیز روی آن می‌نشست.

امروز دیگر کت ضخیم به تن ندارد.

چشمانش را می‌بندد.

و نور خورشید را روی صورتش احساس می‌کند.

Het meisje met het ijsje

In het centrum koopt een meisje haar eerste ijsje van het jaar.

Misschien is het eigenlijk nog te koud.

Maar dat maakt niet uit.

Sommige dingen horen gewoon bij de lente.

دختر و بستنی

در مرکز شهر دختری نخستین بستنی سالش را می‌خرد.

شاید هنوز کمی زود باشد.

اما اهمیتی ندارد.

بعضی چیزها فقط بهار را کامل می‌کنند.

De student

Bij de universiteit zitten studenten buiten op het gras.

Boeken liggen open.

Maar niet iedereen leest.

Sommigen praten.

Sommigen lachen.

Sommigen kijken gewoon naar de lucht.

دانشجو

کنار دانشگاه دانشجویان روی چمن نشسته‌اند.

کتاب‌ها باز هستند.

اما همه درس نمی‌خوانند.

برخی گفت‌وگو می‌کنند.

برخی می‌خندند.

و برخی فقط به آسمان نگاه می‌کنند.

De tuin

Achter een rijtjeshuis werkt een vrouw in haar tuin.

Ze plant nieuwe bloemen.

Maakt oude bladeren weg.

En denkt alvast aan de zomer.

باغچه

پشت خانه‌ای زنی در باغچه کار می‌کند.

گل‌های تازه می‌کارد.

برگ‌های خشک را جمع می‌کند.

و از همین حالا به تابستان فکر می‌کند.

De markt

Op de markt veranderen de kleuren.

Meer bloemen.

Meer planten.

Meer mensen.

Alsof iedereen tegelijk naar buiten wil.

بازار

بازار نیز رنگ دیگری پیدا می‌کند.

گل‌های بیشتر.

گیاهان بیشتر.

و مردم بیشتر.

گویی همه می‌خواهند دوباره بیرون بیایند.

Een nieuw begin

Niet alleen de natuur verandert.

Ook mensen veranderen.

Iemand begint een nieuwe studie.

Iemand verhuist.

Iemand start een nieuwe baan.

Iemand besluit eindelijk iets te doen waar hij al jaren van droomde.

آغازی تازه

فقط طبیعت تغییر نمی‌کند.

انسان‌ها نیز تغییر می‌کنند.

کسی تحصیل جدیدی را آغاز می‌کند.

کسی خانه‌اش را عوض می‌کند.

کسی شغل تازه‌ای پیدا می‌کند.

و کسی بالاخره رؤیایی قدیمی را دنبال می‌کند.

Wat de lente mij leerde

De lente leerde mij dat opnieuw beginnen geen leeftijd heeft.

Niet voor bomen.

Niet voor steden.

En ook niet voor mensen.

آنچه بهار به من آموخت

بهار به من آموخت که شروع دوباره سن نمی‌شناسد.

نه برای درختان.

نه برای شهرها.

و نه برای انسان‌ها.

Hoofdstuk ۳۸ – De verpleegkundige van de nachtdienst

فصل سی و هشتم – پرستار شیفت شب

Het is drie uur 's nachts.

De meeste mensen slapen.

Maar niet iedereen.

فصل سی و هشتم – پرستار شیفت شب

ساعت سه بامداد است.

بیشتر مردم خواب هستند.

اما همه نه.

De gang

In een ziekenhuis loopt een verpleegkundige door een stille gang.

De lampen branden zacht.

De deuren zijn gesloten.

Alleen het geluid van haar stappen is te horen.

راهرو

در بیمارستان پرستاری در راهرویی آرام قدم می‌زند.

چراغ‌ها روشن‌اند.

درها بسته‌اند.

و فقط صدای قدم‌های او شنیده می‌شود.

De patiënt

In een kamer ligt een oudere patiënt wakker.
Hij kan niet slapen.

De verpleegkundige merkt het meteen.

Ze gaat even zitten.

Vraagt hoe het gaat.

Luistert.

بیمار

در یکی از اتاق‌ها بیماری سالخورده بیدار است.

خوابش نمی‌برد.

پرستار متوجه می‌شود.

کنارش می‌نشیند.

احوالش را می‌پرسد.

و گوش می‌دهد.

Het telefoontje

Verderop belt een jonge vader naar huis.

Zijn dochter is net geboren.

Hij glimlacht terwijl hij praat.

De verpleegkundige ziet het.

En glimlacht ook.

تماس تلفنی

کمی دورتر پدری جوان با خانه تماس گرفته است.

دخترش تازه به دنیا آمده.

پرستار لبخند او را می بیند.

و خودش نیز لبخند می زند.

De zonsopkomst

Tegen zes uur verschijnt langzaam licht achter de ramen.

Een nieuwe dag begint.

Voor de meeste mensen.

Voor de verpleegkundige eindigt er juist één.

طلوع خورشید

نزدیک ساعت شش نور خورشید ظاهر می شود.

برای بیشتر مردم روز تازه ای آغاز می شود.

اما برای پرستار یک روز به پایان می رسد.

Wat zij mij leerde

Zij leerde mij dat zorg vaak stil is.

Onzichtbaar.

Maar onmisbaar.

آنچه او به من آموخت

او به من آموخت که مراقبت اغلب بی‌صداست.

شاید دیده نشود.

اما ضروری است.

Hoofdstuk ۳۹ – De zomeravond aan de Vecht

فصل سی و نهم – عصر تابستانی کنار رود فخت

Hoofdstuk ۳۹ – De zomeravond aan de Vecht

Ik ben Utrecht.

Er zijn avonden die je vergeet.

En avonden die jaren later ineens terugkomen.

Door een geur.

Door een liedje.

Door het licht van de ondergaande zon.

Zo'n avond speelt zich af langs de Vecht.

فصل سی و نهم – عصر تابستانی کنار رود فخت

من او ترخت هستم.

بعضی عصرها فراموش می‌شوند.

و بعضی دیگر سال‌ها بعد ناگهان به خاطر می‌آیند.

با یک بو.

یک آهنگ.

یا نور غروب خورشید.

یکی از آن عصرها کنار رود فخت اتفاق می افتد.

De familie

Aan de oever zit een familie.

Een kleed op het gras.

Een mand met eten.

Kinderen die heen en weer rennen.

Niemand kijkt op de klok.

خانواده

خانواده‌ای کنار رودخانه نشسته‌اند.

پتویی روی چمن پهن کرده‌اند.

سبزی پر از غذا همراه دارند.

کودکان در حال دویدن‌اند.

و هیچ‌کس به ساعت نگاه نمی‌کند.

De grootvader

De grootvader zit iets verderop.

Hij zegt weinig.

Zoals vaker.

Maar hij kijkt aandachtig.

Naar zijn kinderen.

Naar zijn kleinkinderen.

Naar de rivier.

پدر بزرگ

پدر بزرگ کمی دورتر نشسته است.

کم حرف می‌زند.

همان‌طور که اغلب کم حرف می‌زند.

اما با دقت نگاه می‌کند.

به فرزندانش.

به نوه‌هایش.

و به رودخانه.

De boot

Een kleine boot glijdt voorbij.

Langzaam.

Bijna geruisloos.

De kinderen zwaaien.

De mensen op de boot zwaaien terug.

Voor een paar seconden kennen zij elkaar.

Dan varen zij weer verder.

قایق

قایقی کوچک از کنارشان عبور می‌کند.

آرام.

تقریباً بی‌صدا.

کودکان دست تکان می‌دهند.

مسافران قایق نیز جواب می‌دهند.

برای چند ثانیه با هم آشنا می‌شوند.

و سپس از هم دور می‌شوند.

Het gesprek

Later op de avond ontstaat een gesprek.

Niet over werk.

Niet over nieuws.

Maar over vroeger.

Over vakanties.

Over oude huizen.

Over mensen die er niet meer zijn.

گفت‌وگو

بعدتر گفت‌وگویی شکل می‌گیرد.

نه درباره کار.

نه درباره اخبار.

بلکه درباره گذشته.

درباره سفرها.

درباره خانه‌های قدیمی.

و درباره کسانی که دیگر حضور ندارند.

De jongen

Een jongen van twaalf luistert stil mee.

Veel van de verhalen kende hij nog niet.

Misschien begrijpt hij nu niet waarom ze belangrijk zijn.

Maar jaren later zal hij zich sommige zinnen ineens herinneren.

پسر

پسری دوازده ساله ساکت گوش می‌دهد.

بسیاری از این داستان‌ها را قبلاً نشنیده بود.

شاید هنوز اهمیتشان را نفهمد.

اما سال‌ها بعد بعضی جمله‌ها را به یاد خواهد آورد.

Zonsondergang

Langzaam zakt de zon.

De lucht wordt goud.

Daarna oranje.

Daarna roze.

Het water verandert mee.

Niemand zegt iets.

Sommige momenten zijn mooier zonder woorden.

غروب آفتاب

خورشید آرام پایین می‌رود.

آسمان طلایی می‌شود.

سپس نارنجی.

و بعد صورتی.

آب نیز همراه با آن تغییر رنگ می‌دهد.

کسی چیزی نمی‌گوید.

بعضی لحظه‌ها بدون کلمات زیباترند.

Wat de zomeravond mij leerde

Die zomeravond leerde mij dat geluk vaak kleiner is dan mensen denken.

Niet een grote overwinning.

Niet een beroemd moment.

Maar een avond aan het water.

Met mensen die belangrijk voor je zijn.

آنچه عصر تابستانی به من آموخت

آن عصر تابستانی به من آموخت که خوشبختی اغلب کوچک‌تر از آن چیزی است که مردم تصور می‌کنند.

نه یک موفقیت بزرگ.

نه لحظه‌ای مشهور.

بلکه شبی کنار آب.

در کنار کسانی که دوستشان داری.

Hoofdstuk ٤٠ – De bibliotheek op dinsdagmiddag

فصل چهل – کتابخانه در بعدازظهر سه‌شنبه

Op dinsdagmiddag is het rustig in de bibliotheek.

De regen tikt tegen de ramen.

Mensen lezen.

Studeren.

Of zoeken simpelweg een rustige plek.

فصل چهل – کتابخانه در بعدازظهر سه‌شنبه

بعدازظهر سه‌شنبه کتابخانه آرام است.

باران به شیشه‌ها می‌زند.

مردم مطالعه می‌کنند.

درس می‌خوانند.

یا فقط به دنبال مکانی آرام هستند.

De jongen bij het raam

Bij een raam zit een jongen.

Voor hem ligt een boek over sterren.

Hij slaat iedere bladzijde langzaam om.

Alsof hij bang is iets te missen.

پسر کنار پنجره

پسری کنار پنجره نشسته است.

کتابی درباره ستاره‌ها مقابلش قرار دارد.

صفحه‌ها را آرام ورق می‌زند.

گویی نمی‌خواهد چیزی را از دست بدهد.

De vrouw

Aan een andere tafel zit een vrouw.

Ze volgt een opleiding naast haar werk.

Overdag werkt ze.

s Avonds studeert ze.'

Soms is ze moe.

Heel moe.

Maar toch blijft ze doorgaan.

زن

در میزی دیگر زنی نشسته است.

در کنار کارش مشغول تحصیل است.

روزها کار می‌کند.

شب‌ها درس می‌خواند.

گاهی خسته می‌شود.

بسیار خسته.

اما ادامه می‌دهد.

De bibliothecaris

De bibliothecaris loopt tussen de kasten.

Hij helpt iemand een boek te vinden.

Daarna nog iemand.

En nog iemand.

Voor hem lijken het kleine dingen.

Maar voor de bezoekers betekenen ze veel.

کتابدار

کتابدار میان قفسه‌ها قدم می‌زند.

به کسی کمک می‌کند کتابی پیدا کند.

بعد به نفر دیگری.

و بعد نفر بعدی.

برای او شاید کار کوچکی باشد.

اما برای دیگران اهمیت دارد.

Een stille overwinning

Aan het einde van de middag sluit de vrouw haar laptop.

Ze heeft een moeilijk hoofdstuk begrepen.

Niemand applaudisseert.

Niemand merkt het op.

Maar voor haar voelt het als een overwinning.

پیروزی خاموش

در پایان روز زن لپتاپش را می‌بندد.

فصل دشواری را فهمیده است.

هیچ‌کس برایش دست نمی‌زند.

هیچ‌کس متوجه نمی‌شود.

اما برای خودش یک پیروزی واقعی است.

Wat de bibliotheek mij leerde

Niet alle successen zijn zichtbaar.

Sommige gebeuren stil.

Bladzijde voor bladzijde.

Dag na dag.

آنچه کتابخانه به من آموخت

همه موفقیت‌ها دیده نمی‌شوند.

بعضی از آن‌ها در سکوت اتفاق می‌افتند.

صفحه به صفحه.

روز به روز.

Hoofdstuk ۴۱ – De man die terugkeerde naar Baarn

فصل چهل و یکم – مردی که به بارن بازگشت

Hoofdstuk ۴۱ – De man die terugkeerde naar Baarn

Ik ben Utrecht.

Sommige mensen vertrekken.

Voor hun studie.

Voor hun werk.

Voor de liefde.

Voor avontuur.

En soms keren zij jaren later terug.

Niet omdat alles hetzelfde is gebleven.

Maar omdat sommige plekken een deel van hen blijven dragen.

فصل چهل و یکم – مردی که به بارن بازگشت

من او ترخت هستم.

بعضی آدم‌ها می‌روند.

برای تحصیل.

برای کار.

برای عشق.

یا برای ماجراجویی.

و گاهی سال‌ها بعد باز می‌گردند.

نه چون همه چیز همان‌طور مانده است.

بلکه چون بخشی از وجودشان هنوز در آنجا زندگی می‌کند.

Het station

De trein stopt in Baarn.

De man stapt uit.

Hij is zestig geworden.

Zijn haar is grijzer.

Zijn stappen iets langzamer.

Maar zodra hij het perron ziet, herkent hij het meteen.

ایستگاه

قطار در بارن توقف می‌کند.

مرد پیاده می‌شود.

شصت ساله شده است.

موهایش خاکستری‌تر شده‌اند.

قدم‌هایش آرام‌تر شده‌اند.

اما سکو را فوراً می‌شناسد.

De straat van vroeger

Hij loopt naar de straat waar hij opgroeide.

De bomen zijn groter.

De auto's zijn anders.

Sommige huizen hebben nieuwe kleuren gekregen.

Maar de straat voelt nog steeds vertrouwd.

خیابان سال‌های دور

به خیابانی می‌رود که در آن بزرگ شده بود.

درختان بلندتر شده‌اند.

ماشین‌ها تغییر کرده‌اند.
بعضی خانه‌ها رنگ تازه‌ای دارند.
اما خیابان هنوز آشناست.

Het oude huis

Voor het huis waar hij vroeger woonde, blijft hij staan.

Er wonen andere mensen.

Andere kinderen.

Andere levens.

Hij kijkt niet lang.

Alleen even.

Net genoeg om een herinnering wakker te maken.

خانه قدیمی

مقابل خانه‌ای که در آن بزرگ شده بود می‌ایستد.

اکنون افراد دیگری در آن زندگی می‌کنند.

زندگی‌های دیگری جریان دارد.

فقط چند لحظه نگاه می‌کند.

به اندازه‌ای که خاطره‌ای بیدار شود.

Zijn moeder

Plotseling denkt hij aan zijn moeder.

Aan de geur van koffie in de ochtend.

Aan haar stem.

Aan de manier waarop zij uit het raam keek wanneer hij van school thuiskwam.

مادرش

ناگهان به مادرش فکر می‌کند.

به بوی قهوه صبحگاهی.

به صدایش.

و به شیوه‌ای که از پنجره منتظر بازگشت او از مدرسه می‌ماند.

Het park

Verderop ligt het park waar hij vroeger voetbalde.

Nu spelen andere kinderen daar.

Hij kijkt even.

En glimlacht.

Want kinderen veranderen.

Maar spelen niet.

پارک

کمی آن‌طرف‌تر پارکی قرار دارد که در آن فوتبال بازی می‌کرد.

اکنون کودکان دیگری در آن بازی می‌کنند.

لبخند می‌زند.

کودکان عوض می‌شوند.

اما بازی کردن نه.

De bakker

Tot zijn verbazing bestaat de oude bakkerij nog steeds.

Niet dezelfde eigenaar.

Maar dezelfde winkel.

Hij koopt een broodje.

Gaat buiten zitten.

En proeft iets dat bijna hetzelfde smaakt als vroeger.

نانوایی

با تعجب می‌بیند که نانوایی قدیمی هنوز وجود دارد.

صاحبش عوض شده است.

اما مغازه همان است.

نانی می‌خرد.

بیرون می‌نشیند.

و طعمی را می‌چشد که تقریباً شبیه گذشته است.

Wat hij begrijpt

Wanneer de middag voorbijgaat, begrijpt hij iets.

Hij is niet teruggekomen om het verleden terug te vinden.

Dat kan niet.

Hij is teruggekomen om te zien dat het verleden echt heeft bestaan.

آنچه درک می‌کند

وقتی ظهر می‌گذرد، چیزی را می‌فهمد.

برای پیدا کردن گذشته بازنگشته است.

چون گذشته باز نمی‌گردد.

بازگشته تا مطمئن شود آن روزها واقعاً وجود داشته‌اند.

Wat Baarn mij leerde

Baarn leerde mij dat herinneringen geen plaatsen zijn waar je kunt wonen.

Maar wel plaatsen waar je soms even mag terugkeren.

آنچه بارن به من آموخت

بارن به من آموخت که خاطرات جایی برای زندگی کردن نیستند.

اما گاهی می‌توان برای مدتی کوتاه به آن‌ها سر زد.

Hoofdstuk ۴۲ – De vrouw van het kleine bloemenwinkeltje

فصل چهل و دوم – زن گل‌فروشی کوچک

Op een rustige straat staat een klein bloemenwinkeltje.

Geen grote keten.

Geen moderne reclame.

Alleen een raam vol kleuren.

فصل چهل و دوم – زن گل‌فروشی کوچک

در خیابانی آرام گل‌فروشی کوچکی قرار دارد.

نه فروشگاهی بزرگ.

نه تبلیغاتی پرزرق و برق.

فقط پنجره‌ای پر از رنگ.

Iedere ochtend

Iedere ochtend opent dezelfde vrouw de deur.

Ze zet emmers buiten.

Snijdt stelen bij.

Geeft bloemen vers water.

هر صبح

هر صبح همان زن در مغازه را باز می‌کند.

سطل‌های گل را بیرون می‌گذارد.

ساقه‌ها را مرتب می‌کند.

و آب تازه برای گل‌ها می‌آورد.

De jonge man

Op een vrijdagmiddag komt een jonge man binnen.

Hij kijkt nerveus rond.

Hij wil bloemen kopen.

Maar weet niet welke.

مرد جوان

بعد از ظهر جمعه مرد جوانی وارد می‌شود.

کمی مضطرب است.

می‌خواهد گل بخرد.

اما نمی‌داند کدام گل را انتخاب کند.

Voor wie zijn ze?

vraagt de vrouw.

De man glimlacht.

Voor iemand die ik heel leuk vind.”“

De bloemiste knikt.

Dat antwoord heeft zij al honderden keren gehoord.

Maar iedere keer klinkt het anders.

برای چه کسی؟

زن می‌پرسد:

«برای چه کسی هستند؟»

مرد لبخند می‌زند.

«برای کسی که خیلی دوستش دارم.»

گل‌فروش سر تکان می‌دهد.

این جمله را صدها بار شنیده است.

اما هر بار متفاوت به نظر می‌رسد.

De oude klant

Later komt een oudere vrouw binnen.

Zij koopt iedere week bloemen.

Niet voor een feest.

Niet voor een verjaardag.

Gewoon omdat bloemen haar huis vriendelijker maken.

مشتري سالخورده

بعدتر زني سالخورده وارد مي‌شود.

هر هفته گل مي‌خرد.

نه براي جشن.

نه براي تولد.

فقط چون گل‌ها خانه‌اش را دلپذيرتر مي‌کنند.

Een gewone dag

Aan het einde van de dag sluit de bloemiste de deur.

Het was geen bijzondere dag.

Geen grote gebeurtenis.

Geen groot nieuws.

Maar tientallen mensen gingen naar huis met iets moois.

En soms is dat genoeg.

يك روز معمولي

در پايان روز گل‌فروش در را مي‌بندد.

روز خاصي نبود.

اتفاق بزرگي رخ نداد.

اما ده‌ها نفر با چیزی زیبا به خانه رفتند.

و گاهی همین کافی است.

Wat de bloemen mij leerden

Bloemen blijven niet voor altijd.

Misschien zijn ze juist daarom zo geliefd.

Ze herinneren mensen eraan om even stil te staan bij een moment.

آنچه گل‌ها به من آموختند

گل‌ها برای همیشه نمی‌مانند.

شاید دقیقاً به همین دلیل دوست‌داشتنی هستند.

آن‌ها یادآوری می‌کنند که بعضی لحظه‌ها ارزش مکث کردن دارند.

Hoofdstuk ۴۳ – De herfstwandeling in Soestduinen

فصل چهل و سوم – پیاده‌روی پاییزی در سوستداینن

Hoofdstuk ۴۳ – De herfstwandeling in Soestduinen

Ik ben Utrecht.

Wanneer mensen aan Nederland denken, denken zij vaak aan water.

Aan rivieren.

Aan grachten.

Aan polders.

Maar er zijn ook plekken waar het landschap heel anders voelt.

Soestduinen is zo'n plek.

فصل چهل و سوم – پیاده روی پاییزی در سوست داینن

من اوترخت هستم.

وقتی مردم به هلند فکر می کنند، اغلب آب را تصور می کنند.

رودخانه ها.

کانال ها.

زمین های پست.

اما جاهایی هم وجود دارند که کاملاً متفاوت به نظر می رسند.

سوست داینن یکی از آنهاست.

Het zand

Op een frisse herfstochtend loopt een vrouw over het zand.

Om haar heen liggen heuvels.

Geen hoge bergen.

Maar genoeg om even te vergeten dat Nederland meestal vlak is.

De wind trekt sporen door het zand.

Die later weer verdwijnen.

شن ها

در صبحی خنک از پاییز زنی روی شن ها قدم می زند.

اطرافش تپه های شنی قرار دارند.

نه کوه های بلند.

اما آن قدر متفاوت که برای لحظه ای فراموش کند در هلند است.

باد روی شن ها رد می کشد.

ردهایی که کمی بعد ناپدید می شوند.

De hond

Voor haar rent een hond.

Vol energie.

Vol nieuwsgierigheid.

Iedere struik moet onderzocht worden.

Iedere geur moet worden gevolgd.

Voor de hond is de wereld vandaag één groot avontuur.

سگ

سگی جلوتر از او می دود.

پر از انرژی.

پر از کنجکاوی.

هر بو برایش داستانی تازه است.

و هر بوته کشفی جدید.

De fotograaf

Op een duintop staat een fotograaf.

Hij wacht.

Niet op mensen.

Niet op dieren.

Maar op licht.

Want hij weet dat het landschap binnen tien minuten volledig kan veranderen.

عکاس

روی یکی از تپه‌ها عکاسی ایستاده است.

منتظر است.

نه برای آدم‌ها.

نه برای حیوانات.

بلکه برای نور.

چون می‌داند که منظره ممکن است در چند دقیقه کاملاً تغییر کند.

De vader en zijn zoon

Verderop lopen een vader en zijn zoon.

De jongen stelt vragen.

Waarom is hier zoveel zand?

Kwam dit van de zee?

Blijft het hier altijd liggen?

De vader probeert antwoorden te geven.

Soms weet hij het zeker.

Soms niet.

پدر و پسر

کمی دورتر پدری همراه پسرش راه می‌رود.

پسر مدام سؤال می‌پرسد.

چرا اینجا این همه شن وجود دارد؟

آیا از دریا آمده است؟

همیشه همین‌جا می‌ماند؟

پدر تلاش می‌کند پاسخ دهد.

بعضی را می‌داند.

بعضی را نه.

De stilte

Wat veel bezoekers onthouden, is de stilte.

Niet omdat er geen geluid is.

Er is wind.

Er zijn vogels.

Er zijn voetstappen.

Maar er is ruimte.

En ruimte klinkt anders dan drukte.

سکوت

چیزی که بیشتر بازدیدکنندگان به خاطر می‌سپارند، سکوت است.

نه به این دلیل که صدایی وجود ندارد.

بلکه چون فضا وجود دارد.

و فضا صدای متفاوتی دارد.

Het bankje

Aan de rand van het gebied staat een bankje.

Daar zit een oudere vrouw.

Met een thermoskan thee.

Zij komt hier al jaren.

Misschien tientallen jaren.

Iedere herfst opnieuw.

نیمکت

در حاشیه منطقه نیمکتی قرار دارد.

زنی سالخورده روی آن نشسته است.

فلاکس چای کنار دستش است.

سال‌هاست به اینجا می‌آید.

هر پاییز.

دوباره و دوباره.

Waarom zij terugkomt

Iemand vraagt ooit waarom zij steeds terugkomt.

De vrouw denkt even na.

Dan zegt zij:

Hier kan ik mijn gedachten horen.”“

چرا باز می‌گردد؟

روزی کسی از او می پرسد:

«چرا هر سال به اینجا برمی گردی؟»

زن کمی فکر می کند.

و بعد می گوید:

«اینجا می توانم صدای فکرهایم را بشنوم.»

De zon gaat onder

Tegen het einde van de middag zakt de zon.

Het zand krijgt een gouden kleur.

Schaduwten worden langer.

De lucht verandert iedere minuut.

Niemand kijkt op zijn telefoon.

Iedereen kijkt naar de horizon.

غروب خورشید

نزدیک عصر خورشید پایین می رود.

شن ها طلایی می شوند.

سایه ها بلندتر می شوند.

و آسمان هر دقیقه رنگ دیگری می گیرد.

کسی به تلفنش نگاه نمی کند.

همه به افق خیره شده اند.

Wat Soestduinen mij leerde

Soestduinen leerde mij dat rust niet betekent dat er niets gebeurt.

Soms gebeurt juist heel veel.

Maar dan vanbinnen.

آنچه سوستداینن به من آموخت

سوستداینن به من آموخت که آرامش به معنای نبودن اتفاق نیست.

گاهی مهمترین اتفاق‌ها در درون انسان رخ می‌دهند.

Hoofdstuk ۴۴ – De vrouw die iedere vrijdag haar moeder bezoekt

فصل چهل و چهارم – زنی که هر جمعه به دیدن مادرش می‌رفت

Op vrijdagochtend stapt een vrouw op haar fiets.

Zoals iedere week.

Zoals al jaren.

ججفصل چهل و چهارم – زنی که هر جمعه به دیدن مادرش می‌رفت

صبح جمعه زنی سوار دوچرخه می‌شود.

مثل هر هفته.

مثل سال‌های گذشته.

De route

Ze kent iedere bocht.

Iedere straat.

Iedere verkeerslicht.

Ze zou de route bijna met gesloten ogen kunnen fietsen.

مسیر

تمام پیچ‌ها را می‌شناسد.

تمام خیابان‌ها را.

و تمام چراغ‌های راهنمایی را.

تقریباً می‌تواند با چشمان بسته این مسیر را طی کند.

Haar moeder

Aan het einde van de route woont haar moeder.

Vierentachtig jaar oud.

Langzamer dan vroeger.

Vergeetachtiger dan vroeger.

Maar nog steeds haar moeder.

مادرش

در پایان مسیر مادرش زندگی می‌کند.

هشتاد و چهار ساله.

کندتر از گذشته.

فرااموشکارتر از گذشته.

اما همچنان مادر اوست.

De koffie

Wanneer zij binnenkomt, staat de koffie al klaar.

Zoals altijd.

Sommige dingen veranderen niet.

قهوه

وقتی وارد می‌شود، قهوه آماده است.

مثل همیشه.

بعضی چیزها تغییر نمی‌کنند.

De verhalen

Ze praten over kleine dingen.

Over de buurvrouw.

Over het weer.

Over bloemen in de tuin.

Maar tussen die kleine onderwerpen leven grotere dingen.

Liefde.

Gemis.

Tijd.

گفت‌وگوها

درباره چیزهای کوچک صحبت می‌کنند.

درباره همسایه.

درباره هوا.

درباره گل‌های باغچه.

اما در میان همین موضوع‌های کوچک، چیزهای بزرگ‌تری زندگی می‌کنند.

عشق.

دلتنگی.

و گذر زمان.

De foto

Op een kast staat een oude foto.

De vrouw pakt hem op.

Daar staat haar moeder.

Dertig jaar jonger.

Misschien veertig.

Ze lachen allebei.

عکس

روی کمد عکسی قدیمی قرار دارد.

زن آن را برمی‌دارد.

مادرش در عکس بسیار جوان‌تر است.

هر دو لبخند می‌زنند.

De terugweg

Aan het einde van de middag fietst zij terug naar huis.

De wind staat tegen.

Zoals zo vaak in Nederland.

Maar vandaag stoort het haar niet.

راه بازگشت

عصر هنگام به خانه باز می‌گردد.

باد مخالف می‌وزد.

همان‌طور که در هلند زیاد اتفاق می‌افتد.

اما امروز ناراحتش نمی‌کند.

Wat zij mij leerde

Zij leerde mij dat liefde vaak bestaat uit terugkomen.

Niet één keer.

Maar steeds opnieuw.

آنچه او به من آموخت

او به من آموخت که عشق اغلب در بازگشتن معنا پیدا می‌کند.

نه یک بار.

بلکه بارها و بارها.

Hoofdstuk ۴۵ – De ochtendmist boven de Grebbeberg

فصل چهل و پنجم – مه صبحگاهی بر فراز خربه‌برخ

گ

Hoofdstuk ۴۵ – De ochtendmist boven de Grebbeberg

Ik ben Utrecht.

Sommige plekken vertellen hun verhaal luid.

Met markten.

Met klokken.

Met drukke straten.

Maar sommige plekken spreken zachter.

De Grebbeberg is zo'n plek.

فصل چهل و پنجم – مه صبحگاهی بر فراز خربه‌برخ

من اوترخت هستم.

بعضی مکان‌ها داستان‌شان را با صدای بلند تعریف می‌کنند.

با بازارها.

با خیابان‌های شلوغ.

اما بعضی مکان‌ها آرام‌تر سخن می‌گویند.

خربه‌برخ یکی از آنهاست.

De vroege wandelaar

Nog voor zonsopgang loopt een man omhoog.

Langzaam.

Niet omdat de klim zwaar is.

Maar omdat hij de stilte niet wil verstoren.

Mist hangt tussen de bomen.

De wereld lijkt kleiner geworden.

رهگذر صبحگاهی

پیش از طلوع خورشید مردی از تپه بالا می‌رود.

آرام.

نه به این دلیل که مسیر سخت است.

بلکه چون نمی‌خواهد سکوت را بشکند.

مه میان درختان شناور است.

و جهان کوچک‌تر از همیشه به نظر می‌رسد.

De vogels

Vanuit de bomen klinkt vogelgezang.

Niet één vogel.

Maar tientallen.

Sommige dichtbij.

Andere ver weg.

Alsof het bos langzaam wakker wordt.

پرندگان

از میان درختان صدای پرندگان شنیده می‌شود.

نه یک پرنده.

بلکه ده‌ها پرنده.

برخی نزدیک.

برخی دور.

گویی جنگل آرام‌آرام بیدار می‌شود.

Het uitzicht

Wanneer de man boven aankomt, blijft hij staan.

Onder hem ligt het landschap.

Velden.

Bossen.

De Rijn in de verte.

En boven alles hangt nog steeds een dunne laag mist.

چشم انداز

وقتی به بالای تپه می‌رسد، می‌ایستد.

دشت‌ها را می‌بیند.

جنگل‌ها را.

راین را در دوردست.

و مهی که هنوز روی همه چیز نشسته است.

De oude vrouw

Even later arriveert een oudere vrouw.

Zij komt hier al jaren.

Misschien al twintig jaar.

Misschien langer.

Ze hoeft niets te doen.

Alleen kijken.

زن سالخورده

کمی بعد زنی سالخورده می‌رسد.

سال‌هاست به اینجا می‌آید.

شاید بیست سال.

شاید بیشتر.

کاری انجام نمی‌دهد.

فقط نگاه می‌کند.

Een herinnering

Haar man hield van deze plek.

Iedere zondag kwamen zij samen wandelen.

Nu wandelt zij alleen.

Maar niet echt alleen.

Want herinneringen lopen soms met je mee.

یک خاطره

همسرش این مکان را دوست داشت.

هر یکشنبه با هم به اینجا می‌آمدند.

حالا تنها آمده است.

اما نه کاملاً تنها.

چون خاطرات گاهی همراه انسان قدم می‌زنند.

Het monument

Verderop staat een monument.

Bezoekers lopen er stil langs.

Sommigen lezen de namen.

Sommigen leggen bloemen neer.

Sommigen blijven alleen even staan.

یادبود

کمی دورتر یادبودی قرار دارد.

بازدیدکنندگان در سکوت از کنارش عبور می‌کنند.

بعضی نام‌ها را می‌خوانند.

بعضی گل می‌گذارند.

و بعضی فقط لحظه‌ای مکث می‌کنند.

De jongen

Een jongen van vijftien kijkt naar de namen.

Hij kent de verhalen niet allemaal.

Maar hij begrijpt wel iets.

Dat vrijheid niet vanzelfsprekend is.

پسر نوجوان

پسری پانزده ساله به نام‌ها نگاه می‌کند.

همه داستان‌ها را نمی‌داند.

اما چیزی را می‌فهمد.

اینکه آزادی همیشه بدیهی نبوده است.

De zon breekt door

Langzaam wordt de mist dunner.

De zon verschijnt.

Eerst voorzichtig.

Daarna sterker.

Het landschap verandert opnieuw.

خورشید ظاهر می شود

مه کم کم نازکتر می شود.

خورشید پدیدار می شود.

ابتدا آرام.

سپس روشن تر.

و منظره دوباره تغییر می کند.

Wat de Grebbeberg mij leerde

De Grebbeberg leerde mij dat sommige plaatsen niet alleen mooi zijn.

Zij dragen ook herinneringen.

Aan mensen.

Aan keuzes.

Aan moed.

آنچه خربه برخ به من آموخت

خر به برخ به من آموخت که بعضی مکان ها فقط زیبا نیستند.

آن ها خاطره نیز در خود دارند.

خاطره انسان ها.

انتخاب ها.

و شجاعت.

Hoofdstuk ۴۶ – De fietsenmaker van Zeist

فصل چهل و ششم – تعمیرکار دوچرخه در زایست

Op een rustige straat in Zeist staat een kleine fietsenwinkel.

Geen grote showroom.

Geen glanzende reclame.

Alleen een werkplaats.

Een etalage.

En de geur van rubber en olie.

فصل چهل و ششم – تعمیرکار دوچرخه در زایست

در خیابانی آرام در زایست مغازه کوچکی قرار دارد.

نه نمایشگاهی بزرگ.

نه تبلیغاتی پرزرق و برق.

فقط کارگاهی کوچک.

و بوی لاستیک و روغن.

De fietsenmaker

De eigenaar opent iedere ochtend om acht uur de deur.

Hij doet dit al meer dan vijftwintig jaar.

In die tijd heeft hij duizenden fietsen gerepareerd.

Maar mensen onthoudt hij beter dan fietsen.

تعمیرکار
صاحب مغازه هر روز ساعت هشت در را باز می‌کند.
بیش از بیست و پنج سال است که همین کار را انجام می‌دهد.
هزاران دوچرخه تعمیر کرده است.
اما آدم‌ها را بهتر از دوچرخه‌ها به خاطر می‌سپارد.

Het meisje met de lekke band

Een meisje komt binnen.

Haar band is lek.

Ze moet straks naar school.

Ze kijkt bezorgd.

دختر و لاستیک پنچر
دختری وارد مغازه می‌شود.
لاستیک دوچرخه‌اش پنچر شده است.
باید به مدرسه برود.
و نگران است.

Geen probleem

Laat maar hier.”“

zegt de fietsenmaker.

Dat komt goed.”“

Het meisje ontspant meteen.

Soms kunnen vier woorden een hele ochtend beter maken.

مشکلی نیست

تعمیرکار می‌گوید:

«بذار اینجا، درستش می‌کنیم.»

دختر آرام می‌شود.

گاهی چهار کلمه می‌توانند یک صبح را نجات دهند.

De oude fiets

Later komt een man binnen met een oude fiets.

Heel oud.

De fiets piept.

Kraakt.

En ziet er moe uit.

Maar de man wil geen nieuwe.

Deze fiets hoort bij zijn leven.

دوچرخه قدیمی

بعدتر مردی با دوچرخه‌ای قدیمی وارد می‌شود.

دوچرخه صدا می‌دهد.
فرسوده به نظر می‌رسد.
اما مرد نمی‌خواهد آن را عوض کند.
این دوچرخه بخشی از زندگی اوست.

Wat de fietsenmaker mij leerde

De fietsenmaker leerde mij dat vakmanschap niet alleen gaat over repareren.

Maar ook over zorgen.

Over aandacht.

En over mensen weer op weg helpen.

آنچه تعمیرکار دوچرخه به من آموخت
او به من آموخت که مهارت فقط تعمیر کردن نیست.
بلکه توجه کردن است.
کمک کردن است.
و دوباره به راه انداختن آدم‌ها.

Hoofdstuk ۴۷ – De zomerregen boven Rhenen

فصل چهل و هفتم – باران تابستانی بر فراز رِن

Hoofdstuk ۴۷ – De zomerregen boven Rhenen

Ik ben Utrecht.

Mensen praten vaak over zonnige zomerdagen.

Over blauwe luchten.

Over terrassen.

Over vakanties.

Maar sommige van de mooiste zomermomenten beginnen juist met regen.

فصل چهل و هفتم – باران تابستانی بر فراز رنن

من اوترخت هستم.

مردم اغلب از روزهای آفتابی تابستان حرف می‌زنند.

از آسمان آبی.

از کافه‌ها.

و از تعطیلات.

اما بعضی از زیباترین لحظه‌های تابستانی با باران آغاز می‌شوند.

De heuvel

Boven Rhenen loopt een vrouw over een pad.

De lucht was de hele ochtend helder.

Maar nu verzamelen donkere wolken zich boven de heuvel.

Ze ziet het gebeuren.

Toch loopt ze verder.

تپه

بر فراز رنن زنی در مسیری جنگلی قدم می‌زند.

تمام صبح آسمان صاف بود.

اما حالا ابرهای تیره جمع شده‌اند.

او آن‌ها را می‌بیند.

اما به راهش ادامه می‌دهد.

De eerste druppel

Eerst valt één druppel.

Dan nog één.

En nog één.

Binnen enkele minuten verandert de regen in een zachte zomerbui.

نخستین قطره

ابتدا یک قطره می‌افتد.

سپس یکی دیگر.

و یکی دیگر.

چند دقیقه بعد بارانی تابستانی آغاز می‌شود.

Onder de boom

Een vader en zijn dochter schuilen onder een grote boom.

Het meisje lacht.

Voor haar is dit geen probleem.

Het is een avontuur.

زیر درخت

پدری و دخترش زیر درختی بزرگ پناه گرفته‌اند.

دختر می‌خندد.

برای او این اتفاق مشکل نیست.

یک ماجراجویی است.

De geur

Na de eerste minuten verandert de lucht.

De geur van regen vermengt zich met die van gras en bosgrond.

Iedereen die ooit in een bos heeft gelopen na een regenbui kent die geur.

En vergeet haar nooit helemaal.

بو

بعد از چند دقیقه بوی هوا تغییر می‌کند.

بوی باران با بوی چمن و خاک جنگل آمیخته می‌شود.

هر کسی که یک بار این بو را استشمام کرده باشد، آن را فراموش نمی‌کند.

Het café

Aan de rand van Rhenen zit een klein café.

Mensen die voor de regen vluchtten, zitten nu binnen.

Natte jassen hangen over stoelen.

Kopjes koffie dampen op tafel.

Vreemden beginnen met elkaar te praten.

کافه

در حاشیه رنن کافه‌ای کوچک قرار دارد.

کسانی که از باران فرار کرده‌اند، اکنون درون آن نشسته‌اند.

کتهای خیس روی صندلی‌ها آویزان است.

قهوه‌ها بخار می‌کنند.

و غریبه‌ها با هم صحبت می‌کنند.

De eigenaar

De eigenaar kijkt glimlachend rond.

Hij heeft dit al vaak gezien.

Regen brengt mensen soms dichterbij elkaar.

صاحب کافه

صاحب کافه با لبخند به اطراف نگاه می‌کند.

بارها این صحنه را دیده است.

گاهی باران آدم‌ها را به هم نزدیک‌تر می‌کند.

Wanneer de zon terugkomt

Een uur later wordt het lichter.

De regen stopt.

Voorzichtig breekt de zon door.

Druppels blijven hangen aan bladeren.

En beginnen te glinsteren.

بازگشت خورشید

یک ساعت بعد هوا روشن‌تر می‌شود.

باران متوقف می‌شود.

خورشید دوباره ظاهر می‌شود.

قطره‌ها روی برگ‌ها باقی مانده‌اند.

و در نور می‌درخشند.

De regenboog

Iemand wijst naar de lucht.

Een regenboog verschijnt.

Niet groot.

Niet fel.

Maar genoeg om mensen even stil te laten staan.

رنگین‌کمان

کسی به آسمان اشاره می‌کند.

رنگین‌کمانی ظاهر شده است.

نه خیلی بزرگ.

نه خیلی درخشان.

اما به اندازه‌ای که مردم را برای لحظه‌ای متوقف کند.

Wat Rhenen mij leerde

Rhenen leerde mij dat niet iedere verandering vervelend is.

Soms brengt een regenbui precies wat een dag nodig had.

آنچه رنن به من آموخت

رنن به من آموخت که هر تغییری ناخوشایند نیست.

گاهی یک باران همان چیزی است که یک روز به آن نیاز دارد.

Hoofdstuk ۴۸ – De laatste trein naar Vianen

فصل چهل و هشتم – آخرین سفر به ویانن

Het is laat.

Bijna elf uur.

De drukste uren zijn voorbij.

Maar de stad slaapt nog niet.

فصل چهل و هشتم – آخرین سفر به ویانن

دیر وقت است.

نزدیک ساعت یازده شب.

شلوغ‌ترین ساعات گذشته‌اند.

اما شهر هنوز خوابیده است.

De chauffeur

Een buschauffeur maakt zich klaar voor een van zijn laatste ritten van de dag.

Hij kent deze route bijna uit zijn hoofd.

De haltes.

De bochten.

De verkeerslichten.

راننده

راننده اتوبوس برای یکی از آخرین مسیرهای روز آماده می‌شود.

تقریباً همه ایستگاه‌ها را از حفظ است.

همه پیچ‌ها را.

همه چراغ‌ها را.

De student

Een student stapt in.

Met een zware tas.

Een lange dag achter de rug.

Hij zoekt een plek bij het raam.

دانشجو

دانشجویی سوار می‌شود.

کیفی سنگین همراه دارد.
روز طولانی‌ای را پشت سر گذاشته است.

کنار پنجره می‌نشیند.

De verpleegkundige

Twée haltes later stapt een verpleegkundige in.

Haar dienst zit erop.

Ze kijkt moe.

Maar tevreden.

پرستار

دو ایستگاه بعد پرستاری سوار می‌شود.

شیفتش تمام شده است.

خسته به نظر می‌رسد.

اما راضی است.

De stilte van de avond

Naarmate de bus verder rijdt, wordt het stiller.

De gesprekken verdwijnen.

Mensen kijken naar buiten.

Naar lantaarns.

Naar huizen.

Naar hun eigen gedachten.

سکوت شب

هر چه اتوبوس جلوتر می‌رود، سکوت بیشتر می‌شود.

گفت‌وگوها کم‌رنگ می‌شوند.

و هر کسی در فکر خودش فرو می‌رود.

De oude vrouw

Bij een halte stapt een oudere vrouw uit.

De chauffeur wenst haar een fijne avond.

Zij bedankt hem.

Een klein moment.

Maar niet onbelangrijk.

زن سالخورده

در یکی از ایستگاه‌ها زنی سالخورده پیاده می‌شود.

راننده برایش شب خوبی آرزو می‌کند.

او تشکر می‌کند.

لحظه‌ای کوچک.

اما ارزشمند.

Thuiskomen

Wanneer de laatste reizigers uitstappen, sluit de chauffeur even zijn ogen.

Nog één rit.

Nog één dag.

Morgen begint alles opnieuw.

رسیدن به خانه

وقتی آخرین مسافران پیاده می‌شوند، راننده برای لحظه‌ای چشمانش را می‌بندد.

یک مسیر دیگر.

یک روز دیگر.

و فردا همه چیز دوباره آغاز خواهد شد.

Wat Vianen mij leerde

Vianen leerde mij dat niet alle helden grote dingen doen.

Sommigen zorgen er gewoon voor dat anderen veilig thuiskomen.

آنچه ویانن به من آموخت

ویانن به من آموخت که همه قهرمانان کارهای بزرگ انجام نمی‌دهند.

بعضی فقط کاری می‌کنند که دیگران سالم به خانه برسند.

Hoofdstuk ۴۹ – De herfstmarkt van De Bilt

فصل چهل و نهم – بازار پاییزی دِ بیلِت

Hoofdstuk ۴۹ – De herfstmarkt van De Bilt

Ik ben Utrecht.

Wanneer de herfst komt, veranderen niet alleen de bomen.

Ook de markten veranderen.

De kleuren worden warmer.

De lucht wordt frisser.

En mensen blijven iets langer stilstaan bij de kramen.

فصل چهل و نهم – بازار پاییزی دِ بیلِت

من اوترخت هستم.

وقتی پاییز می‌رسد، فقط درختان تغییر نمی‌کنند.

بازارها نیز تغییر می‌کنند.

رنگ‌ها گرم‌تر می‌شوند.

هوا خنک‌تر می‌شود.

و مردم کمی بیشتر مکث می‌کنند.

De appelverkoper

Op het marktplaatsje van De Bilt zet een appelverkoper zijn kisten neer.

Rode appels.

Groene appels.

Gele appels.

Sommige glanzen alsof ze net geschilderd zijn.

فروشنده سیب

در میدان بازار دِ بیلْت فروشنده‌ای جعبه‌های سیبش را می‌چیند.

سیب‌های قرمز.

سبز.

و زرد.

برخی آن‌قدر براق‌اند که انگار تازه نقاشی شده‌اند.

De eerste klant

Nog voordat de markt helemaal open is, verschijnt een oudere man.

Iedere zaterdag komt hij.

Bijna altijd op hetzelfde tijdstip.

نخستین مشتری

پیش از آنکه بازار کاملاً باز شود، مردی سالخورده می‌رسد.

تقریباً هر شنبه همین موقع می‌آید.

Hun gesprek

Hoe gaat het met uw dochter?”“

vraagt de verkoper.

De man glimlacht.

Hij vertelt over zijn dochter.

Over zijn kleinkinderen.

Over een vakantie die binnenkort begint.

گفت وگویشان

فروشنده می پرسد:

«دخترتان چطور است؟»

مرد لبخند می زند.

از دخترش می گوید.

از نوه هایش.

و از سفری که در پیش دارد.

De jonge moeder

Verderop loopt een jonge moeder met twee kinderen.

De jongste wijst naar een pompoen.

Zo groot heeft hij er nog nooit één gezien.

مادر جوان

کمی آن طرف تر مادری جوان با دو فرزندش قدم می زند.

کودک کوچکتر به کدوی بزرگی اشاره می‌کند.

هرگز چنین کدویی ندیده است.

De bloemenkraam

Bij de bloemenkraam overheersen herfstkleuren.

Oranje.

Rood.

Donkergeel.

De bloemiste maakt boeketten alsof zij schilderijen samenstelt.

غرفه گل

در غرفه گل‌ها رنگ‌های پاییزی دیده می‌شود.

نارنجی.

قرمز.

زرد تیره.

گل‌فروش دسته‌گل‌ها را طوری می‌چیند که انگار تابلو نقاشی می‌سازد.

De muzikant

Op de hoek van het plein speelt een accordeonist.

Mensen lopen voorbij.

Maar af en toe blijft iemand staan.

Luistert.

En glimlacht.

نوازنده

در گوشه میدان نوازنده‌ای آکاردئون می‌نوازد.

مردم عبور می‌کنند.

اما گاهی کسی می‌ایستد.

گوش می‌دهد.

و لبخند می‌زند.

De regen

Tegen de middag begint het zacht te regenen.

Paraplu's verschijnen.

Sommige mensen vertrekken.

Anderen blijven.

Want een beetje regen hoort nu eenmaal bij Nederland.

باران

نزدیک ظهر بارانی ملایم شروع می‌شود.

چترها باز می‌شوند.

برخی می‌روند.

و برخی می‌مانند.

چون باران بخشی از زندگی هلندی است.

De vrouw met de notitieboekjes

Bij een kleine kraam verkoopt een vrouw handgemaakte notitieboekjes.

Een meisje bladert erin.

Raakt het papier aan.

En kiest uiteindelijk het blauwe exemplaar.

Misschien zal zij er tekeningen in maken.

Misschien verhalen schrijven.

Misschien beide.

زن و دفترچه‌ها

در یکی از غرفه‌ها زنی دفترچه‌های دست‌ساز می‌فروشد.

دختری آن‌ها را ورق می‌زند.

کاغذها را لمس می‌کند.

و در نهایت دفترچه آبی را انتخاب می‌کند.

شاید در آن نقاشی بکشد.

شاید داستان بنویسد.

و شاید هر دو.

Tegen sluitingstijd

Aan het einde van de middag worden de kramen langzaam afgebroken.

Dozen verdwijnen.

Tafels worden ingeklapt.

De markt wordt kleiner.

Rustiger.

نزدیک زمان تعطیلی

در پایان روز غرفه‌ها کم‌کم جمع می‌شوند.

جعبه‌ها برداشته می‌شوند.

میزها بسته می‌شوند.

و بازار آرام‌تر می‌شود.

Wat De Bilt mij leerde

De Bilt leerde mij dat een markt meer is dan handel.

Het is een plek waar mensen elkaar blijven ontmoeten.

Week na week.

Jaar na jaar.

آنچه دِ بیلِت به من آموخت

دِ بیلِت به من آموخت که بازار فقط محل خرید و فروش نیست.

جایی است که مردم بارها و بارها یکدیگر را ملاقات می‌کنند.

هفته به هفته.

سال به سال.

Hoofdstuk ۵۰ – Het meisje dat naar de sterren keek

فصل پنجاهم – دختری که به ستاره‌ها نگاه می‌کرد

Op een heldere avond staat een meisje in de tuin achter haar huis.

De lucht boven Utrecht is ongewoon helder.

فصل پنجاهم – دختری که به ستاره‌ها نگاه می‌کرد
در شبی صاف دختری در باغچه پشت خانه ایستاده است.
آسمان او ترخت غیر معمول شفاف است.

Haar telescoop
Naast haar staat een kleine telescoop.

Niet duur.

Niet bijzonder.

Maar voor haar is het een venster naar een andere wereld.

تلسکوپ
کنار او تلسکوپی کوچک قرار دارد.
نه گران.
نه عجیب.
اما برای او پنجره‌ای به جهانی دیگر است.

Haar opa
De telescoop was van haar opa geweest.
Jaren geleden keek hij ermee naar dezelfde hemel.
Nu doet zij hetzelfde.

پدربزرگش
این تلسکوپ زمانی متعلق به پدربزرگش بود.
سال‌ها پیش او نیز به همین آسمان نگاه می‌کرد.

و حالا نوبت دختر است.

Een vraag

Hoe groot is het heelal?”“

vraagt zij ooit aan haar opa.

Hij dacht even na.

En antwoordde:

Groot genoeg om je nieuwsgierig te houden.”“

یک سؤال

روزی از پدر بزرگش پرسیده بود:

«جهان چقدر بزرگ است؟»

پدر بزرگ کمی فکر کرده بود.

و گفته بود:

«آنقدر بزرگ که همیشه کنجکاو بمانی.»

De sterren

Vanavond ziet zij sterren.

Meer dan normaal.

Sommige dichtbij.

Sommige onvoorstelbaar ver weg.

ستاره‌ها

امشب ستاره‌های زیادی دیده می‌شوند.

بیشتر از همیشه.

بعضی نزدیک‌تر.

بعضی آن‌قدر دور که تصویرش دشوار است.

De droom

Misschien wordt zij later wetenschapper.

Misschien leraar.

Misschien schrijver.

Dat weet zij nog niet.

Maar vanavond leert zij iets belangrijks.

Dat verwondering een prachtig beginpunt is.

رؤیا

شاید بعدها دانشمند شود.

شاید معلم.

شاید نویسنده.

هنوز نمی‌داند.

اما امشب چیز مهمی می‌آموزد.

اینکه شگفتی می‌تواند آغاز بسیاری از راه‌ها باشد.

Wat zij mij leerde

Dat de toekomst vaak begint met een eenvoudige vraag.

En met iemand die de moed heeft om die vraag te stellen.

آنچه او به من آموخت

آینده اغلب با یک سؤال ساده آغاز می‌شود.

و با کسی که جرئت پرسیدن آن سؤال را دارد.

Hoofdstuk ۵۱ – De winteravond in Nieuwegein

فصل پنجاه و یکم – شب زمستانی در نیوخه‌این

Hoofdstuk ۵۱ – De winteravond in Nieuwegein

Ik ben Utrecht.

Wanneer de winter komt, veranderen de avonden.

De dagen worden korter.

De lucht wordt donkerder.

Maar achter duizenden ramen verschijnt licht.

En juist dan zie je hoe een stad werkelijk leeft.

فصل پنجاه و یکم – شب زمستانی در نیوخه‌این

من اوترخت هستم.

وقتی زمستان فرا می‌رسد، شب‌ها تغییر می‌کنند.

روزها کوتاه‌تر می‌شوند.

آسمان زودتر تاریک می‌شود.

اما پشت هزاران پنجره نور روشن می‌شود.

و درست در همین زمان است که می‌توان دید یک شهر چگونه زندگی می‌کند.

De supermarkt

Het is half zes.

Bij de supermarkt is het druk.

Mensen komen rechtstreeks van hun werk.

Met boodschappentasjes.

Met vermoeide gezichten.

Met gedachten die nog half op kantoor zijn.

سوپرمارکت

ساعت پنج و نیم عصر است.

سوپرمارکت شلوغ شده است.

مردم مستقیم از محل کار آمده‌اند.

با کیسه‌های خرید.

با چهره‌هایی خسته.

و ذهن‌هایی که هنوز نیمه‌مشغول کار هستند.

De kassamedewerker

Bij de kassa zit een jonge medewerker.

Hij begroet iedere klant vriendelijk.

Ook al heeft hij vandaag al honderden mensen gezien.

صندوق‌دار

پشت صندوق جوانی نشسته است.

به هر مشتری خوش آمد می گوید.

با وجود اینکه امروز صدها نفر را دیده است.

De alleenstaande man

Niet ver daarvandaan woont een man alleen.

Hij zet een pan soep op het vuur.

Zet de radio aan.

En kijkt even uit het raam.

Aan de overkant ziet hij een gezin aan tafel zitten.

Kinderen lachen.

Iemand zwaait.

Hij zwaait terug.

مرد تنها

کمی آن طرف تر مردی تنها زندگی می کند.

سوپی روی اجاق گذاشته است.

رادیو روشن است.

از پنجره بیرون را نگاه می کند.

در خانه روبه رو خانواده ای دور میز شام نشسته اند.

کودکان می خندند.

کسی برایش دست تکان می دهد.

و او نیز پاسخ می دهد.

De bezorger

Door de kou fietst een bezorger van huis naar huis.

Zijn wangen zijn rood van de wind.

Zijn handen koud.

Maar hij blijft glimlachen wanneer iemand de deur opent.

پیک

در هوای سرد پیکی از خانه‌ای به خانه دیگر می‌رود.

گونه‌هایش از سرما سرخ شده‌اند.

دستانش یخ زده‌اند.

اما وقتی دری باز می‌شود، لبخند می‌زند.

Het gezin

In een rijtjeshuis schuift een gezin aan tafel.

Niet iedereen heeft dezelfde dag gehad.

De moeder had een drukke vergadering.

De vader een lange rit.

De dochter een moeilijke toets.

De zoon een voetbaltraining.

Maar nu zitten zij samen.

خانواده

در خانه‌ای خانوادگی همه دور میز جمع شده‌اند.

روز هر کدام متفاوت بوده است.

مادر جلسه‌ای طولانی داشته.

پدر مسیر کاری خسته‌کننده‌ای را طی کرده.

دختر امتحان دشواری داده.

و پسر تمرین فوتبال داشته است.

اما حالا کنار هم هستند.

Buiten

Buiten daalt de temperatuur verder.

Fietspaden worden stiller.

Winkels sluiten.

Auto's verdwijnen.

De stad wordt rustiger.

بیرون

بیرون هوا سردتر می‌شود.

مسیرهای دوچرخه خلوت‌تر می‌شوند.

مغازه‌ها بسته می‌شوند.

و شهر آرام‌تر می‌شود.

De bibliotheek

Toch brandt in de bibliotheek nog licht.

Een student leert.

Een oudere vrouw leest een krant.

Een jongen zoekt een boek over ruimtevaart.

Iedereen heeft zijn eigen reden om daar te zijn.

کتابخانه

اما در کتابخانه هنوز چراغ‌ها روشن‌اند.

دانشجویی درس می‌خواند.

زنی سالخورده روزنامه می‌خواند.

و پسری دنبال کتابی درباره فضا می‌گردد.

هر کس دلیل خودش را برای حضور دارد.

De sneeuw

Later die avond vallen een paar sneeuwvlokken.

Niet veel.

Maar genoeg om mensen naar buiten te laten kijken.

برف

کمی بعد چند دانه برف می‌بارد.

نه زیاد.

اما به اندازه‌ای که مردم را به سمت پنجره‌ها بکشد.

Wat Nieuwegein mij leerde

Nieuwegein leerde mij dat warmte niet alleen uit een verwarming komt.

Soms komt warmte uit een huis.

Uit een gesprek.

Uit een glimlach.

Of uit het simpele gevoel dat iemand op je wacht.

آنچه نیوخته‌این به من آموخت

نیوخته‌این به من آموخت که گرما فقط از بخاری نمی‌آید.

گاهی از یک خانه می‌آید.

از یک گفت‌وگو.

از یک لبخند.

یا از این احساس ساده که کسی منتظر توست.

Hoofdstuk ۵۲ – De man die iedere ochtend de krant bezorgde

فصل پنجاه و دوم – مردی که هر صبح روزنامه پخش می‌کرد

Op het moment dat de meeste mensen nog slapen, begint zijn dag al.

فصل پنجاه و دوم – مردی که هر صبح روزنامه پخش می‌کرد

در زمانی که بیشتر مردم هنوز خواب هستند، روز او آغاز شده است.

Vier uur

Om vier uur gaat zijn wekker.

Niet één keer.

Iedere dag.

Zomer.

Winter.

Regen.

Wind.

ساعت چهار

ساعت چهار صبح زنگ ساعتش به صدا درمی آید.

نه یک بار.

بلکه هر روز.

در تابستان.

در زمستان.

در باران.

و در باد.

De fiets

Zijn fiets staat klaar.

Met tassen vol kranten.

Hij kent iedere straat.

Iedere brievenbus.

Iedere hond die soms blaft als hij langsrijdt.

دوچرخه

دوچرخه اش آماده است.

کیف هایش پر از روزنامه اند.

تمام خیابان ها را می شناسد.

تمام صندوق‌های پستی را.
و حتی سگ‌هایی را که گاهی پارس می‌کنند.

De stilte van vijf uur

Om vijf uur is de wereld anders.

Rustiger.

Langzamer.

Alsof de dag nog niet helemaal besloten heeft om te beginnen.

سکوت ساعت پنج
در ساعت پنج صبح جهان متفاوت است.
آرام‌تر.
کندتر.
گویی روز هنوز تصمیم نگرفته کاملاً آغاز شود.

Het licht

In één huis ziet hij al licht branden.

Een verpleegkundige die thuiskomt.

In een ander huis een student die nog wakker is.

In een derde huis een bakker die zijn oven heeft aangezet.

نور
در یکی از خانه‌ها چراغ روشن است.

پرستاری تازه به خانه رسیده است.

در خانه‌ای دیگر دانشجویی هنوز بیدار است.

و در خانه‌ای دیگر ناوایی کارش را آغاز کرده است.

De oude vrouw

Iedere woensdag ziet hij een oude vrouw achter het raam.

Altijd op dezelfde stoel.

Altijd met een kop thee.

Zij zwaait.

Hij zwaait terug.

زن سالخورده

هر چهارشنبه پیرزنی را پشت پنجره می‌بیند.

همیشه روی همان صندلی.

همیشه با فنجانای چای.

او دست تکان می‌دهد.

و مرد نیز پاسخ می‌دهد.

De laatste krant

Tegen zeven uur is zijn werk bijna klaar.

De stad wordt wakker.

Mensen openen hun voordeur.

Auto's verschijnen.

Kinderen maken zich klaar voor school.

آخرین روزنامه

نزدیک ساعت هفت کارش تقریباً تمام می‌شود.

شهر بیدار می‌شود.

درها باز می‌شوند.

ماشین‌ها ظاهر می‌شوند.

و کودکان برای مدرسه آماده می‌شوند.

Wat hij mij leerde

Hij leerde mij dat veel belangrijke dingen gebeuren voordat de meeste mensen wakker worden.

آنچه او به من آموخت

او به من آموخت که بسیاری از کارهای مهم پیش از بیدار شدن دیگران انجام می‌شوند.

Hoofdstuk ۵۳ – De rivier bij zonsopgang

فصل پنجاه و سوم – رودخانه هنگام طلوع خورشید

Hoofdstuk ۵۳ – De rivier bij zonsopgang

Ik ben Utrecht.

De meeste mensen kennen de rivier overdag.

Wanneer boten varen.

Wanneer fietsers passeren.

Wanneer kinderen langs het water spelen.

Maar de rivier heeft ook een ander gezicht.

Vroeg in de ochtend.

Vlak voor de wereld wakker wordt.

فصل پنجاه و سوم – رودخانه هنگام طلوع خورشید

من اوترخت هستم.

بیشتر مردم رودخانه را در طول روز می‌شناسند.

وقتی قایق‌ها حرکت می‌کنند.

وقتی دوچرخه‌سواران عبور می‌کنند.

و وقتی کودکان کنار آب بازی می‌کنند.

اما رودخانه چهره دیگری هم دارد.

در نخستین ساعات صبح.

پیش از آنکه جهان بیدار شود.

De visser

Aan de waterkant zit een visser.

Zijn stoel staat stevig in het gras.

Naast hem staat een thermoskan koffie.

Hij kijkt naar het water.

Niet naar zijn telefoon.

Niet naar een klok.

Alleen naar het water.

ماهیگیر

کنار رودخانه ماهیگیری نشسته است.

صندلی‌اش روی چمن قرار دارد.

کنارش فلاکس قهوه دیده می‌شود.

به آب نگاه می‌کند.

نه به تلفنش.

نه به ساعت.

فقط به آب.

Geduld

Mensen vragen hem soms waarom hij zoveel tijd besteedt aan vissen.

Hij glimlacht dan.

Want vissen gaat niet alleen over vis.

Het gaat over geduld.

Over stilte.

Over aanwezig zijn.

صبر

گاهی مردم از او می‌پرسند چرا این همه وقت صرف ماهیگیری می‌کند.

او لبخند می‌زند.

چون ماهیگیری فقط درباره ماهی نیست.

درباره صبر است.

درباره سکوت.

و درباره حضور داشتن در لحظه.

De roeier

Verderop glijdt een roeiboot over het water.

Twee roeiers bewegen tegelijk.

Links.

Rechts.

Links.

Rechts.

Hun bewegingen lijken eenvoudig.

Maar achter die eenvoud zitten duizenden trainingsuren.

قایقرانان

کمی دورتر قایقی پارویی روی آب حرکت می‌کند.

دو قایقران هماهنگ پارو می‌زنند.

چپ.

راست.

چپ.

راست.

حرکاتشان ساده به نظر می‌رسد.

اما پشت این سادگی هزاران ساعت تمرین قرار دارد.

De fotografe

Op een brug staat een jonge fotografe.
Ze wacht op precies het juiste moment.
De zon verschijnt langzaam achter de horizon.
Het licht verandert iedere seconde.

عکاس جوان

روی پلی عکاسی جوان ایستاده است.
منتظر لحظه مناسب است.
خورشید آرام از افق بالا می‌آید.
و نور هر ثانیه تغییر می‌کند.

Het gouden water
Plotseling wordt het water goudkleurig.
Niet echt goud.
Maar het lijkt zo.
Iedere golf vangt een stukje zonlicht.
De rivier verandert in een bewegende spiegel.

آب طلایی

ناگهان آب طلایی به نظر می‌رسد.
نه واقعاً طلایی.
اما شبیه آن.

هر موج تکه‌ای از نور خورشید را در خود نگه می‌دارد.

و رودخانه به آینه‌ای متحرک تبدیل می‌شود.

De hardloper

Een hardloper komt voorbij.

Hij groet de visser.

Groet de fotografe.

Groet de roeiers.

Niemand kent elkaar.

Maar allemaal delen zij hetzelfde ochtendmoment.

دونده

دونده‌ای از کنارشان عبور می‌کند.

به ماهیگیر سلام می‌کند.

به عکاس.

و به قایق‌رانان.

کسی دیگری را نمی‌شناسد.

اما همه در یک لحظه مشترک حضور دارند.

De stad ontwaakt

Langzaam verschijnen meer mensen.

Fietzers.

Forenzen.

Studenten.

De stilte verdwijnt.

De dag neemt het over.

بیدار شدن شهر

کمکم افراد بیشتری ظاهر می‌شوند.

دوچرخه‌سواران.

کارمندان.

دانشجویان.

سکوت از میان می‌رود.

و روز آغاز می‌شود.

Wat de rivier mij leerde

De rivier leerde mij dat iedere dag twee keer begint.

Eén keer wanneer de zon opkomt.

En nog een keer wanneer mensen besluiten er iets van te maken.

آنچه رودخانه به من آموخت

رودخانه به من آموخت که هر روز دو بار آغاز می‌شود.

یک بار با طلوع خورشید.

و بار دیگر زمانی که انسان‌ها تصمیم می‌گیرند با آن روز چه کنند.

Hoofdstuk ۵۴ – De vrouw van het station

فصل پنجاه و چهارم – زن ایستگاه

Op Utrecht Centraal werkt een vrouw achter een informatiebalie.

Duizenden mensen lopen iedere dag langs haar.

De meesten kennen haar naam niet.

Maar velen herinneren zich haar hulp.

فصل پنجاه و چهارم – زن ایستگاه

در ایستگاه مرکزی اوترخت زنی پشت میز اطلاعات کار می‌کند.

هزاران نفر هر روز از کنارش عبور می‌کنند.

بیشترشان نامش را نمی‌دانند.

اما بسیاری کمک او را به خاطر می‌آورند.

De toerist

Een toerist kijkt verward naar een kaart.

Hij begrijpt de borden niet.

De vrouw komt achter haar balie vandaan.

En wijst hem rustig de weg.

گردشگر

گردشگری با سردرگمی به نقشه نگاه می‌کند.

تابلوها را متوجه نمی‌شود.

زن از پشت میز بیرون می‌آید.

و با آرامش مسیر را نشان می‌دهد.

De student

Een student heeft zijn trein gemist.

Hij is gestrest.

Zijn examen begint over een uur.

De vrouw zoekt een alternatief.

Binnen enkele minuten heeft hij een nieuwe route.

دانشجو

دانشجوی قطارش را از دست داده است.

مضطرب است.

امتحان تا یک ساعت دیگر شروع می‌شود.

زن مسیر دیگری برایش پیدا می‌کند.

Het kind

Later raakt een kind even zijn ouders kwijt.

Niet lang.

Maar lang genoeg om bang te worden.

De vrouw knielt naast hem.

Praat rustig.

En helpt hem zijn ouders terug te vinden.

کودک

بعدتر کودکی برای لحظه‌ای والدینش را گم می‌کند.

مدت کوتاهی است.

اما برای ترسیدن کافی است.

زن کنار او می‌نشیند.

آرام صحبت می‌کند.

و کمک می‌کند خانواده‌اش را پیدا کند.

Wat zij mij leerde

Sommige mensen veranderen geen wereld.

Maar zij verbeteren wel honderden dagen.

En dat is misschien net zo belangrijk.

آنچه او به من آموخت

بعضی انسان‌ها دنیا را تغییر نمی‌دهند.

اما صدها روز را برای دیگران بهتر می‌کنند.

و شاید این به همان اندازه مهم باشد.

Hoofdstuk ۵۵ – Het dorp dat iedereen kende

فصل پنجاه و پنجم – روستایی که همه همدیگر را می‌شناختند

Hoofdstuk ۵۵ – Het dorp dat iedereen kende

Ik ben Utrecht.

Niet al mijn verhalen spelen zich af in steden.

Sommige leven in kleine dorpen.

Plekken waar mensen elkaar groeten.

Waar namen worden onthouden.

Waar nieuws zich sneller verspreidt dan de wind.

فصل پنجاه و پنجم – روستایی که همه همدیگر را می‌شناختند
من اوترخت هستم.

همه داستان‌های من در شهرها اتفاق نمی‌افتند.
بعضی در روستاهای کوچک زندگی می‌کنند.
جاهایی که مردم به هم سلام می‌کنند.
نام یکدیگر را به خاطر می‌سپارند.
و خبرها سریع‌تر از باد پخش می‌شوند.

De slager

In het midden van het dorp staat een slagerij.

De eigenaar werkt er al meer dan dertig jaar.

Hij kent bijna iedereen die binnenkomt.

En bijna iedereen kent hem.

قصاب

در مرکز روستا قصابی کوچکی قرار دارد.

صاحب آن بیش از سی سال است که همان‌جا کار می‌کند.

تقریباً همه مشتریان را می‌شناسد.

و آن‌ها نیز او را می‌شناسند.

De groet

Wanneer iemand binnenkomt, begint het gesprek zelden met vlees.

Eerst gaat het over het weer.

Over familie.

Over de buurman.

Pas daarna over boodschappen.

سلام و احوالپرسی

وقتی کسی وارد مغازه می‌شود، گفت‌وگو معمولاً با خرید شروع نمی‌شود.

اول درباره هوا حرف می‌زنند.

درباره خانواده.

درباره همسایه‌ها.

و بعد درباره خرید.

De huisarts

Aan de andere kant van het dorp werkt een huisarts.

Hij heeft kinderen zien opgroeien.

Volwassenen zien verhuizen.

En ouderen zien verouderen.

پزشک خانواده

در سوی دیگر روستا پزشکی عمومی کار می‌کند.

کودکان را دیده که بزرگ شده‌اند.

بزرگسالان را دیده که جابه‌جا شده‌اند.

و سالمندان را دیده که پیرتر شده‌اند.

Het café

Op vrijdagavond zit het café vol.

Niet met toeristen.

Niet met zakenmensen.

Maar met bewoners.

Mensen die elkaar al jaren kennen.

کافه

جمعه شب کافه پر است.

نه از گردشگران.

نه از تاجران.

بلکه از ساکنان روستا.

آدم‌هایی که سال‌هاست یکدیگر را می‌شناسند.

De jongen die terugkwam

Op een avond komt een jonge man binnen.

Tien jaar geleden vertrok hij naar Amsterdam.

Voor zijn studie.

Voor zijn werk.

Nu is hij terug voor een bezoek.

پسری که بازگشت

شبی مرد جوانی وارد کافه می‌شود.

ده سال پیش برای تحصیل و کار به آمستردام رفته بود.

امشب برای دیدار بازگشته است.

Verrassing

Binnen enkele minuten herkennen mensen hem.

Zijn oude voetbaltrainer.

Zijn vroegere buurvrouw.

De eigenaar van de bakkerij.

Iedereen heeft een herinnering aan hem.

شگفتی

چند دقیقه بعد همه او را می‌شناسند.

مربی قدیمی فوتبالش.

همسایه سابقش.

و صاحب نانوايي.

هر کدام خاطره‌ای از او دارند.

De kerkklok

Om negen uur klinkt de kerkklok.

Zoals gisteren.

Zoals vorig jaar.

Zoals tientallen jaren geleden.

ناقوس کلیسا

ساعت نه ناقوس کلیسا به صدا درمی آید.

همان طور که دیروز به صدا درآمد.

همان طور که سال گذشته.

و همان طور که دهه ها پیش.

Wat het dorp mij leerde

Het dorp leerde mij dat gemeenschap niet ontstaat door gebouwen.

Maar door mensen die elkaar blijven zien.

آنچه روستا به من آموخت

روستا به من آموخت که جامعه با ساختمان ها ساخته نمی شود.

بلکه با انسان هایی ساخته می شود که یکدیگر را می بینند.

Hoofdstuk ۵۶ – De jongen die zijn eerste baan kreeg

فصل پنجاه و ششم – پسری که نخستین شغلش را پیدا کرد

Op een maandagochtend ontvangt een jongen een telefoontje.

Hij heeft gesolliciteerd.

Gewacht.

Gehoopt.

En getwijfeld.

فصل پنجاه و ششم – پسری که نخستین شغلش را پیدا کرد

صبح دوشنبه تلفنی دریافت می کند.

درخواستی فرستاده بود.

منتظر مانده بود.

امیدوار بود.

و تردید داشت.

Het nieuws

Gefeliciteerd.”“

zegt de stem aan de andere kant.

De baan is van jou.”“

Een paar seconden zegt hij niets.

Dan glimlacht hij.

خبر

صدایی از آن سوی خط می‌گوید:

«تبریک می‌گویم.

این شغل برای شماست.»

چند ثانیه هیچ نمی‌گوید.

و بعد لبخند می‌زند.

Zijn moeder

Het eerste telefoontje dat hij daarna pleegt, is naar zijn moeder.

Zij neemt direct op.

Alsof zij al wist dat hij zou bellen.

مادرش

اولین تماس بعدی را با مادرش می‌گیرد.

مادر فوراً جواب می‌دهد.

انگار از قبل منتظر بوده است.

De eerste werkdag

Een week later begint zijn eerste werkdag.

Hij is eerder aanwezig dan nodig.

Controleert drie keer of hij alles bij zich heeft.

En kijkt misschien iets te vaak op de klok.

نخستین روز کاری

یک هفته بعد نخستین روز کاری‌اش آغاز می‌شود.

زودتر از موعد می‌رسد.

چند بار وسایلش را بررسی می‌کند.

و شاید بیش از حد به ساعت نگاه می‌کند.

De collega

Een collega ziet zijn zenuwen.

Geeft hem een kop koffie.

En zegt:

Maak je geen zorgen. Iedereen begint ooit.”“

همکار

یکی از همکاران اضطراب او را می‌بیند.

برایش قهوه می‌آورد.

و می‌گوید:

«نگران نباش.

همه یک روز تازه‌کار بوده‌اند.»

Wat hij later zal onthouden

Jaren later zal hij zich niet iedere taak herinneren.

Niet iedere vergadering.

Maar waarschijnlijk wel deze eerste dag.

آنچه بعدها به یاد می‌آورد

سال‌ها بعد همه جزئیات را به خاطر نخواهد داشت.

اما احتمالاً نخستین روز کاری‌اش را فراموش نخواهد کرد.

Wat hij mij leerde

Iedere ervaren professional was ooit een beginner.

آنچه او به من آموخت

هر فرد باتجربه‌ای روزی یک تازه‌کار بوده است.

Hoofdstuk ۵۷ – De oude boom van Zeist

فصل پنجاه و هفتم – درخت کهنسال زایست

Op een plein in Zeist staat een boom.

Geen gewone boom.

Een oude boom.

Zo oud dat niemand precies weet wie hem heeft geplant.

فصل پنجاه و هفتم – درخت کهنسال زایست

در میدانی در زایست درختی ایستاده است.

نه یک درخت معمولی.

بلکه درختی بسیار قدیمی.

آن قدر قدیمی که کسی نمی داند چه کسی آن را کاشته است.

Generaties

Onder deze boom hebben generaties gestaan.

Kinderen.

Ouders.

Grootouders.

En later hun kleinkinderen.

نسل ها

نسل های مختلف زیر این درخت ایستاده اند.

کودکان.

والدین.

پدربزرگ ها و مادربزرگ ها.

و بعدها نوه هایشان.

De jongen

Een jongen klimt voorzichtig op een lage tak.

Zijn vader kijkt toe.

Precies zoals zijn grootvader vroeger naar zijn vader keek.

پسر

پسری با احتیاط روی شاخه‌ای پایین می‌رود.

پدرش نگاه می‌کند.

همان‌طور که زمانی پدر بزرگش به پدر نگاه می‌کرد.

De seizoenen

De boom zag winters komen.

En gaan.

Hij zag lentes.

Zomers.

Herfsten.

Meer dan een mens ooit zal meemaken.

فصل‌ها

این درخت زمستان‌های بسیاری دیده است.

بهارهای فراوان.

تابستان‌ها.

و پاییزها.

بیشتر از آنچه یک انسان می‌تواند تجربه کند.

Wat de boom mij leerde

De boom leerde mij dat groeien tijd kost.

Soms heel veel tijd.

آنچه درخت به من آموخت

درخت به من آموخت که رشد کردن زمان می‌خواهد.

و گاهی زمان بسیار زیادی.

Hoofdstuk ۵۸ – Wanneer de lente terugkomt

فصل پنجاه و هشتم – وقتی بهار باز می‌گردد

Hoofdstuk ۵۸ – Wanneer de lente terugkomt

Ik ben Utrecht.

Ieder jaar gebeurt het opnieuw.

En toch lijkt niemand eraan te wennen.

Na de winter komt de lente terug.

Alsof de wereld opnieuw ademhaalt.

فصل پنجاه و هشتم – وقتی بهار باز می‌گردد

من اوترخت هستم.

هر سال این اتفاق دوباره رخ می‌دهد.

و با این حال هیچ‌کس کاملاً به آن عادت نمی‌کند.

پس از زمستان، بهار باز می‌گردد.

گویی جهان دوباره نفس می‌کشد.

De eerste bloem

Langs een pad in Zeist ziet een meisje de eerste bloem van het jaar.

Klein.

Kwetsbaar.

Bijna verborgen tussen het gras.

Toch blijft zij staan.

En kijkt.

نخستین گل

در مسیری در زایست دختری نخستین گل سال را می‌بیند.

کوچک.

ظریف.

و تقریباً پنهان میان چمن‌ها.

اما می‌ایستد.

و به آن نگاه می‌کند.

De tuinman

Een tuinman opent het hek van een park.

De winter heeft sporen achtergelaten.

Takken moeten worden opgeruimd.

Paden schoongemaakt.

Bloembedden voorbereid.

Hij begint rustig.

Zoals ieder voorjaar.

باغبان

باغبانی دروازه پارک را باز می‌کند.

زمستان ردپای خود را باقی گذاشته است.

شاخه‌هایی باید جمع شوند.

مسیرها باید تمیز شوند.

و باغچه‌ها آماده شوند.

او آرام کارش را آغاز می‌کند.

مثل هر بهار.

De schoolreis

In een basisschool wordt gesproken over het eerste schoolreisje van het jaar.

Kinderen worden enthousiast.

Bestemmingen worden genoemd.

Dierentuinen.

Bossen.

Musea.

Iedereen heeft een idee.

اردوی مدرسه

در مدرسه ابتدایی درباره نخستین اردوی سال صحبت می‌شود.

کودکان هیجان‌زده هستند.

نام مکان‌های مختلف مطرح می‌شود.

باغ وحش‌ها.

جنگل‌ها.

موزه‌ها.

و هر کسی پیشنهادی دارد.

De oudere man

Op een bankje zit een oudere man.

Naast hem staat een fiets.

Hij kijkt naar jonge mensen die voorbijrijden.

Even denkt hij terug aan zijn eigen jeugd.

Aan de lente van vijftig jaar geleden.

مرد سالخورده

پیرمردی روی نیمکتی نشسته است.

دوچرخه‌اش کنارش قرار دارد.

به جوانانی نگاه می‌کند که از مقابلش عبور می‌کنند.

و برای لحظه‌ای به پنجاه سال پیش فکر می‌کند.

به بهارهای جوانی‌اش.

De jonge vrouw

Een jonge vrouw verhuist naar haar eerste eigen appartement.

Dozen staan overal.

Niets is nog op zijn plek.

Toch voelt zij zich gelukkig.

Want dit is een begin.

زن جوان

زنی جوان به نخستین خانه مستقل خود نقل مکان کرده است.

کارتن‌ها همه جا دیده می‌شوند.

هنوز هیچ چیز مرتب نیست.

اما خوشحال است.

چون این یک آغاز است.

De bakker

In een bakkerij verschijnen nieuwe producten.

Taarten met aardbeien.

Zoete broodjes.

Lichtere smaken.

Zelfs de etalage vertelt dat het seizoen verandert.

نانوا

در نانوائی محصولات تازه ظاهر می‌شوند.

کیک‌های توت‌فرنگی.

نان‌های شیرین.

و طعم‌های سبک‌تر.

حتی ویت‌ترین هم خبر از تغییر فصل می‌دهد.

De rivier

Langs de rivier verschijnen meer wandelaars.

Meer fietsers.

Meer bootjes.

Alsof iedereen tegelijk naar buiten wil.

رودخانه

در کنار رودخانه رهگذران بیشتری دیده می‌شوند.

دوچرخه‌سواران بیشتری.

و قایق‌های بیشتری.

گویی همه می‌خواهند دوباره بیرون بیایند.

Wat de lente mij leerde

De lente leerde mij dat hoop vaak stil terugkomt.

Niet met grote woorden.

Niet met grote beloften.

Maar met kleine tekenen.

Een bloem.

Een warme dag.

Een nieuw plan.

آنچه بهار به من آموخت

بهار به من آموخت که امید معمولاً آرام بازمی‌گردد.

نه با سخنرانی‌های بزرگ.

نه با وعده‌های بزرگ.

بلکه با نشانه‌های کوچک.

یک گل.

یک روز گرم.

یا یک برنامه تازه.

Hoofdstuk ۵۹ – De vrouw van de boekwinkel

فصل پنجاه و نهم – زن کتابفروش

Aan een rustige straat in Utrecht staat een boekwinkel.

Niet groot.

Niet beroemd.

Maar geliefd.

فصل پنجاه و نهم – زن کتابفروش

در خیابانی آرام در اوترخت کتابفروشی‌ای قرار دارد.

نه بزرگ است.

نه مشهور.

اما دوست داشتنتی است.

Iedere ochtend

Iedere ochtend draait de eigenaresse het bordje om.

OPEN.

Daarna zet zij een stap naar achteren.

En kijkt even naar haar winkel.

هر صبح

هر صبح صاحب کتابفروشی تابلو را برمی‌گرداند.

«باز است.»

سپس یک قدم عقب می‌رود.

و نگاهی به مغازه می‌اندازد.

De vaste klant

Om tien uur verschijnt een vaste klant.

Hij koopt niet altijd iets.

Soms praat hij alleen even.

Over boeken.

Over geschiedenis.

Over het leven.

مشتری ثابت

ساعت ده مشتری همیشگی از راه می‌رسد.

همیشه خرید نمی‌کند.
گاهی فقط چند دقیقه گفت‌وگو می‌کند.

درباره کتاب‌ها.

درباره تاریخ.

و درباره زندگی.

Het meisje

Een meisje van twaalf loopt voorzichtig tussen de kasten.

Ze zoekt een avontuur.

Niet in het echte leven.

Maar in een boek.

دختر

دختری دوازده ساله میان قفسه‌ها قدم می‌زند.

به دنبال ماجراجویی می‌گردد.

نه در زندگی واقعی.

بلکه در یک کتاب.

Het juiste boek

Na lang zoeken vindt zij het.

Ze slaat de eerste bladzijde open.

En glimlacht.

De boekverkoopster ziet het meteen.

Zij herkent dat moment.

کتاب مناسب

پس از جست‌وجوی زیاد بالاخره کتابش را پیدا می‌کند.

صفحه اول را باز می‌کند.

و لبخند می‌زند.

کتاب‌فروش فوراً متوجه می‌شود.

این لحظه را خوب می‌شناسد.

Wat zij mij leerde

Boeken veranderen niet altijd de wereld.

Maar soms veranderen zij één persoon.

En dat kan genoeg zijn.

آنچه او به من آموخت

کتاب‌ها همیشه دنیا را تغییر نمی‌دهند.

اما گاهی یک انسان را تغییر می‌دهند.

و همین می‌تواند کافی باشد.

Hoofdstuk ۶۰ – De provincie van gewone mensen

فصل شصتم – استان آدم‌های معمولی

Hoofdstuk ۶۰ – De provincie van gewone mensen

Ik ben Utrecht.

Mensen schrijven vaak boeken over koningen.

Over beroemde wetenschappers.

Over generaals.

Over politici.

Maar het grootste deel van mijn geschiedenis werd geschreven door mensen van wie de naam nooit in een geschiedenisboek terechtkwam.

فصل شصتم – استان آدم‌های معمولی

من اوترخت هستم.

مردم اغلب درباره پادشاهان کتاب می‌نویسند.

درباره دانشمندان مشهور.

فرماندهان.

و سیاستمداران.

اما بخش بزرگی از تاریخ من را انسان‌هایی ساخته‌اند که نامشان هرگز وارد کتاب‌های تاریخ نشده است.

De bakker

Iedere ochtend staat ergens een bakker op.

Terwijl de meeste mensen nog slapen.

Hij maakt brood.

Niet voor zichzelf.

Maar voor honderden anderen.

نانوا

هر صبح جایی نانوايي از خواب بيدار می‌شود.

در حالی که بیشتر مردم هنوز خواباند.

نان می‌پزد.

نه برای خودش.

بلکه برای صدها نفر دیگر.

De verpleegkundige

Iemand werkt in een ziekenhuis.

Soms overdag.

Soms midden in de nacht.

Vaak zonder dat iemand ziet hoeveel energie dat kost.

پرستار

کسی در بیمارستان کار می‌کند.

گاهی روز.

گاهی نیمه‌شب.

و اغلب بدون آنکه کسی ببیند این کار چقدر انرژی می‌خواهد.

De docent

In een klaslokaal staat een docent.

Hij legt iets uit.

Nog een keer.

En nog een keer.

Totdat een leerling het begrijpt.

معلم

در کلاس درسی معلمی ایستاده است.

چیزی را توضیح می‌دهد.

یک بار دیگر.

و باز هم یک بار دیگر.

تا زمانی که دانش‌آموز متوجه شود.

De chauffeur

Een chauffeur rijdt iedere dag dezelfde route.

Hij kent de haltes.

De reizigers.

En soms zelfs hun verhalen.

راننده

راننده‌ای هر روز همان مسیر را طی می‌کند.

ایستگاه‌ها را می‌شناسد.

مسافران را.

و گاهی حتی داستان‌های زندگی آن‌ها را.

De vrijwilliger

Iemand schenkt koffie in een buurthuis.

Helpt bij een sportclub.

Of leert nieuwkomers de taal.

Niemand wordt beroemd van dat werk.

Maar veel mensen worden er beter door geholpen.

داوطلب

کسی در مرکز محله قهوه می‌ریزد.

در باشگاه ورزشی کمک می‌کند.

یا به تازه‌واردان زبان یاد می‌دهد.

هیچ‌کس با این کار مشهور نمی‌شود.

اما زندگی بسیاری از مردم بهتر می‌شود.

De moeder

Een moeder brengt haar kinderen naar school.

Werkt.

Haalt boodschappen.

Kookt.

Luistert.

Troost.

En begint de volgende dag opnieuw.

مادر

مادری فرزندانش را به مدرسه می‌برد.

کار می‌کند.

خرید می‌کند.

غذا می‌پزد.

گوش می‌دهد.

و دلداری می‌دهد.

و فردا دوباره همه چیز را آغاز می‌کند.

De vader

Een vader leert zijn zoon fietsen.

Rent achter hem aan.

Houdt het zadel vast.

Laat los.

En hoopt dat zijn zoon het niet merkt.

پدر

پدری به پسرش دوچرخه‌سواری یاد می‌دهد.

پشت سرش می‌دود.

زین را نگه می‌دارد.

و بعد رهايش می‌کند.

در حالی که امیدوار است پسرش متوجه نشود.

Het kind

Een kind stelt vragen.

Honderden vragen.

Waarom?

Hoe?

Wanneer?

En dankzij die vragen blijft de wereld nieuw.

کودک

کودکی سؤال می پرسد.

صدها سؤال.

چرا؟

چگونه؟

چه وقت؟

و همین سؤال ها باعث می شوند جهان همیشه تازه بماند.

De oudere vrouw

Een oudere vrouw geeft haar ervaring door.

Niet via boeken.

Niet via colleges.

Maar via verhalen aan de keukentafel.

زن سالخورده

زنی سالخورده تجربه هایش را منتقل می کند.

نه از طریق کتاب ها.

نه از طریق دانشگاه.

بلکه از طریق داستان هایی که کنار میز آشپزخانه تعریف می کند.

De oudere man

Een oudere man wandelt iedere ochtend door hetzelfde park.

Mensen groeten hem.

Hij groet terug.

Misschien beseft niemand hoeveel vertrouwen zulke kleine rituelen geven.

مرد سالخورده

مردی سالخورده هر صبح در همان پارک قدم می‌زند.

مردم به او سلام می‌کنند.

و او پاسخ می‌دهد.

شاید هیچ‌کس نداند همین عادت‌های کوچک چقدر احساس امنیت ایجاد می‌کنند.

Wat gewone mensen mij leerden

Gewone mensen leerden mij dat een samenleving niet wordt gedragen door uitzonderingen.

Maar door miljoenen kleine daden.

Door aandacht.

Door geduld.

Door verantwoordelijkheid.

Door vriendelijkheid.

آنچه آدم‌های معمولی به من آموختند

آدم‌های معمولی به من آموختند که جامعه بر دوش استثناها ساخته نمی‌شود.

بلکه بر دوش میلیون ها عمل کوچک.

توجه.

صبر.

مسئولیت.

و مهربانی.

Daarom ben ik Utrecht

Ik ben niet alleen mijn steden.

Niet alleen mijn dorpen.

Niet alleen mijn universiteit.
Niet alleen mijn geschiedenis.

Ik ben ook al die mensen.

De bakker.

De verpleegkundige.

De docent.

De chauffeur.

De vrijwilliger.

De vader.

De moeder.

Het kind.

De student.

De gepensioneerde.

De ondernemer.

De fietser.

De wandelaar.

به همین دلیل من اوترخت هستم

من فقط شهرهایم نیستم.

فقط روستاهایم نیستم.

فقط دانشگاههایم نیستم.

فقط تاریخم نیستم.

من همه آن آدم‌ها نیز هستم.

نانوا.

پرستار.

معلم.

راننده.

داوطلب.

پدر.

مادر.

کودک.

دانشجو.

بازنشسته.

کارآفرین.

دوچرخه‌سوار.

و رهگذر.

Morgen begint het opnieuw

Morgen zal iemand geboren worden.

Morgen zal iemand verhuizen.

Morgen zal iemand verliefd worden.

Morgen zal iemand afscheid nemen.

Morgen zal iemand een droom beginnen.

En ik zal erbij zijn.

Zoals altijd.

فردا دوباره آغاز می‌شود

فردا کسی به دنیا می‌آید.

فردا کسی خانه‌اش را عوض می‌کند.

فردا کسی عاشق می‌شود.

فردا کسی خداحافظی می‌کند.

فردا کسی رؤیایی را آغاز می‌کند.

و من آنجا خواهم بود.

همان‌طور که همیشه بوده‌ام.

Einde van Deel Utrecht – Uitgebreide Verhalenreeks

پایان مجموعه گسترده اوترخت